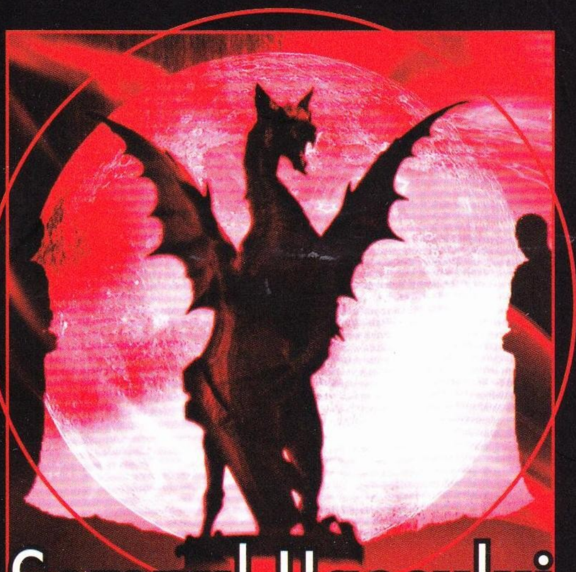
ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul Haosului

VIII

ROGER ZELAZNY

SEMNUL HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
FANTASY

Roger Zelazny (1937-l995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan şi iacobin, fapt reflectat şi în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip Jose

Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg şi Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspiraţie foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici şi americani ai sfârşitului de secol XIX şi începutului de secol XX, până la romanele poliţiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori graniţa dintre fantasy şi science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 şi 1991.

Romanele şi nuvelele sale i-au adus, printre altele, şase premii Hugo, trei premii Nebula şi două premii Locus.

1

Mă simţeam vag stânjenit, deşi nu puteam spune de ce. Nu părea chiar atât de neobişnuit să bei cu un Iepure Alb, cu un tip scund care semăna cu Bertrand Russell[1] , cu o Pisică ce rânjea şi cu vechiul meu prieten Luke Raynard, care cânta balade irlandeze în timp ce un peisaj ciudat se schimba dintr-o pictură murală în realitate evidentă, în spatele său. Ei bine, eram impresionat de imensa Omidă albastră fumând narghilea, căţărată pe ciuperca gigantică, deoarece ştiu cât de greu e să ţii aprinsă o pipă cu apă. Şi totuşi, nu asta era. Era scena unei petreceri, şi Luke era recunoscut pentru invitaţii ciudaţi pe care-i aducea. Atunci de ce să mă fi simţit stânjenit?

Berea era bună şi exista chiar şi un bufet suedez. Demonii care o torturau pe femeia roşcată legată de ţăruş fuseseră atât de strălucitori încât erau dureros de privit. Dispăruţi acum, dar toată scena fusese frumoasă. Totul era frumos. Când Luke cântase despre Golful Galway, fusese atât de scânteietor şi drăguţ încât mi-aş fi dorit să mă scufund şi să mă pierd acolo. Trist, în acelaşi timp.

Ceva legat de sentiment… Da. Ciudat gând. Când Luke cântă un cântec trist simt melancolia. Când e unul vesel, mă simt extraordinar de fericit. Parcă în aer plutea o cantitate neobişnuită de empatie. Nu conta, bănuiesc. Spectacolul luminilor era splendid…

Mi-am sorbit băutura şi l-am urmărit pe Humpty clătinându-se în capătul barului. Pentru o clipă am încercat să-mi amintesc când sosisem în acest loc, dar scânteia nu se declanşa. O să-mi amintesc, în cele din urmă. Frumoasă petrecere…

Am privit şi am ascultat şi am gustat şi am simţit, şi totul era minunat. Tot ce-mi atrăgea atenţia era fascinant. Oare voiam să-l întreb ceva pe Luke? Se pare că da, dar el era ocupat cu cântatul şi, oricum, nu mă puteam gândi acum la asta.

Ce făcusem înainte de a ajunge în acest loc? Încercarea de a-mi reaminti nu părea să merite efortul. În niciun caz când totul era atât de interesant aici şi acum.

---

[1] Bertrand Russell (1872-l970) – filosof, logician englez, figură de bază a mişcării analitice în filosofia Anglo-americană. Laureat al Premiului Nobel in 1950. *(n. t.)*

Totuşi, parcă era ceva important. Oare din cauza asta mă simţeam stânjenit? Din cauză că lăsasem o treabă neterminată şi trebuia să revin la ea?

M-am răsucit s-o întreb pe Pisică dar aceasta se topea iar, încă părând amuzată la culme. Atunci mi-am dat seama că şi eu pot face asta. Să mă topesc, vreau să zic, şi să merg în altă parte. Oare aşa venisem aici şi tot aşa trebuia să plec? Posibil. Am pus băutura pe tejghea şi mi-am frecat ochii şi tâmplele. Lucrurile păreau să se amestece în mintea mea.

Deodată, mi-am amintit o imagine de-a mea. Pe o imensă carte de joc. Un Atu. Da. Aşa ajunsesem aici. Prin Atu…

Am simţit o mână pe umăr şi m-am răsucit. Mâna era a lui Luke, care rânji spre mine în timp ce se apleca spre bar ca să-şi umple din nou paharul.

— Reuşită petrecere, nu? spuse.

— Mda, reuşită. Cum ai găsit locul ăsta? l-am întrebat. Ridică din umeri.

— Am uitat. Cui îi pasă?

Se răsuci, o scurtă sclipire de cristale rotindu-se între noi. Omida scoase un nor de fum purpuriu. O Lună albastră îşi făcu apariţia.

Ce nu e în ordine cu tabloul ăsta? m-am întrebat.

Am avut o bruscă senzaţie că însuşirea mea critică dispăruse pe parcurs, pentru că nu mă puteam concentra asupra anomaliilor pe care le simţeam prezente. Ştiam că eram implicat, dar nu distingeam drumul.

Eram implicat…

Eram… Cum?

Ei bine… Totul începuse când dădusem mâna cu mine însumi. Nu. Greşit. Sună ca în Zen[2] şi nu aşa se întâmplase. Mâna pe care o strânsesem ieşise din spaţiul ocupat de propria mea imagine de pe cartea de joc care dispăruse. Da, asta a fost… După un tipar.

Mi-am încleştat dinţii. Muzica începu iar. Se auzi un uşor zgomot ca o zgârietură lângă mâna mea pe bar. Când m-am uitat, am văzut că halba mea fusese umplută iar. Poate că deja băusem prea mult. Poate că asta îmi împiedica judecata. M-am

---

[2] Traducerea în japoneză din chineză: CHAN. Pune accentul pe experienţa înţelepciunii şi a fost iniţiată de un prinţ indian devenit călugăr pe nume Bodhidharma. *(n. t.)*

răsucit. Am privit în stânga, peste locul în care pictura murală devenise peisajul real. Oare asta mă făcea şi pe mine parte din pictură? m-am întrebat brusc.

Nu contează. Dacă n-ar mai trebui să gândesc aici… Am început să alerg… spre stânga. Ceva despre locul ăsta îmi bântuia prin minte, şi părea imposibil să mă gândesc la proces din moment ce făceam parte din el. Trebuia să plec ca să pot gândi normal, să aflu ce se petrece.

Mă aflam vizavi de bar şi în zona aceea a interfeţei unde stâncile pictate şi arborii deveneau tridimensionali. Mi-am încordat braţele în timp ce pătrundeam. Am auzit vântul fără să-l simt.

Nimic din ceea ce se afla înaintea mea nu părea să se apropie. Mă deplasam, dar… Luke începu să cânte iar.

M-am oprit. M-am răsucit, lent, pentru că suna ca şi cum Luke s-ar fi aflat, practic, lângă mine. Se afla. Mă depărtasem doar câţiva paşi de bar. Luke zâmbi şi continuă să cânte.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o pe Omidă.

— Eşti prins în laţul lui Luke, răspunse.

— Poţi să repeţi? am zis.

Scoase un inel de fum albăstrui, oftă uşor, şi rosti:

— Luke e prins într-un laţ şi tu eşti pierdut în versuri. Asta-i tot.

— Cum s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Habar n-am, răspunse.

— Îîî, cum scapă cineva din laţ?

— Nici asta nu pot să-ţi spun.

M-am răsucit spre Pisică, în timp ce începuse iar să-şi lărgească rânjetul.

— Bănuiesc că nu ştii… am început.

— L-am văzut intrând şi, mai târziu, te-am văzut intrând pe tine, rosti Pisica, zâmbind superior. Şi chiar şi pentru locul ăsta venirile voastre au fost cumva… neobişnuite – ducând-mă la concluzia că măcar unul din voi are de-a face cu magia.

Am încuviinţat.

—Venirile şi plecările tale ar trebui să se oprească un timp, am remarcat.

— E treaba mea, răspunse. Ceea ce e mai mult decât poate spune Luke.

— Ce vrei să spui?

— Că e prins într-o capcană contagioasă.

— Cum acţionează? am întrebat.

Numai că pisica dispăruse şi, de data asta, şi rânjetul.

Capcană contagioasă? Asta părea să arate că problema era a lui Luke, şi că eu fusesem cumva absorbit în ea într-un fel oarecare. Bun raţionament, deşi încă habar n-aveam care era problema şi ce-ar fi trebuit să fac.

Am întins mâna după halbă. Dacă tot nu pot să-mi rezolv problema, măcar să mă bucur de ea. În timp ce sorbeam liniştit, am simţit cum o pereche stranie de ochi palizi, incandescenţi, se holbează la ai mei. Nu-i observasem înainte, şi ceea ce-i făcea să fie stranii e că se aflau într-un colţ întunecat al picturii murale vizavi de mine – asta, şi faptul că se deplasau, îndreptându-se lent spre stânga mea.

Era ceva fascinant, când i-am pierdut din vedere, dar încă reuşeam să-i urmăresc după agitaţia ierburilor în timp ce treceau spre zona către care mă îndreptasem eu ceva mai devreme. Şi departe, departe în dreapta mea – dincolo de Luke – am descoperit un domn subţiratic într-o vestă neagră, cu o paletă şi o pensulă în mână, care continua să extindă pictura murală. Am luat încă o înghiţitură şi mi-am întors atenţia către evoluţia a ceea ce se transformase din realitate plană în tri-dimensional. Ţeava metalică a unei arme se ivea între o stâncă şi un arbust; ochii palizi străluceau deasupra; o salivă albastră se scurgea din botul negru şi se evapora la contactul cu solul. Făptura era fie prea scundă fie foarte ghemuită, şi nu-mi dădeam seama dacă îi studiază pe toţi cei de faţă sau numai pe mine. M-am aplecat într-o parte şi l-am prins pe Humpty de centură sau de cravată, nu ştiu exact, chiar în clipa în care era pe punctul de a se prăbuşi într-o parte.

— Scuză-mă, am spus. Ai putea să-mi spui ce fel de creatură e asta?

Am arătat într-acolo în timp ce-şi făcea apariţia – multe picioare, coadă lungă, solzi negri, unduindu-se, şi foarte iute. Ghearele erau roşii, şi îşi înălţă coada când porni spre noi.

Privirea înceţoşată a lui Humpty se îndreaptă spre mine, trecu mai departe.

— Nu mă aflu aici, domnule, începu, ca să remediez ignoranţa dvs. zoologică – Dumnezeule! E…

Creatura străbătu fulgerător distanţa, apropiindu-se rapid. Oare curând va ajunge într-un punct în care fuga sa va deveni o acţiune mecanică – sau efectul se manifesta numai asupra mea pentru că încercam să fug din acest loc?

Segmentele trupului ei alunecau dintr-o parte în alta, şuierând ca o oală sub presiune neetanşă, şi aburii balelor îi marcau traseul pe ficţiunea picturii. În loc să se reducă, viteza parcă se mărea.

Mâna mea stângă se repezi înainte din proprie iniţiativă şi o serie de cuvinte ţâşni spontan de pe buze. Le-am pronunţat exact în clipa în care creatura traversă interfaţa pe care eu reuşisem s-o străpung mai devreme, retrăgându-se lângă o masă goală şi grupându-şi membrele ca şi cum s-ar fi pregătit să sară.

— Un Bandersnatch![3] strigă cineva.

— Un cumplit Bandersnatch! rectifică Humpty.

În timp ce pronunţam cuvântul final şi executam gestul ultim, imaginea Logrusului înota dinaintea viziunii mele interioare. Creatura întunecată, care tocmai îşi întinsese ghearele din faţă, le retrase brusc, se agăţă cu ele de partea din stânga sus a pieptului, îşi roti ochii, scoase un geamăt uşor, expiră greoi, se prăbuşi pe podea şi se rostogoli pe spate, cu nenumăratele picioare întinse în sus în aer.

Rânjetul Pisicii se ivi deasupra creaturii. Gura i se mişcă.

— Un cumplit Bandersnatch *mort*! rosti.

Rânjetul se îndreptă spre mine, restul Pisicii urmându-l ca un fel de reflex tardiv.

— Asta a fost o vrajă pentru atac de cord, nu-i aşa? întrebă.

— Presupun că da, am spus. A fost un fel de reflex. Mda, acum îmi amintesc. Aveam totuşi pregătită vraja asta.

— Aşa am zis şi eu, remarcă Pisica. Eram sigură că e vorba de ceva magic în toată petrecerea asta.

Imaginea Logrusului care îmi apăruse în timpul vrăjii declanşase în acelaşi timp o luminiţă în podul colbuit al minţii mele. Vrăjitorie. Bineînţeles.

Eu – Merlin, fiu al lui Corwin – sunt un vrăjitor, dintr-o specie întâlnită adesea în zonele pe care le-am frecventat în ultimii ani.

---

[3] Creatură fantastică menţionată în poemul Jabberwocky al lui Lewis Carroll. Forma sau mărimea creaturii nu e precizată.

Lucas Raynard – cunoscut şi drept Prinţul Rinaldo din Kashfa – este şi el vrăjitor, deşi de un stil diferit faţă de al meu. Iar Pisica, care părea cumva versată în asemenea chestiuni, se prea poate să fi avut dreptate când evaluase situaţia noastră ca fiind conţinutul unei vrăji. Un asemenea loc e unul dintre puţinele medii în care sensibilitatea şi antrenamentul meu nu prea mă ajută informându-mă despre natura situaţiei dificile. Aceasta pentru că însuşirile mele vor fi şi ele implicate în manifestare, şi subiect al forţelor acesteia, dacă ceea ce se petrece ar fi măcar ceva logic. M-a şocat asemeni unei orbiri în culori. Nu găseam nicio cale de a spune sigur ce se petrece, fără un ajutor din afară.

În timp ce meditam la toate acestea, caii şi oamenii Regelui sosiră dincolo de uşile batante de la intrare. Bărbaţii intrară şi legară frânghii pe carcasa Bandersnatch-ului. Caii traseră creatura afară. Humpty coborâse să facă o vizită la toaletă în răstimp. La întoarcere, constată că nu reuşeşte să-şi reia poziţia pe tejghea. Strigă spre oamenii Regelui să-i dea o mână de ajutor, dar aceştia erau ocupaţi cu târâtul Bandersnatch-ului mort printre mese şi îl ignorară. Luke se plimba tacticos, zâmbind.

— Deci ăsta a fost un Bandersnatch, remarcă. Întotdeauna m-am întrebat cum arată. Acum, dacă am putea pune mâna pe un Jabberwock care să...

— Sst! avertiză Pisica. S-ar putea să fie undeva în pictura murală şi s-ar putea să tragă cu urechea. Nu-l stârniţi! S-ar putea să bântuie prin pădure[4] şi să dea de noi. Amintiţi-vă fălcile care muşcă, ghearele care apucă! N-o căutaţi cu lumâna...

Pisica aruncă o privire rapidă către perete şi pătrunse şi ieşi din existenţă de mai multe ori într-o succesiune rapidă. Ignorând asta, Luke remarcă:

— Tocmai mă gândeam la ilustraţia lui Tenniel[5] .

Pisica se materializă la celălalt capăt al barului, dădu pe gât băutura Pălărierului şi rosti:

— Aud bolboroseala, şi în stânga apar ochi de foc.

---

[4] În original: whiffling through the tulgey wood. Citat din Lewis Carroll, „Alice dincolo de oglindă”. Un fel de pădure fermecată, ciudată *(n. t.)*

[5] Tenniel, Sir John – celebrul ilustrator al seriei „Alice”. (1820-l914) *(n. t.).*

Am privit spre perete şi, la rândul meu, am văzut ochii incandescenţi şi am auzit un sunet neobişnuit.

— Ar putea fi orice, remarcă Luke.

Pisica se îndreaptă spre un rastel din dosul barului şi întinse lăbuţa în sus unde pe perete atârna o armă ciudată, sclipind şi mişcându-se în umbră. Luă arma şi o făcu să alunece de-a lungul barului; ajunse în faţa lui Luke.

— Mai bine să ai Spada Vorpal[6] în mână, asta-i tot ce pot să spun.

Luke izbucni în râs, dar eu priveam fascinat dispozitivul care arăta ca şi cum ar fi fost făcut din aripi de fluture şi lumină de Lună împăturită.

Atunci am auzit din nou bolboroseala.

— Nu staţi acolo şi vă holbaţi! spuse Pisica, golind paharul lui Humpty şi dispărând iar.

Continuând să chicotească, Luke întinse halba pentru încă un rând. Stăteam acolo şi mă gândeam la nimic. Vraja pe care o folosisem pentru a distruge Bandersnatch-ul îmi modificase gândirea într-o manieră neobişnuită. Pentru o clipă, consecinţa a fost că lucrurile începeau să mi se limpezească în minte. Am atribuit asta imaginii Logrusului pe care o privisem o clipă. Şi astfel, l-am chemat iar.

Semnul se ridică înaintea mea, pluti în aer. L-am ţinut acolo. L-am privit. Era ca şi cum un vânt rece începea să-mi sufle prin minte. Mici fragmente schimbătoare de memorie erau aduse la un loc, se asamblau ele însele într-o ţesătură totală, se umpleau de înţelesuri. Bineînţeles…

Bolboroseala deveni mai tare şi am văzut umbra Jabberwock-ului strecurându-se printre copacii îndepărtaţi, cu ochii ca nişte lumini de aterizare, cu o mulţime de margini tăioase pentru muşcat şi apucat…

Şi nu conta deloc. Pentru că acum îmi dădeam seama ce se petrece, cine era responsabil, cum şi de ce.

M-am înclinat mult în faţă, astfel încât articulaţia degetului să atingă uşor vârful cizmei drepte.

— Luke, am rostit, avem o problemă.

---

[6] Spada Vorpal apare în poemul nonsens „Jabberwock” al lui Lewis Carroll, simbolizând o spadă cu puteri magice. Cuvântul provine din amestecul cuvintelor „verbal” şi „gospel”. *(n. t.)*

Se depărta de bar şi îmi aruncă o privire.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Cei din neamul Amberului sunt capabili de eforturi cumplite. Suntem de asemeni în stare să îndurăm şi lovituri destul de nasoale. Astfel că, printre noi, aceste lucruri tind să se neutralizeze într-o anumită măsură. În consecinţă, cineva trebuie să pună la punct aceste treburi, mai ales dacă te aştepţi la ele…

Mi-am repezit pumnul cu toată forţa şi l-am surprins pe Luke cu o lovitură în falcă, lovitură care l-a ridicat de la pământ, l-a rotit şi l-a azvârlit pe o masă care s-a sfărâmat sub greutatea lui, continuând să alunece pe toată lungimea tejghelei unde, în sfârşit, se opri grămadă la picioarele unui liniştit gentleman cu-înfăţişare-victoriană – care lăsase să-i cadă pensula şi păşise rapid într-o parte, când Luke venise frânând spre el. Mi-am ridicat halba cu stânga şi mi-am turnat conţinutul peste pumnul drept, pe care-l simţeam ca şi cum aş fi izbit un munte. În acest răstimp, luminile scăzură în intensitate şi se instaură un moment de linişte totală.

Atunci am trântit halba la loc pe tejghea. Întregul loc alese exact acel moment pentru a fi străbătut de un fior, ca şi cum ar fi fost o zguduire a solului. Două sticle căzură de pe un raft, o lampă se balansă, bolboroseala deveni mai slabă. Am privit în stânga şi am văzut că umbra sinistră a Jabberwock-ului se retrăsese cumva în pădure. Mai mult de-atâta, porţiunea pictată a peisajului se întinsese acum destul de mult în ceea ce părea a fi spaţiul normal, şi părea să-şi continue înaintarea în direcţia aceea, îngheţând acel colţ al universului într-o nemişcare în plan. Deveni evident, din adiere în adiere, că Jabberwock se îndepărta spre stânga, grăbindu-se spre netezime. Tweedledum, Tweedledee, Dodo şi Broasca începură să-şi împacheteze instrumentele.

Am pornit spre bar către silueta răşchirată a lui Luke. Omida îşi demonta narghileaua, şi am văzut că ciuperca ei era înclinată într-un unghi ciudat. Iepurele Alb se făcu nevăzut într-o gaură din spate şi l-am auzit pe Humpty blestemând în timp ce se clătina pe tejgheaua pe care tocmai izbutise să se caţere.

L-am salutat pe domnul cu paletă în timp ce mă apropiam.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, am spus. Dar, credeţi-mă, e cel mai bun lucru.

Am ridicat forma flască a lui Luke şi l-am azvârlit pe umăr. Un teanc de cărţi de joc zbură pe lângă mine. M-am retras din cale în trecerea lor rapidă.

— Dumnezeule! Asta l-a înspăimântat pe Jabberwock! remarcă bărbatul, privind peste umărul meu.

— Ce anume? am întrebat, nefiind chiar sigur că doream să aflu.

— Asta, răspunse, arătând spre bar.

Am privit şi m-am clătinat şi l-am înţeles perfect pe Jabberwock.

Era un Înger de Foc de aproape patru metri care tocmai îşi făcuse apariţia – colorat-în-roşiatic, cu aripi ca nişte vitralii – şi, odată cu sugestiile de moarte, mă făcu să-mi reamintesc de călugăriţe, cu un guler din ţinte şi cu gheare ca nişte ghimpi ieşindu-i din blana scurtă la fiecare unghi al trupului. Una dintre acestea, de fapt, se agăţă şi scoase din ţâţâni una dintre uşile batante în timp ce pătrunse în încăpere. Era o fiară a Haosului – rară, mortală şi deosebit de inteligentă. Nu mai văzusem niciuna de ani de zile, şi nu-mi doream să văd una acum; de asemeni, n-aveam nicio îndoială că eu eram motivul pentru care se afla aici. Pentru o clipă am regretat că-mi irosisem vraja cu atacul de cord pe un Bandersnatch obişnuit – până când mi-am amintit că Îngerii de Foc au trei inimi. Am aruncat o privire rapidă în timp ce mă spiona, dădu glas unui scurt vaiet de vânătoare, şi înaintă.

— Mi-ar fi plăcut să fi găsit ceva timp ca să vorbesc cu tine, i-am spus artistului. Îmi place opera ta. Din nefericire…

— Înţeleg.

— La revedere.

— Noroc.

Am coborât în vizuina iepurelui şi am luat-o la fugă, mult aplecat în faţă, pentru că era foarte joasă. Luke îmi făcea trecerea deosebit de dificilă, mai ales la cotituri. Am auzit un zgomot ca o zgârietură undeva departe în spate, cu o repetare a vaietului de vânătoare. Mă consolam totuşi cu gândul că Îngerul de Foc va trebui, în cele din urmă, să lărgească porţiuni ale tunelului ca să reuşească să treacă mai departe. Vestea proastă e că era capabil să facă asta. Creaturile sunt incredibil de puternice şi practic indestructibile.

Am continuat să alerg până când terenul se prăbuşi sub picioarele mele. Atunci am început să cad. Am întins mâna liberă ca să mă apuc de ceva, dar nu era nimic de care să mă agăţ. Solul se afundase. Bun. Asta sperasem să se-ntâmple şi se petrecuse pe jumătate. Luke scoase un geamăt uşor dar nu se agită.

Cădeam amândoi. Jos, jos, jos, cum se spune. Era un puţ şi, fie era foarte adânc, fie cădeam foarte lent. În jurul nostru era crepuscul, şi nu puteam să disting pereţii puţului. Mintea mi se mai limpezise şi ştiam că va continua s-o facă atâta timp cât ţinem sub control o singură variabilă: Luke. Sus, deasupra în aer am auzit încă o dată vaietul de vânătoare. Fu urmat imediat de un zgomot straniu de bolboroseală. Frakir începu din nou să pulseze uşor la încheietură, de fapt nespunându-mi nimic din ceea ce nu ştiam deja. Aşa că l-am redus iar la tăcere.

Şi mai limpede. Am început să-mi amintesc… Atacul asupra Ţinutului celor Patru Lumi şi recuperarea mamei lui Luke, Jasra. Atacul creaturilor ciudate. Vizita mea stranie la Vinta Bayle, care nu era ceea ce părea… Cina mea pe Aleea Morţii… Locuitorul, San Francisco, grota de cristal… Din ce în ce mai limpede.

… Şi din ce în ce mai tare vaietul Îngerului de Foc deasupra mea. Trebuie că izbutise să parcurgă tunelul şi acum cobora. Din nefericire, avea aripi, în timp ce eu n-aveam altă soluţie decât să mă prăbuşesc.

Am aruncat o privire deasupra. Totuşi, nu-i puteam distinge forma. Deasupra, lucrurile păreau mai întunecate decât aici jos. Speram ca asta să fie un semn că ne apropiem de ceva luminos spre capătul tunelului, întrucât nu mă puteam gândi la nicio altă cale de ieşire. Era prea întuneric ca să văd un Atu sau să disting îndeajuns din peisajul înconjurător ca să declanşez o modificare a umbrei.

Simţeam că acum plutim încet, mai degrabă decât ne prăbuşeam, într-un ritm care trebuia să ne îngăduie să aterizăm întregi. Dacă s-ar fi întâmplat altcumva când ne apropiam de fund, atunci îmi veni în minte un alt mijloc posibil de a încetini mai mult căderea noastră – o adaptare a uneia dintre vrăjile pe care încă le purtam cu mine. Oricum, aceste argumente nu valorau prea mult dacă urma să fim mâncaţi în timp ce coboram – o posibilitate clară, doar dacă, fireşte, urmăritorul nostru nu era chiar atât de înfometat, caz în care poate doar ne-ar fi

dezmembrat. În consecinţă, s-ar putea să trebuiască să încercăm să mărim viteza ca să avem un avans faţă de fiară – ceea ce, bineînţeles, ne va pricinui zdrobirea la aterizare.

Decizii, decizii.

Luke se agită uşor pe umărul meu. Speram că n-are de gând să-şi revină, întrucât n-aveam timp să mă încurc cu o vrajă-de-somn şi chiar nu mă aflam într-o poziţie favorabilă ca să-l adorm iar. Mai rămânea Frakir. Dar dacă Luke era la limită, atunci strangularea lui mai degrabă l-ar fi trezit în loc să-l adoarmă la loc – şi eu îl voiam într-o formă decentă. Ştia prea multe lucruri pe care eu nu le ştiam, lucruri de care acum aveam nevoie.

Am trecut printr-o zonă ceva mai luminoasă şi am reuşit să disting pereţii puţului pentru prima dată şi să observ că erau acoperiţi cu graffitti într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Mi-am amintit de o ciudată povestioară a Jamaicăi Kincaid[7], dar nu mi-a dat nicio cheie pentru scăpare. Imediat după trecerea noastră prin zona luminată, am distins o mică pată de lumină departe dedesubt. Aproape în aceeaşi clipă am auzit încă o dată vaietul, de data asta foarte aproape.

Am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Îngerul de Foc trecând prin lumină. Numai că mai era o formă aproape în spatele lui, şi purta o vestă şi bolborosea. Şi Jabberwock se îndrepta în jos şi forma părea să aibă cea mai mare viteză dintre noi toţi. Scopul nu deveni imediat foarte clar; pe măsură ce înainta, cercul de lumină se lărgea şi Luke se agită iar. Am primit imediat răspunsul, totuşi, în clipa în care îl apucă pe Îngerul de Foc şi atacă.

Adierea, vaierul şi bolboroseala începură deodată să răsune în puţ, împreună cu şuierături, zgârieturi şi mârâituri ocazionale. Cele două fiare se încleştaseră şi se sfâşiară una pe cealaltă, cu ochii ca nişte sori în amurg, cu ghearele ca nişte baionete, alcătuind o încâlceală diavolească în lumina palidă care acum le lumina de dedesubt. În vreme ce aceasta avea drept rezultat o acţiune prea apropiată de mine ca să mă simt total în siguranţă, în acelaşi timp duse la încetinirea lor până în punctul în care am simţit că n-are rost să risc o vrajă nelalocul ei şi o manevră stângace ca să ies din tunel întreg.

---

[7] Născută în Antigua în 1949, sub numele de Elaine Potter Richardson (n.t.)

—Argh! rosti Luke, răsucindu-se brusc în strânsoarea mea.

— De acord! am spus. Dar stai liniştit, te rog! Suntem pe punctul de a ne zdrobi…

—… şi de a arde, rosti răsucindu-şi în sus capul ca să privescă monştrii care se înfruntau, apoi în jos când îşi dădu seama că şi noi ne prăbuşeam. Ce fel de călătorie e asta?

— Una nasoală, am răspuns, şi imediat mi-am dat seama: Era exact ce spusesem.

Deschiderea era acum mai largă, şi viteza noastră suficientă pentru o aterizare suportabilă. Reacţia noastră la vraja pe care o numeam Palma Uriaşului ne va încetini probabil până la oprire sau chiar ne va propulsa înapoi. Mai bine să adun câteva vânătăi decât să devin un obstacol în trafic în acest loc.

Într-adevăr o călătorie nasoală. Mă gândeam la cuvintele lui Random în timp ce treceam prin deschizătură într-un unghi nebunesc, ne-am prăbuşit în praf şi ne-am rostogolit.

Ajunseserăm într-o grotă, în apropiere de gura ei. Tunele se întindeau în dreapta şi în stânga. Gura peşterii se afla în spatele meu. O privire rapidă îmi arătă că se deschide înspre o vegetaţie strălucitoare, normală, şi ceva dintr-o vale în lateral. Luke zăcea răşchirat şi nemişcat lângă mine. M-am ridicat imediat în picioare şi l-am prins de subţiori. Am început să-l târăsc departe de deschizătura neagră din care tocmai apăruserăm. Sunetele monstruosului conflict erau acum foarte aproape.

Bine că Luke părea din nou inconştient. Starea lui era destul de proastă pentru un Amberit, dacă presupunerile mele erau corecte. Dar pentru cineva cu daruri vrăjitoreşti reprezenta un „wild card” deosebit de periculos, într-un fel pe care nu-l mai întâlnisem vreodată. Nu ştiam deloc cum să acţionez.

L-am târât către tunelul din dreapta pentru că era cel mai mic dintre cele două şi, teoretic, ar fi fost ceva mai uşor de apărat. De-abia reuşiserăm să ne adăpostim când cele două fiare căzură prin deschizătură, înhăţându-se şi sfâşiindu-se una pe alta. Începură să se rostogolească pe solul grotei, cu ghearele ţăcănind, scoţând şuierături şi fluierături în timp ce se sfâşiau una pe alta. Parcă uitaseră complet de noi, şi am continuat retragerea până când ne-am afundat binişor în tunel.

Puteam doar să presupun că bănuiala lui Random era corectă. Una peste alta, era muzician şi cântase pretutindeni în Umbră. De asemeni, nu puteam veni cu nimic altceva mai bun.

Am chemat Semnul Logrusului. Când l-am avut limpede şi mi-am împletit mâinile cu el, îl voi folosi ca să lovesc fiarele aflate în luptă. Numai că acestea nu-mi dădeau nicio atenţie şi eu nu simţeam nevoia s-o atrag. De asemeni, nu aveam certitudinea că echivalentul izbiturii cu o scândură de doi-pe-patru ţoli va avea mare efect asupra lor. Pe deasupra, comanda mea era gata, şi îndeplinirea ei avea prioritate.

Aşa că am întins mâinile.

Îmi luă un timp interminabil. A trebuit să trec printr-o zonă extrem de întinsă a Umbrei înainte de a găsi ceea ce căutam. Apoi a trebuit s-o fac din nou. Şi din nou. Existau mai multe lucruri pe care le voiam şi niciunul dintre ele în apropiere.

Între timp, combatanţii nu dădeau niciun semn de oboseală, şi ghearele lor scoteau scântei din pereţii grotei. Se tăiaseră una pe alta în nenumărate locuri şi acum erau acoperite cu sânge negru. În acest răstimp Luke se trezise, se proptise cu spatele de perete şi privea fascinat conflictul plin de culoare. Nu puteam spune cât timp îi va reţine atenţia. Va fi important să-l am treaz cât de curând şi eram mulţumit că încă nu începuse să se gândească la alte treburi.

Mă bucuram, apropo, de Jabberwock. Era doar o fiară dezgustătoare şi nu trebuia să fi fost dirijată spre mine în mod special când fusese zăpăcită de sosirea inamicului său exotic. Îngerul de Foc jucase un joc cu totul diferit. Nu exista niciun motiv pentru un înger de Foc să se strecoare atât de departe de Haos, decât dacă fusese trimis. Sunt al naibii de greu de capturat, mai greu de îmblânzit şi periculoşi de mânuit. Astfel că reprezintă o cheltuială şi un pericol considerabile. Nu investeşti uşor într-un Înger de Foc. Scopul lor principal în viaţă e să ucidă şi, după cunoştinţele mele, nimeni dinafara Curţilor Haosului nu folosise vreodată unul. Au un sortiment bogat de simţuri – unele dintre ele, evident, paranormale, şi pot fi folosiţi drept agenţi ai Umbrei. Nu rătăcesc prin Umbră de capul lor, din câte ştiu. Dar un călător-prin-Umbră poate fi localizat, şi îngerii de Foc par a fi în stare să urmărească un traseu foarte dificil odată ce s-au impregnat cu identitatea victimei. Acum, fusesem teleportat prin Atu în barul acela dement, şi nu ştiam că ei pot urmări un

salt prin Atu, dar multe alte posibilităţi îmi apărură în minte – inclusiv aceea că mă localizase cineva, transportase creatura în apropierea mea şi o lăsase să-şi facă treaba. Oricare ar fi fost mijloacele, totuşi, tentativa purta amprenta Haosului. De aici, rapida mea întoarcere spre Jabberwock.

— Ce se-ntâmplă? mă întrebă Luke deodată, şi pereţii grotei se topiră o clipă şi am auzit un uşor accent muzical.

— E straniu, am spus. Ascultă, e momentul să-ţi iei medicamentele.

Am dat la iveală un pumn de tablete de vitamina B12 pe care tocmai le adusesem şi am desfăcut căpăcelul sticlei de apă pe care, de asemeni, o chemasem.

— Ce medicamente? întrebă în timp ce i le dădeam.

— Prescripţiile medicale, am spus. Te ajută să te pui mai rapid pe picioare.

— Mă rog, okay.

Aruncă toate pastilele în gură şi le înghiţi dintr-o singură suflare.

— Acum, astea.

Am deschis flaconul de Thorazine. Fiecare pilulă avea 200 de miligrame şi nu ştiam câte să-i dau, aşa că m-am hotărât la trei pastile. I-am dat şi ceva triptofan şi ceva fenilalanină.

Se holbă la pilule. Pereţii se topiră, iar muzica reveni. Un nor de fum albastru trecu pe lângă noi. Deodată, barul apăru iar în imagine, revenind la ceea ce părea, chipurile, normal în acel loc. Mesele în dezordine fuseseră aliniate, Humpty încă se dădea huţa, pictura murală se refăcea.

— Hei, localul! exclamă Luke. Ar trebui să ne întoarcem. Se pare că petrecerea continuă.

— Mai întâi ia-ţi doctoria.

— Pentru ce e?

— Ai ceva nasol pe undeva. Asta te ajută să-ţi revii mai uşor.

— NU mă simt rău. De fapt, mă simt chiar bine…

— Fă-o!

— Okay! Okay!

Înghiţi tot pumnul de medicamente.

Jabberwock şi Îngerul de Foc parcă se topeau acum – şi ultimul meu gest de exasperare în apropierea tejghelei întâlnise o oarecare rezistenţă, cu toate că obiectul încă nu devenise solid în totalitate. Deodată, am remarcat Pisica, ale cărei jocuri

cu materializarea păreau cumva, în clipa asta, mai reale decât oriunde altundeva.

— Vii sau pleci? întrebă.

Luke începu să se ridice. Lumina crescu, deşi era mai difuză.

— Îîî, Luke, priveşte acolo, i-am spus arătând cu degetul.

— Unde? întrebă, întorcând capul.

L-am lovit iar.

Când se prăbuşi, barul începu să dispară. Pereţii grotei începură iar să se contureze. Am auzit vocea Pisicii.

— Pleci… rosti.

Zgomotele reveniră în forţă, doar că de data asta sunetul dominant era un scâncet asemănător cimpoaielor. Venea de la Jabberwock, care era ţintuit la pământ şi fusese măcelărit. Atunci am hotărât să folosesc vraja „4 IULIE” pe care o păstrasem încă de la atacul citadelei. Am ridicat mâinile şi am pronunţat cuvintele. M-am deplasat în faţa lui Luke pentru a-i bloca vederea, între timp, şi am privit în depărtare şi am închis ochii în timp ce le pronunţam. Chiar şi cu ochii închişi puteam spune că va urma un fulger luminos strălucitor. L-am auzit pe Luke spunând: „Hei!”, dar toate celelalte sunete încetară brusc. Când am deschis ochii, am văzut cum cele două creaturi zăceau ca nişte stane de piatră, nemişcate, în capătul celălalt al micuţei grote.

L-am înşfăcat de mână pe Luke şi l-am săltat pe umeri aşa cum fac pompierii. Apoi am înaintat rapid în grotă, alunecând doar o singură dată pe sângele monstrului în timp ce mă îndreptam spre cel mai apropiat perete, către gura grotei. Creaturile începură să se agite înainte să reuşesc, dar mişcările lor erau mai mult reflexe decât intenţionate. M-am oprit în deschizătură unde am văzut o enormă grădină de flori. Toate florile erau cel puţin la fel de înalte ca mine, şi o adiere uşoară purta spre mine o mireasmă îmbătătoare.

Câteva clipe mai târziu am auzit o mişcare mai hotărâtă în spate şi m-am răsucit. Jabberwock începea să se ridice în picioare. Îngerul de Foc era încă ghemuit şi scotea mici zgomote ascuţite. Jabberwock se clătină, îşi întinse aripile, apoi se întoarse brusc, bătu aerul şi zbură înapoi prin gaura înaltă de stâncă din spatele grotei. Nu era o idee rea, mi-am zis, în timp ce mă grăbeam spre grădină.

Aici aromele erau şi mai puternice, florile, cele mai multe înflorite, o fantastică boltă de culori, în timp ce rătăceam printre ele. M-am trezit gâfâind după puţin timp, dar am continuat să alerg. Luke atârna greu, dar voiam să măresc cât mai mult distanţa între noi şi grotă. Având în vedere cât de rapid se putea deplasa urmăritorul nostru, nu eram convins că am suficient timp ca să mă folosesc deocamdată de Atu.

În timp ce mă grăbeam, am început să mă simt cumva ameţit, şi extremităţile mele mi se păreau foarte îndepărtate. Imediat mi-a trecut prin minte că aromele florilor ar putea fi un pic narcotice. Nemaipomenit. Asta-mi mai lipsea, să am parte de un drog în timp ce încercam să-l scot pe Luke de sub reacţia unuia. Am reuşit să disting un mic luminiş, uşor înălţat, la distanţă şi m-am îndreptat într-acolo. Din fericire, puteam să ne odihnim un pic acolo, în timp ce-mi voi recâştiga ritmul mental şi voi decide care-i pasul următor. Până acum, nu detectasem niciun zgomot de urmărire.

Tot alergând, am simţit cum încep să mă clatin. Echilibrul meu se deteriora. Brusc, am fost cuprins de teama de a nu mă prăbuşi, aproape ca acrofobia. Pentru că eram convins că, dacă mă prăbuşesc, nu voi mai izbuti să mă ridic, că mă voi scufunda într-un somn de drogat şi voi fi descoperit şi dezmembrat de către creatura Haosului în timp ce moţăi. Deasupra, culorile florilor se amestecau, fluturând şi încâlcindu-se ca o aglomerare de panglici într-un curent strălucitor. Am încercat să-mi controlez respiraţia, ca să inspir efluviile cât mai puţin posibil. Dar era dificil, întrucât continuam să ameţesc.

Dar nu m-am prăbuşit, cu toate că am căzut lângă Luke în mijlocul luminişului, după ce-l lăsasem pe pământ. Rămase inconştient, cu o expresie de linişte pe chip. Un vânt învălui deluşorul nostru din partea îndepărtată a acestuia, acolo unde creşteau plante cu aspect înfricoşător, cu ţepi, fără a avea flori. Astfel, nu mai adulmecam aromele seducătoare ale câmpului cu flori gigantice, şi după un timp mintea începu să se limpezească. Pe de altă parte, mi-am dat seama că asta însemna că mirosurile noastre erau purtate înapoi în direcţia grotei. Nu ştiam dacă Îngerul de Foc le putea identifica printre aromele îmbătătoare dar faptul că-i ofeream o asemenea ocazie mă făcea să mă simt stânjenit.

Cu ani în urmă, ca student, încercasem nişte L.S.D. Mă înfricoşase atât de tare încât, de atunci, nu mai încercasem niciodată vreun alt halucinogen. Nu fusese doar o simplă călătorie nasoală. Marfa îmi afectase însuşirea de-a-modifica-umbrele. E deja un truism că Amberiţii pot vizita orice loc pe care şi-l pot imagina, pentru că totul se află acolo, undeva, în Umbră. Prin combinarea minţilor noastre cu mişcarea ne putem acorda cu umbra pe care o dorim. Din nefericire, fusesem transportat în acele locuri. Am intrat în panică şi asta n-a făcut altceva decât să înrăutăţească lucrurile. Puteam fi distrus cu uşurinţă, pentru că rătăceam prin junglele materializate ale subconştientului şi am petrecut un timp în locul unde sălăşluieşte răul. După ce a trecut efectul, am găsit drumul spre casă, am leşinat scâncind pe pragul locuinţei Juliei, şi, timp de câteva zile, am fost o epavă agitată. Mai târziu, când i-am povestit lui Random despre asta, am aflat că şi el avusese câteva experienţe asemănătoare. La început, ţinuse totul pentru el ca o posibilă armă secretă împotriva restului familiei; dar mai târziu, după ce au ajuns în termeni decenţi unii cu alţii, a hotărât să împartă informaţia în interesul supravieţuirii. A fost surprins să afle atunci că Benedict, Gérard, Fiona şi Bleys ştiau totul despre asta – deşi cunoaşterea lor fusese dobândită datorită altor halucinogene şi, ciudat, doar Fiona se gândise la posibilitatea de a o folosi ca o armă în familie. Totuşi, renunţase la idee, datorită caracterului ei imprevizibil. Asta se petrecuse demult, oricum, şi, datorită evenimentelor din ultimii ani, îi ieşise din minte; pur şi simplu nu se gândise că o nouă venire ca a mea ar fi trebuit poate tratată cu prudenţă.

Luke îmi spusese că tentativa lui de invadare a Ţinutului celor Patru Lumi cu ajutorul unui comando aeropurtat în planoare, dăduse greş. Deoarece văzusem planoarele zdrobite în diverse locuri lângă ziduri în timpul propriei mele vizite în acel loc, era logic să presupun că Luke fusese capturat. Astfel, se pare că era corectă presupunerea aceea că vrăjitorul Mască făcuse ce făcuse ca să-l aducă în starea asta. Se prea poate ca asta să fi implicat doar introducerea unei doze de halucinogen în mâncarea de la închisoare şi transformarea lui într-un călător care priveşte luminiţe frumoase. Din fericire, spre deosebire de mine, călătoriile lui mentale nu implicaseră nimic ameninţător, decât aspectele cele mai frumoase din Lewis Carroll. Poate că

sufletul lui era mai pur decât al meu. Dar treaba era ciudată oricum ai fi luat-o. Masca l-ar fi putut ucide sau ţine în închisoare sau l-ar fi putut adăuga colecţiei de cuiere. În loc de asta, deşi ceea ce fusese făcut nu era lipsit de riscuri, era ceva care, în cele din urmă, l-ar fi îndepărtat şi l-ar fi lăsat în libertate. Era mai degrabă o palmă pe umăr decât un adevărat act de răzbunare. Asta pentru un membru al Casei care mai înainte ţinuse sceptrul în Ţinut şi, fără îndoială, şi-ar fi dorit din nou s-o facă. Era Masca extrem de încrezătoare? Sau nu vedea în Luke o ameninţare?

Şi apoi mai e şi faptul că însuşirile noastre de modificare-a-umbrei şi darurile vrăjitoreşti au rădăcini comune – Modelul sau Logrusul. Trebuie să existe un amestec între cele două. Asta ar explica strania însuşire a lui Luke de a mă chema la el ca printr-o teleportare masivă prin Atu, când, de fapt, nu există Atu: însuşirile lui de vizualizare, sporite-de-drog, trebuie să fi fost atât de intense încât reprezentarea mea fizică pe cartea de joc nu mai era necesară. Şi însuşirile lui magice denaturate ar fi motivat intriga preliminară, toate experienţele stranii, distorsionând – realitatea, pe care le avusesem înainte de a avea, de fapt, contact cu el. Asta însemna că fiecare dintre noi putea deveni foarte periculos în anumite stări determinate de drog. Va trebui să ţin minte asta. Speram să nu se trezească furios pe mine pentru că-l lovisem, înainte de a-i putea vorbi un pic. Pe de altă parte, speram ca tranchilizantul să-l menţină fericit în vreme ce celelalte pilule acţionau să-l dezintoxice.

Mi-am masat un muşchi dureros al piciorului stâng şi m-am ridicat. L-am prins pe Luke de subţiori şi l-am târât vreo douăzeci de paşi mai încolo în luminiş. Apoi am oftat şi m-am întors în locul în care mă odihnisem. Nu era suficient timp să merg mai departe. Şi pe măsură ce vaierul creştea în intensitate şi florile gigantice se agitau într-o linie îndreptată direct spre mine – întrezărind o formă mai întunecată devenind vizibilă printre tulpini – ştiam că, odată dispărut Jabberwock, Îngerul de Foc îşi reluase acţiunea şi, deoarece această confruntare părea inevitabilă, luminişul părea un loc la fel de bun pentru a-l înfrunta, şi mai bun decât multe altele.

Am desprins obiectul strălucitor de la centură şi am început să-l desfac. În acest timp, făcu o serie de zgomote clinchetitoare. Speram că fac cea mai bună alegere posibilă decât, să zicem, o mare greşeală.

Creaturii îi trebui mai mult timp decât crezusem ca să treacă printre flori. Asta putea să însemne că avea dificultăţi în a-mi urmări traseul prin peisajul exotic. Speram, totuşi, ca asta să însemne că fusese îndeajuns de rănită în urma înfruntării cu Jabberwock încât să-şi fi pierdut ceva din putere şi viteză.

Oricum, în cele din urmă, ultimele tulpini fură îndepărtate şi zdrobite. Creatura unghiulară se năpusti înainte şi se opri să mă studieze cu ochi care nu clipeau. Frakir intră în panică şi l-am calmat. Asta nu intra în atribuţiile lui. Îmi mai rămăsese o vrajă cu Fântâna de Foc, dar nici măcar nu îndrăzneam s-o folosesc. Ştiam că nu va opri creatura, şi ar fi putut s-o facă să se comporte imprevizibil.

— Pot să-ţi arăt drumul înapoi spre Haos, am strigat, dacă ţi-e dor de casă!

Scoase un vaier moale şi înaintă. Cam atât despre sentimentalism.

Înaintă lent, pierzând lichide dintr-o duzină de răni. Mă întrebam dacă încă era în stare să se năpustească asupra mea sau dacă ritmul paşilor era cel mai bun pe care şi-l putea permite. Prudenţa îmi dictă să mă aştept la ce-i mai rău, aşa că am încercat să stau la pândă şi pregătit să înfrunt orice-ar fi încercat.

Totuşi, nu se repezi. Continua doar să înainteze, ca un mic tanc cu apendice. Nu ştiam unde se află punctele lui vitale. Anatomia Îngerului de Foc nu fusese pe lista mea de priorităţi când eram acasă. Oricum, am făcut o examinare rapidă, mai degrabă o observaţie grosolană, în timp ce se apropia. Din păcate, asta mi-a demonstrat că tot ce e mai important era bine protejat. Păcat.

Nu voiam să atac în caz că ar fi încercat să mă atragă în vreo capcană. Nu cunoşteam trucurile lui de luptă, şi nu voiam să mă expun nejustificat ca să le aflu. Mai bine să stau în defensivă şi să-l las pe el să facă prima mişcare, mi-am zis. Numai că făptura continua să se apropie. Ştiam că voi fi nevoit să fac ceva cât de curând, fie doar să mă retrag…

Unul dintre acele apendice lungi, strânse în faţă, ţâşni spre mine, şi m-am rotit într-o parte şi am lovit cu arma. Harşt – harşt! Apendicele zăcea pe sol, încă mişcând. Aşa că am continuat şi eu să mă mişc la rândul meu. Un – doi! Un – doi! Harşt – harşt!

Fiara se rostogoli lent în stânga, pentru că îi tăiasem toate membrele de pe partea aceea a corpului.

Apoi, peste măsură de încrezător, am trecut prea aproape încercând să-i dau roată capului ca să ajung pe partea cealaltă şi să repet performanţa, în timp ce era încă traumatizată şi se prăbuşea. Celălalt apendice ţâşni. Numai că eu mă aflam prea aproape şi fiara încă se rostogolea. În loc să mă înhaţe cu extremitatea cu gheare, mă izbi cu echivalentul tibiei sau antebraţului. Izbitura mă prinse în piept şi am fost proiectat în spate.

În timp ce mă târam şi încercam să-mi trag picioarele sub mine ca să mă ridic, l-am auzit pe Luke rostind, ameţit:

— Acum ce se mai întâmplă?

— Mai târziu, am strigat fără să privesc înapoi.

— Hei! Ai dat în mine! adăugă.

— Totul pentru distracţie, am răspuns. Face parte din tratament, şi m-am ridicat şi mă mişcam iar.

— Oh, l-am auzit rostind.

Creatura zăcea acum pe o parte şi membrul acela imens mă izbi sălbatic, de mai multe ori. L-am evitat şi am reuşit să-i măsor raza de acţiune şi unghiul de lovire.

Harşt – harşt. Membrul căzu la pământ şi am atacat.

I-am aplicat trei lovituri care i-au străpuns capul în diverse unghiuri, înainte de a reuşi să-l decapitez. Continuă să scoată zgomote ca un clinchet, totuşi, şi torsul continuă să se clatine şi să se zbată lângă membrele rămase.

Nu ştiu de câte ori am mai izbit după aceea. Pur şi simplu am continuat până când creatura a fost literalmente ciopârţită. Luke începuse să strige: Olé! de fiecare dată când izbeam. Deja începusem să transpir şi am observat că valuri de căldură sau ceva de genul ăsta făceau ca imaginea florilor în depărtare să unduiască într-o manieră deranjantă. Mă simţeam totuşi protejat din plin – Spada Vorpal pe care o luasem din bar se dovedise o armă excelentă. Am descris cu ea un arc larg, ceea ce păru să o cureţe în întregime, după care am început s-o adun la loc în

forma originală compactă. Era la fel de moale ca petala unei flori şi încă mai răspândea o uşoară strălucire prăfoasă…

— Bravo! rosti o voce cunoscută, şi m-am răsucit până când am văzut zâmbetul, urmat îndeaproape de Pisică, ce aplauda uşor din lăbuţe. Hip-hip-ura! adăugă. Bine lucrat, băiatule cu raze!

Fluctuaţia fundalului se accentua şi cerul se întunecă. L-am auzit pe Luke rostind: Hei! şi când am privit înapoi l-am văzut ridicându-se în picioare, mişcându-se înainte. Când am privit iar, am văzut barul prinzând iar formă în spatele Pisicii şi am zărit o clipă balustrada de cupru. Capul începu să mi se învârtească.

— De obicei, se percepe o taxă pentru Spada Vorpal, rostea Pisica. Dar din moment ce o înapoiezi intactă…

Luke era lângă mine. Auzeam din nou muzica, şi el o îngâna. Acum apăru luminişul, cu îngerul de Foc măcelărit, care părea suprapus, în timp ce barul câştiga în soliditate, căpătând nuanţe colorate şi umbre.

Numai că locul părea cumva mai mic – mesele mai apropiate una de alta, muzica mai blândă, pictura murală mai comprimată şi pictorul ei absent. Până şi Omida şi ciuperca ei se retrăseseră într-un ungher întunecat, şi amândouă păreau zbârcite, fumul albastru mai puţin dens. Am interpretat asta ca un fel de semn bun, pentru că dacă prezenţa noastră acolo era un rezultat al minţii lui Luke, atunci poate că fixaţia începea să piardă teren în faţa lui.

— Luke? am spus.

Veni la bar lângă mine.

— Mda, răspunse.

— Ştii că te afli într-o călătorie, nu-i aşa?

— Nu cred… Nu pricep ce vrei să spui, rosti.

— Când Masca te-a avut prizonier, cred că ţi-a strecurat ceva LSD, am zis. E posibil?

— Cine e Masca? mă întrebă.

— Noul şef al Ţinutului.

— Oh, vrei să zici Sharu Garrul. Îmi amintesc că purta o mască albastră.

Mi-am dat seama că n-are rost să-i explic că Masca nu e Sharu. Oricum, ar fi uitat. M-am mulţumit să dau din cap şi să spun:

— Şeful.

— Ei bine… da, presupun că mi-ar fi putut da ceva, răspunse. Vrei să spui că toate astea… ? Arătă către încăpere.

Am încuviinţat.

— Fireşte, sunt reale, am spus. Dar noi ne putem transporta în halucinaţii. Undeva, sunt toate reale. O va face LSD-ul.

— Să fiu al naibii, rosti.

— O să-ţi dau ceva să-ţi revii, i-am spus. Dar va lua ceva timp.

Îşi trecu limba peste buze şi privi în jur.

— Ei bine, nu-i grabă, spuse. Apoi zâmbi în timp ce începu un ţipăt depărtat şi demonii începură să-i facă tot felul de lucruri cumplite femeii în flăcări de pe pictura murală. Nu-mi displace aici.

Am pus arma la loc pe raft. Luke bătu cu degetele lângă ea şi mai ceru un rând de băutură. M-am retras, clătinând din cap.

— Acum trebuie să plec, i-am spus. Cineva încă mă urmăreşte, şi tocmai a venit destul de aproape.

— Animalele nu se pun la socoteală, spuse Luke.

— Cel pe care tocmai l-am ciopârţit se pune, am răspuns. A fost trimis.

M-am uitat la uşile sparte, întrebându-mă ce-o să mai apară prin ele. Se ştia că Îngerii de Foc acţionează câte doi.

— Dar trebuie să-ţi vorbesc… am continuat.

— Nu acum, spuse, întorcându-se.

— Ştii că e important.

— Nu pot gândi normal, răspunse.

Bănuiam că e adevărat şi n-avea niciun sens să încerc să-l duc înapoi în Amber sau oriunde altundeva. Ar fi dispărut şi ar fi apărut iarăşi aici. Trebuia să aibă capul limpede şi fixaţia trebuia să i se disipeze înainte de a putea să discutăm probleme intime.

— Ţi-aminteşti că mama ta e prizonieră în Amber? am întrebat.

— Da.

— Caută-mă când îţi revii. Trebuie să vorbim.

— O voi face.

M-am răsucit şi am ieşit pe uşă într-o mare de ceaţă. În depărtare, l-am auzit pe Luke începând să cânte iar, o baladă tristă. Când e vorba de modificarea – umbrei, ceaţa e aproape la fel de rea ca bezna totală. Dacă nu poţi vedea vreun punct de referinţă în timp ce te deplasezi, nu există nicio cale de a folosi

însuşirea care-ţi permite să treci dincolo. Pe de altă parte, voiam să fiu singur un timp ca să gândesc, acum când mintea mi se limpezise. Dacă nu puteam vedea pe nimeni în ceaţa asta, nici altcineva nu mă putea vedea pe mine. Şi nu se mai auzea niciun alt zgomot în afara paşilor mei pe o suprafaţă pavată.

Deci, ce obţinusem? Când fusesem trezit dintr-un somn scurt ca să urmăresc neobişnuita trimitere a lui Luke în Amber, eram obosit mort ca o consecinţă a extraordinarelor extensii. Am fost transportat alături de el, am aflat că era în călătorie, i-am dat ceva care speram că-l va face să-şi revină mai curând, am măcelărit un înger de Foc şi l-am lăsat pe Luke acolo unde pornise.

Mă alesesem cu două lucruri, mi-am zis, în timp ce străbăteam ceaţa ca de bumbac: i-am blocat lui Luke orice planuri ar fi avut încă asupra Amberului. Acum ştia că maică-sa e prizoniera noastră, şi nu-l vedeam declanşând nicio acţiune directă împotriva noastră în împrejurările de faţă. Pe lângă problemele tehnice implicate în transportarea lui Luke şi reţinerea lui într-un singur loc, acesta era motivul pentru care doream să-l părăsesc aşa cum tocmai o făcusem. Sunt sigur că Random l-ar fi preferat inconştient într-o celulă din beci, dar eram convins că ar fi acceptat şi un Luke fără puteri în libertate; mai ales când era clar că Luke va încerca să ne contacteze mai devreme sau mai târziu în legătură cu Jasra. Voiam să-l las să revină la realitate şi să-şi revină la forma lui bună. Aveam şi eu problemele mele în sala de aşteptare, ca Ghostwheel, Masca, Vinta… şi noul spectru care tocmai îşi rezervase numărul de ordine şi locul.

Poate că Jasra fusese cea care folosise puterea de localizare a pietrelor albastre ca să trimită asasini după mine. Avea atât însuşirea cât şi motivaţia. La fel de bine putea fi Masca, despre care credeam că avea însuşirea – şi care părea să aibă o motivaţie, deşi eu unul n-o înţelegeam. Oricum, Jasra nu ne mai stătea acum în cale; şi, cu toate că intenţionam să rezolv, în cele din urmă, treburile cu Masca, credeam că izbutisem să distrug acordarea mea cu pietrele albastre. Credeam de asemeni că, într-un fel, în urma recentei noastre întâlniri în Ţinut, reuşisem să bag Masca în sperieţi. Oricum, puţin probabil ca Masca sau Jasra, oricare le-ar fi fost puterile, să fi putut avea acces la un Înger de Foc antrenat. Nu, există doar un singur loc

de unde vin Îngerii de Foc, şi vrăjitorii – umbrei nu se află pe lista clienţilor.

O rafală de vânt împrăştie ceaţa o clipă şi am zărit clădirile întunecate. Bun. Am făcut modificarea. Ceaţa se mişcă aproape instantaneu, şi acum nu mai erau clădiri ci formaţiuni de stânci întunecate. Încă o împrăştiere şi apăru vederii un fragment de amurg sau de cer de seară, cu o spumă de stele strălucitoare răspândită pe el. Peste puţin, vântul mătură ceaţa şi am văzut că mergeam într-un loc cu stânci înalte, cu ceruri strălucind în lumina stelelor, atât de puternică încât puteai citi la lumina lor. Am urmat un traseu întunecat care ducea dincolo de capătul lumii...

Întreaga afacere cu Luke, Jasra, Dalt şi Masca era cumva o piesă – total inteligibilă în unele locuri şi înceţoşată în altele. Un pic de timp şi alergătură şi totul se va lega. Acum Luke şi Jasra păreau reduşi la zero. Masca, o enigmă, dacă se poate numi aşa, părea să aibă ceva personal cu mine dar nu reprezenta o ameninţare specială pentru Amber. Dalt, pe de altă parte, era un pericol cu noul lui armament – dar Random cunoştea situaţia şi Benedict revenise în oraş. Aşa că eram încrezător că, legat de asta, se făcuse tot posibilul.

Am stat la capătul lumii şi am privit în jos într-o despicătură fără fund, plină de stele. Muntele meu nu părea să împodobească suprafaţa unei planete. Totuşi, exista un pod în stânga mea, ducând către o formă întunecată, blocând – stelele – un alt munte plutitor, poate. Am păşit şi am trecut peste pod. Problemele implicând atmosfera, gravitaţia, temperatura, nu însemnau nimic aici, unde puteam, într-un sens, să creez realitatea în timp ce mă plimbam. Am ieşit peste pod şi, pentru o clipă, unghiul era drept şi am zărit un alt pod în capătul celălalt al masei întunecate, ducând spre o altă întunecime.

M-am oprit în mijloc, reuşind să privesc de-a lungul lui la mare distanţă în ambele direcţii. Părea un loc sigur şi potrivit. Am scos pachetul de Atuuri şi am scormonit printre ele până când am găsit un Atu pe care nu-l folosisem de multă, multă vreme.

L-am ţinut în faţa mea şi le-am dat deoparte pe celelalte, examinând ochii albaştri şi trăsăturile tinere, dure, uşor ascuţite sub o masă de păr alb ca neaua. Era îmbrăcat complet în negru, cu excepţia gulerului şi mânecilor albe care ieşeau de sub vesta

lucitoare strânsă-pe-trup. Ţinea trei mingi din oţel negru în mâna înmănuşată.

Uneori e dificil să parcurgi tot drumul spre Haos, aşa că m-am concentrat şi m-am extins precaut, puternic. Contactul se stabili aproape instantaneu. Stătea pe un balcon lângă un cer gravat nebuneşte cu puncte, cu Munţii Schimbători alunecând în stânga lui. Picioarele îi erau proptite pe o mescioară plutitoare şi citea o carte. O lăsă jos şi zâmbi slab.

— Merlin, rosti încet. Arăţi obosit.

Am încuviinţat.

— Tu arăţi odihnit, am spus.

— Adevărat, răspunse în timp ce închise cartea şi o puse pe masă. Apoi: Necazuri? întrebă.

— Necazuri, Mandor.

Se ridică în picioare.

— Vrei să vii aici?

Am clătinat din cap.

— Dacă ai vreun Atu la îndemână pentru revenire, aş prefera să vii tu la mine.

Întinse mâna.

— În regulă, rosti.

Am întins mâna, mâinile ni s-au unit; făcu un singur pas şi se afla lângă mine pe pod. Ne-am îmbrăţişat o clipă şi apoi se răsuci şi privi în jos în deschizătură.

— E vreun pericol aici? întrebă.

— Nu. Am ales locul ăsta pentru că pare foarte sigur.

— Şi pitoresc, răspunse. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— Ani de zile am fost un simplu student, apoi proiectant al unor specimene de maşinării specializate, i-am spus. Lucrurile erau destul de lipsite de evenimente până de curând. Apoi, s-a dezlănţuit iadul – dar înţeleg majoritatea lucrurilor şi multe dintre ele par a fi sub control. Partea asta e complicată şi chiar nu merită să-i dai atenţie.

Îşi puse o mână pe laterala podului.

— Şi cealaltă parte? întrebă.

— Până acum, inamicii mei au fost din împrejurimile Amberului. Dar dintr-o dată, când se părea că mare parte din afacere e pe punctul de a se rezolva, cineva a pus un Înger de Foc pe urmele mele. Am reuşit să-l distrug cu puţin timp în

urmă. Habar n-am de ce şi, cu siguranţă, nu e un truc al Amberului.

Plescăi din buze în timp ce se îndepărtă, făcu câţiva paşi şi reveni.

— Ai dreptate, fireşte, spuse. Habar n-aveam că s-a ajuns aici, altfel aş fi vorbit cu tine înainte. Dar lasă-mă să nu fiu de acord cu tine în ceea ce priveşte ordinea importanţei, înainte de a mă avânta în anumite speculaţii legate de tine. Vreau să aud întreaga poveste.

— De ce?

— Pentru că uneori eşti deranjant de naiv, micul meu frate, şi n-am încredere în ceea ce crezi tu că e cu adevărat important.

— S-ar putea să mor de foame înainte de a isprăvi, am răspuns.

Zâmbind strâmb, fratele-meu-vitreg Mandor ridică braţele. În timp ce Jurt şi Despil sunt fraţii mei vitregi, născuţi de mama mea Dara cu Prinţul Sawall, Lord al Rim-ului, Mandor era fiul lui Sawall dintr-o căsătorie anterioară. Mandor e mult mai în vârstă decât mine şi, în consecinţă, îmi aminteşte mult de neamurile mele din Amber. Întotdeauna m-am simţit un pic un outsider printre copiii Darei şi ai lui Sawall. Prin faptul că Mandor nu era – într-un sens mult mai ferm – o parte a acelui grup, aveam ceva în comun. Dar oricare ar fi fost impulsul lui din spatele amabilităţilor dinainte, am trecut amândoi peste el şi am devenit, cred eu uneori, mai apropiaţi decât adevăraţii fraţi de sânge. De-a lungul anilor mă învăţase o mulţime de lucruri practice, şi am avut multe clipe plăcute împreună.

Aerul se distorsionă între noi şi, când Mandor coborî braţele, o masă acoperită cu olandă albă brodată apăru brusc între noi, fără zgomot, urmată o clipă mai târziu de o pereche de scaune faţă-n faţă. Masa era plină de nenumărate farfurii acoperite, chinezării fine, cristal, tacâmuri de argint; era chiar şi o găletuşă strălucitoare cu gheaţă, cu o sticlă neagră în interior.

— Sunt impresionat, am recunoscut.

— Mi-am dedicat un timp considerabil magiei artei culinare, în ultimii ani, spuse. Te rog, ia loc.

Ne-am făcut comozi acolo pe pod, între două întunecimi. Am mormăit laudativ în timp ce gustam, şi au trecut câteva minute înainte de a putea începe o recapitulare a evenimentelor care mă purtaseră în acest loc cu lumină de stele şi tăcere.

Mandor îmi ascultă întreaga poveste fără să mă întrerupă şi, când am isprăvit, dădu din cap şi spuse:

— Mai vrei desert?

— Da, am aprobat. E destul de bun.

Când mi-am ridicat privirea câteva clipe mai târziu, am văzut că zâmbeşte.

— Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

— Tu, răspunse. Dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus înainte de plecare să ai grijă când acorzi încredere cuiva.

— Ei bine? N-am spus nimănui povestea mea. Dacă ai de gând să mă dojeneşti că m-am împrietenit cu Luke fără să aflu povestea lui, deja am auzit asta.

— Şi despre Julia?

— Ce vrei să spui? Ea niciodată n-a aflat…

— Exact. Şi ea pare a fi una în care ai fi putut avea încredere. În loc de asta, ai aţâţat-o împotriva ta.

— În regulă! Poate că şi în cazul ei am judecat greşit.

— Ai proiectat o maşinărie uluitoare şi niciodată nu ţi-a trecut prin minte că ar putea deveni şi o armă puternică. Random şi-a dat seama de asta imediat. La fel şi Luke. Ai fi putut evita dezastrul numai prin faptul că a devenit simţitor şi nu vrea să i se ordone ce să facă.

— Ai dreptate. Am fost mai preocupat de rezolvarea problemelor tehnice. Nu m-am gândit la toate consecinţele…

Oftă.

— Ce mă fac eu cu tine, Merlin? Tu îţi asumi riscuri fără măcar să-ţi dai seama.

— În Vinta n-am avut încredere, am îndrăznit să rostesc.

— Cred că ai fi putut să scoţi mai multe informaţii de la ea, spuse, dacă n-ai fi fost atât de grăbit să-l salvezi pe Luke, care deja părea în afara pericolului. Vinta pare că se îmblânzise considerabil la finalul dialogului vostru.

— Poate că ar fi trebuit să te contactez.

— Dacă o întâlneşti iar, fă-o, şi tratez eu cu ea.

Am făcut ochii mari. Părea că vorbeşte serios.

— Tu ştii ce e ea?

— O s-o descifrez eu, spuse amestecându-şi băutura portocalie luminoasă în pahar. Dar am o propunere pentru tine, elegantă prin simplitatea ei. Am o locuinţă nouă la ţară, destul

de izolată, cu toate dotările. Ce-ar fi să te întorci cu mine la Curţi în loc să sari dintr-un necaz în altul? Odihneşte-te câţiva ani, bucură-te de o viaţă bună, apucă-te de citit. O să am grijă să fii bine protejat. Lasă totul deoparte, apoi vezi-ţi de treburile tale într-un climat mai liniştit.

Am luat o mică înghiţitură din băutura incandescentă.

— Nu, am spus. Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile pomenite mai devreme pe care tu le ştiai şi eu nu?

— Foarte important, dacă accepţi oferta mea.

— Chiar dacă aş accepta, aş vrea să ştiu.

— Nimicuri, spuse.

— Ai ascultat povestea mea. S-o aud pe a ta.

Dădu din umeri şi se lăsă pe spate în scaun, privi spre stele.

— Swayvill e pe moarte, spuse.

— Face asta de ani de zile.

— Adevărat, dar acum e mult mai rău. Unii cred că are de-a face cu blestemul de moarte al lui Eric din Amber. Oricum, şi eu cred că n-o mai duce mult.

— Încep să înţeleg…

— Da, lupta pentru succesiune a devenit mai puternică. Oamenii au acţionat în dreapta şi-n stânga – otravă, dueluri, asasinate, accidente ciudate, sinucideri dubioase. Mulţi au plecat spre destinaţii necunoscute. Sau aşa s-ar părea.

— Înţeleg, dar nu văd ce legătură are cu mine.

— O singură dată ar avea.

— Dar?

— Tu chiar nu ştii că Sawall te-a adoptat, oficial, după plecarea ta?

— Ce?

— Da. N-am ştiut niciodată motivele lui exacte. Dar tu eşti un moştenitor legitim. Îmi urmezi mie dar ai prioritate faţă de Jurt şi Despil.

— Asta, totuşi, mă plasează al naibii de jos pe listă.

— Adevărat, rosti lent. Cele mai multe avantaje sunt în vârf…

— Ai spus „cele mai multe”.

— Întotdeauna există excepţii, răspunse. Trebuie să înţelegi că vremuri ca astea reprezintă şi o ocazie potrivită pentru plata vechilor datorii. O moarte în plus sau în minus cu greu mai

atrage atenţia aşa cum ar fi făcut-o în timpuri mai liniştite. Chiar şi la nivelurile relativ înalte.

Am dat din cap când i-am întâlnit privirea.

— În cazul meu chiar că n-are sens, am rostit.

Continuă să mă privească până când m-am simţit stânjenit.

— Are? am întrebat într-un târziu.

— Ei bine... spuse. Gândeşte-te un pic.

Am făcut-o. Şi exact în clipa în care mi-a venit ideea, Mandor încuviinţă ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Jurt, spuse, a dat piept cu vremurile schimbătoare cu un amestec de satisfacţie şi teamă. Vorbea adesea despre ultimele morţi şi despre eleganţa şi aparenta uşurinţă cu care unele dintre ele au fost aduse la îndeplinire. Vorbe în şoaptă s-au împletit cu câteva chicoteli. Teama şi dorinţa lui de a-şi îmbunătăţi capacitatea de a face rău au atins, în cele din urmă, un punct în care au devenit mai puternice decât cealaltă spaimă a lui...

— Logrusul...

— Da. În cele din urmă a încercat să traverseze Logrusul, şi a izbutit.

— Trebuie că se bucură foarte mult de asta. E mândru, îşi dorea aşa ceva de ani de zile.

— Oh, da, răspunse Mandor. Şi sunt sigur că şi cu alte lucruri s-a simţit la fel.

— Libertate, am sugerat. Şi, văzându-i expresia pe jumătate amuzată, am fost nevoit să adaug: Putere şi abilitatea de a juca după reguliile lui.

— Ar putea exista o speranţă pentru tine, rosti. Acum, ce-ai zice să tragi din toate astea concluzia logică?

— Okay, am răspuns, gândindu-mă cum plutea urechea stângă a lui Jurt în urma loviturii mele, cu un norişor din perle-de-sânge răspândindu-se în jur. Tu crezi că Jurt a trimis Îngerul de Foc.

— Cel mai probabil, răspunse. Dar n-ai vrea să mergi un pic mai departe?

M-am gândit la creanga ruptă şi înfiptă în ochiul lui Jurt când ne-am luptat în poiană...

— În regulă, am spus. Vrea să se răzbune pe mine. Ar putea fi o parte din jocul succesiunii, deoarece pe frontul ăsta eu am

un uşor avantaj faţă de el, sau doar pură antipatie şi răzbunare – sau amândouă.

— Dacă ne gândim la consecinţe, rosti Mandor, chiar nu contează. Dar eu mă gândeam la lupul-cu-urechile-tăiate care te-a atacat. Se pare că şi acesta avea doar un singur ochi…

— Da, am spus. Cum arată Jurt în prezent?

— Oh, i-a crescut la loc cam jumătate din ureche. E destul de zdrenţuită şi arată groaznic. În general, i-o acoperă părul. Globul ocular s-a regenerat, dar încă nu poate vedea cu el. De obicei poartă un petic care-l acoperă.

— Asta ar putea explica evenimentele recente, am spus. Pică al naibii de prost, totuşi, având în vedere toate celelalte întâmplări. Agită rău apele.

— E unul dintre motivele pentru care îţi sugerez să laşi pur şi simplu totul baltă şi să laşi lucrurile în voia lor. Prea multe. Cu atâtea săgeţi care par a fi în aer, s-ar putea ca una să-ţi găsească inima.

— Pot să-mi port singur de grijă, Mandor.

— S-ar putea să mă fi păcălit.

Am dat din umeri, m-am ridicat, m-am dus până la balustradă şi am privit în jos, spre stele. După mult timp, mă strigă:

— Ai vreo idee mai bună?

Dar nu i-am răspuns pentru că exact la asta mă gândeam. Mă gândeam la ce-mi spusese Mandor despre viziunea din tunel şi lipsa de pregătire şi tocmai ajunsesem la concluzia că are dreptate, că aproape în tot mi se întâmplase până acum – cu excepţia răzbunării pe Jasra – nu făcusem altceva decât să reacţionez în faţa circumstanţelor. De departe fusesem mai mult manevrat decât manevrasem. Să recunoaştem, totul se petrecuse foarte rapid. Şi totuşi, nu-mi alcătuisem niciun plan real ca să mă apăr, să aflu despre inamicii mei sau să le întorc loviturile. Se pare că există unele lucruri pe care va trebui să le fac…

— Dacă-ţi faci atâtea griji, rosti, ar fi mai bine să acţionezi pe faţă.

Probabil avea dreptate, din punctul de vedere al raţiunii, siguranţei, precauţiei. Numai că el era strict omul Curţii, în vreme ce eu posedam o serie suplimentară de loialităţi la care el nu lua parte. Era posibil – fie şi numai prin legătura mea cu

Luke – să reuşesc să dau acţiunii un curs personal care va întări securitatea Amberului. Atâta vreme cât exista o asemenea şansă, mă simţeam obligat să duc lucrurile până la capăt. Şi, dincolo de asta, dintr-un punct de vedere pur personal, curiozitatea mea era prea mare ca să-mi îngăduie să mă îndepărtez de numeroasele întrebări fără răspuns, când aş fi putut fi foarte eficient căutând unele răspunsuri.

În timp ce mă gândeam cum aş putea să formulez cea mai bună frază ca să-i răspund lui Mandor, am fost din nou manipulat. Am devenit conştient de o uşoară senzaţie de nelinişte, ca şi cum o pisică ar fi zgâriat la uşile minţii mele. Crescu în intensitate, dând deoparte alte gânduri, până când mi-am dat seama că e o încercare de contact prin Atu dintr-un loc foarte îndepărtat. Bănuiam că ar putea fi de la Random, nerăbdător să descopere ce se mai petrecuse de la plecarea mea din Amber. Aşa că am trecut pe recepţie, permiţând contactul.

— Merlin, ce se-ntâmplă? întrebă Mandor, şi am ridicat mâna ca să-i arăt că sunt ocupat. L-am văzut punându-şi şervetul pe masă şi ridicându-se în picioare.

Imaginea se limpezi încet-încet şi am văzut-o pe Fiona, încruntată, cu stânci pe fundal, un cer verde-palid deasupra ei.

— Merlin, spuse. Unde eşti?

— Departe, am răspuns. E o poveste lungă. Ce se petrece? Unde eşti tu?

— Se pare că amândoi am ales locuri foarte spectaculoase, am remarcat. Ai ales cerul ăla ca să fie în ton cu părul?

— Destul! spuse. Nu te-am contactat ca să ne comparăm însemnările de călătorie.

În clipa aceea Mandor veni lângă mine şi-mi puse mâna pe umăr, ceea ce nu se potrivea deloc cu caracterul lui, deoarece e considerată o stângăcie să faci aşa ceva când o comunicare prin Atu e în plină desfăşurare – cam de genul în care ridici receptorul auxiliar ca să asculţi conversaţia cuiva. Oricum…

—Vai! Vai! rosti Mandor. Vrei, te rog, să-mi faci cunoştinţă, Merlin?

— Cine-i ăla? întrebă Fiona.

— E fratele meu Mandor, i-am spus, din Casa de Sawall din Curţile Haosului. Mandor, ea e Mătuşa mea Fiona, Prinţesă de Amber.

Mandor făcu o plecăciune.

— Am auzit de tine, Prinţesă, spuse. E într-adevăr o plăcere.

Ochii Fionei se măriră o clipă.

— Ştiu despre Casă, răspunse, dar habar n-aveam de legătura lui Merlin cu ea. Mă bucur să te cunosc.

— Să înţeleg că e vreo problemă, Fi? am întrebat.

— Da, răspunse aruncând o privire spre Mandor.

— Eu o să mă retrag, rosti acesta. Sunt onorat că te-am întâlnit, Prinţesă. Mi-aş fi dorit să locuieşti un pic mai aproape de Rim.

Fiona zâmbi.

— Aşteaptă, spuse. Nu e vorba de secrete de stat. Eşti un iniţiat al Logrusului?

— Da, rosti.

— ... şi să-nţeleg că nu v-aţi adunat ca să luptaţi în duel?

— Puţin probabil, am răspuns.

— În cazul ăsta, ar fi binevenit şi punctul lui de vedere asupra problemei. Vrei să vii la mine, Mandor?

Făcu o nouă plecăciune, ceea ce mi s-a părut un mic act de cabotinism.

— Oriunde, Doamnă, răspunse.

Fiona spuse: Veniţi, şi întinse mâna stângă şi am apucat-o. Mandor întinse şi el mâna şi îi atinse încheietura. Am păşit amândoi înainte.

Ne aflam în faţa ei în locul plin de stânci. Se simţea o adiere şi un pic de răcoare. De undeva din depărtare se auzi un zumzăit mut, ca al unui motor învelit.

— Ai fost în contact cu cineva din Amber în ultima vreme? am întrebat-o.

— Nu, rosti.

— Plecarea ta a fost cumva bruscă.

— Au existat motive.

— Cum ar fi faptul că l-ai recunoscut pe Luke?

— Acum identitatea lui ţi-e cunoscută?

— Da.

— Şi celorlalţi?

— I-am spus lui Random şi Florei, am răspuns.

— Deci ştiu toţi, spuse ea. Am plecat în grabă şi l-am luat pe Bleys cu mine pentru că eram următorii pe lista lui Luke. La urma urmei, am încercat să-i ucid tatăl şi aproape am reuşit.

Bleys şi cu mine eram cele mai apropiate neamuri ale lui Brand, şi ne-am ridicat împotriva lui.

Aruncă o privire pătrunzătoare spre Mandor, care zâmbi.

— Înţeleg, spuse, că exact în clipa asta Luke bea cu Pisica, Dodo, Omida şi Iepurele Alb. Înţeleg şi că, având-o pe maică-sa prizonieră în Amber, e neputincios în faţa noastră.

Fiona mă privi iar.

— Ai *fost* ocupat, rosti.

— Încerc.

— … aşa că probabil e mai sigur pentru tine să te întorci, continuă Mandor.

Fiona îi zâmbi, apoi îmi aruncă o privire.

— Fratele tău pare bine informat, remarcă.

— Face şi el parte din familie, am spus, şi de-o viaţă avem obiceiul să avem grijă unii de alţii.

— Viaţa lui sau a ta? întrebă.

— A mea, am răspuns. El *este* mai în vârstă.

— Ce mai contează câteva secole în plus sau în minus? interveni Mandor.

— Credeam că am simţit o anume maturitate a spiritului, observă ea. Aveam de gând să am încredere în tine mai mult decât intenţionasem.

— E foarte frumos din partea ta, răspunse, şi apreciez sentimentul…

— … Dar ai prefera să nu exagerez?

— Cu siguranţă.

— Nu intenţionez să testez loialitatea ta faţă de casă şi tron, rosti ea, pentru că ne cunoaştem de prea puţin timp. E vorba atât de Amber cât şi de Curţi, dar nu văd vreun conflict în asta.

— Nu mă îndoiesc de prudenţa ta. Voiam doar să-mi clarific poziţia.

Se răsuci spre mine.

— Merlin, rosti, cred că m-ai minţit.

Am simţit cum mă încrunt în timp ce încercam să-mi reamintesc o ocazie când probabil o indusesem în eroare cu ceva. Am clătinat din cap.

— Chiar dacă am făcut-o, i-am spus, nu-mi amintesc.

— A fost acum câţiva ani, spuse, când ţi-am cerut să încerci să traversezi Modelul tatălui tău.

— Oh, am răspuns, simţind cum roşesc şi întrebându-mă dacă se vede în lumina asta ciudată.

— Ai profitat de ceea ce-ţi spusesem – despre rezistenţa Modelului, continuă. Te-ai prefăcut că te împiedică să pui piciorul pe el. Numai că nu era niciun semn vizibil al rezistenţei, aşa cum fusese când încercasem eu să păşesc.

Mă privi, ca şi cum ar fi aşteptat confirmarea.

— Deci? am spus.

— Deci, răspunse ea, a devenit mai important acum decât atunci, şi eu trebuie să ştiu: Te-ai prefăcut în ziua aceea?

— Da, am spus.

— De ce?

— Odată făcut un singur pas, am explicat, aş fi fost obligat să-l traversez. Cine ştie unde m-ar fi condus şi ce-ar fi urmat? Eram la sfârşitul vacanţei şi mă grăbeam să mă întorc la şcoală. N-aveam timp pentru ceea ce s-ar fi putut transforma într-o expediţie prelungită. A-ţi spune că întâmpinam dificultăţi mi s-a părut cel mai elegant mod de a te scuti de o corvoadă.

— Eu cred că e mai mult de-atât, spuse.

— Adică?

— Eu cred că ţi-a spus Corwin ceva despre Model, ceva pe care noi ceilalţi nu-l ştim – sau ţi-a lăsat un mesaj. Cred că ştii mai multe despre obiect decât laşi să se creadă.

Am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, Fiona. Nu deţin controlul asupra suspiciunilor tale, am zis. Mi-aş fi dorit să-ţi fiu de mai mult folos.

— O poţi face, răspunse.

— Spune-mi cum.

— Vino cu mine la locul noului Model. Vreau să-l traversezi.
Am clătinat din cap.

— Am o mulţime de alte treburi mai presante, i-am spus, decât să-ţi satisfac ţie curiozitatea despre ceva ce tatăl meu a făcut cu ani în urmă.

— E mai mult decât curiozitate, spuse. Ţi-am mai spus cândva că eu cred că Modelul se află în spatele creşterii frecvenţei furtunilor-din-umbră.

— Iar eu îţi dau un motiv perfect valabil ca să-ţi arăt că alta e cauza. Cred că e o corecţie adusă distrugerii parţiale şi recreării vechiului Model.

— Vrei să vii pe aici? întrebă şi îmi întoarse spatele şi începu să se caţere.

Am privit spre Mandor, am dat din umeri şi am urmat-o. Făcu şi el la fel.

Am urcat către o zonă cu stânci ascuţite. Ea ajunse prima şi îşi croi drum pe o proeminenţă înclinată care mărginea parţial zona în lungul ei. O traversă şi ajunse într-un loc unde zidul de piatră se prăbuşise într-o deschizătură largă în formă de V. Rămase acolo cu spatele spre noi, cu lumina provenită din cerul verde alcătuind forme stranii în părul ei.

Am urcat lângă ea şi i-am urmărit direcţia privirii. Pe o câmpie îndepărtată, sub noi şi în stânga, o imensă pâlnie neagră se rotea ca un titirez. Părea a fi sursa zgomotului pe care-l auzisem. Solul părea crăpat în apropierea ei. Am privit mai multe minute, dar nu-şi modifică forma sau poziţia. Într-un târziu, mi-am dres glasul.

— Pare a fi o tornadă gigantică, am zis, care nu merge nicăieri.

— De asta voiam să traversezi noul Model, îmi spuse. Cred că va ajunge la noi dacă nu intervenim primii.

3

Dacă ar trebui să alegeţi între însuşirea de a detecta minciuna şi însuşirea de a descoperi adevărul, pe care aţi alege-o? A fost o vreme când credeam că sunt diverse moduri de a spune acelaşi lucru, dar acum nu mai cred asta. Majoritatea neamurilor mele, de pildă, sunt aproape la fel de bune în descifrarea subterfugiului cât şi în perpetuarea lui. Nu sunt deloc convins, totuşi, că le pasă prea mult de adevăr. Pe de altă parte, întotdeauna am simţit că există ceva nobil, special şi onorabil în căutarea adevărului – un lucru pe care l-am încercat cu Ghostwheel. Totuşi, Mandor mă făcuse să cad pe gânduri. Oare asta mă făcuse un credul pentru opusul adevărului?

Fireşte, nu e totul atât de definitiv. Ştiu că nu e o pură situaţie „ori/ori”, fără nicio cale de mijloc, dar e mai degrabă o problemă de atitudine. Totuşi, dintr-o dată voiam să recunosc că probabil trecusem într-o extremă – până în punctul nesăbuinţei –

şi că lăsasem unele dintre facultăţile mele critice să moţăie mult prea mult.

Aşa că m-am gândit la cererea Fionei.

— Ce o face să fie atât de ameninţătoare? am întrebat-o.

— E o furtună-din-umbră care a luat forma unei tornade, spuse.

— Au mai fost şi înainte asemenea lucruri, am răspuns.

—Adevărat, răspunse, dar tind să se deplaseze prin Umbră. Cea de aici are o extensie printr-o zonă a Umbrei, dar e total staţionară. A apărut pentru prima dată acum câteva zile, şi de atunci nu s-a mai modificat deloc.

— Cât înseamnă asta ca timp al Amberului? am întrebat.

— Jumătate de zi, poate. De ce?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu. Eram doar curios. Încă nu pricep de ce e o ameninţare.

— Ţi-am spus că asemenea furtuni au proliferat de când Corwin a trasat Modelul celălalt. Acum, se schimbă atât în manifestare cât şi în frecvenţă. Acest Model va trebui să fie înţeles cât mai curând.

O străfulgerare de o clipă mi-a arătat că oricine ar deţine controlul Modelului Tatei ar putea deveni stăpânul unor forţe teribile. Sau stăpâna.

Deci:

— Presupunând că l-aş traversa, am spus. Apoi? Din câte am înţeles din povestea lui Tata, pur şi simplu m-aş trezi în mijloc, la fel ca în Modelul de acasă. Ce deducem de-aici?

I-am studiat chipul ca să văd vreo urmă de emoţie, dar rudele mele tind să aibă prea mult control pentru o asemenea simplă trădare-faţă-de-sine.

— După câte înţeleg, spuse, Brand a reuşit să se teleporteze prin Atu atunci când Corwin se afla în mijloc.

— La fel înţeleg şi eu.

— … Deci, când ajungi în centru, eu pot intra prin Atu.

— Presupun că da. Atunci vom fi doi în centrul Modelului.

— …Şi de acolo ne vom afla în postura de a merge într-un loc pe care nu l-am putea atinge din oricare alt punct existent.

— Acesta fiind? am întrebat.

— Modelul primar care se află dincolo de el.

— Eşti sigură că există unul?

— Trebuie să existe. E în natura unei asemenea creaţii să fie trasată la un nivel al realităţii mai primar, în egală măsură pământesc.

— Şi scopul nostru e să mergem acolo?

— Acolo sălăşluiesc secretele, acolo pot fi învăţate cele mai profunde vrăji.

— Înţeleg, i-am spus. Apoi?

— Ei bine, acolo am putea afla cum să scăpăm de necazul pe care-l provoacă asta, răspunse.

— Asta-i tot?

Îşi îngustă ochii.

— O să aflăm tot ce putem, fireşte. Puterea e putere, şi reprezintă o ameninţare până când va fi înţeleasă.

Am dat din cap încet.

— Numai că în clipa asta există un număr de puteri care sunt mai presante în departamentul ameninţări, am spus. Acest Model va trebui să aştepte la rând.

— Chiar dacă el ar putea reprezenta forţele de care ai nevoie ca să te ajute în rezolvarea problemelor tale? întrebă.

— Chiar şi aşa, am spus. S-ar putea transforma într-o întreprindere de durată, şi nu cred că am timp pentru aşa ceva.

— Dar nu eşti sigur de asta.

— Adevărat. Dar odată făcut primul pas, nu mai există cale de întoarcere.

N-am mai adăugat că nu intenţionam s-o duc la Modelul primar, şi apoi s-o las acolo să se descurce. La urma urmelor, îşi încercase o dată dibăcia în desemnarea-regelui. Şi dacă Brand reuşise să urce atunci pe tronul Amberului, ea se aflase chiar în spatele lui, indiferent ce-ar fi spus acum. Cred că era pe punctul de a-mi cere s-o duc la Modelul primar, dar îşi dăduse seama că deja mă gândisem la asta şi respinsesem ideea. Nedorind să se facă de râs cerând şi fiind refuzată, revenise la argumentul primar.

— Îţi sugerez să-ţi faci timp acum, spuse, dacă nu vrei să vezi lumile sfâşiate în jurul tău.

— Nu te-am crezut prima dată când mi-ai spus asta, am răspuns, şi nu te cred nici acum. Eu încă mai cred că activitatea crescută a furtunii-din-umbră e probabil o corecţie a distrugerii şi reparării Modelului originar. Cred, de asemeni, că dacă ne

încurcăm cu un nou Model despre care nu ştiu nimic, riscăm să înrăutăţim lucrurile, în loc să le îmbunătăţim…

— Nu vreau să mă încurc cu el, spuse. Vreau să studiez…

Semnul Logrusului străfulgeră brusc între noi. Trebuie că ea îl văzuse sau îl simţise cumva, pentru că se retrase exact în aceeaşi clipă cu mine.

Am întors capul ştiind exact ce anume voi vedea.

Mandor escaladase zidul de stâncă asemănător unui parapet. Stătea la fel de nemişcat ca şi cum ar fi fost o parte din el, cu braţele ridicate. Mi-am stăpânit primul impuls, acela de a-i striga să se oprească. Ştia ce face. Şi, oricum, eram sigur că n-o să-mi dea nici cea mai mică atenţie.

Am înaintat spre deschizătura în care se poziţionase, şi am privit peste el la obiectul rotitor de pe câmpia plină de crăpături de dedesubt. Prin imaginea Logrusului, am simţit asaltul întunecat, cumplit, al puterii pe care mi-o dezvăluise Suhuy în lecţia lui finală. Mandor o chema acum şi o turna în furtuna-umbră. Oare nu-şi dădea seama că forţa Haosului pe care o slobozea urma să se răspândească până la un nivel teribil? Nu-şi dădea seama că, dacă furtuna era într-adevăr o manifestare a Haosului, urma s-o transforme în ceva cu adevărat monstruos?

Furtuna se mări. Urletul crescu în intensitate. Deveni înfricoşătoare la vedere.

Din spatele meu, am auzit-o pe Fiona gâfâind.

— Sper că ştii ce faci, i-am strigat lui Mandor.

— O să aflăm cam într-un minut, răspunse coborând braţele.

Semnul Logrusului clipi dinaintea mea.

Am urmărit lucrul blestemat rotindu-se un timp, mai mare şi mai zgomotos.

Într-un târziu:

— Ce-ai dovedit? l-am întrebat.

— Că n-ai răbdare, răspunse.

Nu era nimic deosebit de instructiv în fenomen, dar am continuat totuşi să-l observ. Deodată, sunetul deveni un bolborosit. Apariţia întunecată ţâşni brusc, scuturându-şi bucăţi de sfărâmături strânse în timp ce se contractă. Curând reveni la forma dinainte şi atinse nivelul de mai devreme şi sunetul deveni din nou constant.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

— Nu eu, spuse. S-a corectat singură.

— N-ar fi trebuit, remarcă Fiona.

— Exact, răspunse Mandor.

— Nu pricep, am spus.

— Ar fi trebuit să înceapă să urle imediat, mai puternic decât oricând, după ce Mandor a sporit-o astfel, rosti Fiona. Numai că forţa care o controlează are alte planuri. Aşa că a fost recorectată.

— ... Şi e un fenomen al Haosului, continuă Mandor. Aţi văzut asta în felul în care s-a extras din Haos atunci când i-am asigurat mijloacele. Numai că asta a dus-o dincolo de o anumită limită, şi a fost nevoie de o corecţie. Cineva se joacă cu înseşi forţele primare undeva acolo. Cine sau ce sau de ce, n-aş putea spune. Dar cred că e o puternică dovadă că Modelul nu e implicat. Nu cu jocurile Haosului. Aşa că Merlin are probabil dreptate. Eu cred că afacerea asta îşi are originile altundeva.

— În regulă, încuviinţă Fiona. În regulă. Cu ce ne alegem?

— Cu un mister, rosti Mandor. Dar mi-e greu să cred că ar fi o ameninţare iminentă.

Micul licurici al unei idei îmi traversă mintea. Putea fi complet greşită, deşi nu ăsta era motivul pentru care am hotărât să n-o împărtăşesc celorlalţi. Ducea într-o zonă a gândirii pe care n-o puteam explora într-o clipită, şi nu-mi place să dau în vileag asemenea lucruri.

Acum, Fiona mă privea, dar mi-am păstrat o expresie liniştitoare. Apoi brusc, văzând că argumentaţia ei rămâne zadarnică, hotărî să schimbe subiectul:

— Spuneai că l-ai părăsit pe Luke datorită unor împrejurări cumva neobişnuite. Unde e acum?

Ultimul lucru pe care doream să-l fac era s-o stârnesc împotriva mea. Dar nu puteam s-o asmut contra lui Luke în starea lui actuală. Din câte ştiam, de fapt era hotărâtă să-l ucidă, doar ca o formă de asigurare pe viaţă. Şi eu nu-l voiam pe Luke mort. Aveam senzaţia că pregăteşte o schimbare de atitudine şi voiam să-l las în pace cât mai mult timp. Încă ne datoram câte ceva unul altuia, chiar dacă scorul era greu de ţinut; şi mai există ceva care trebuie spus de dragul vremurilor trecute. Având în vedere cam în ce stare se afla atunci când l-am părăsit, va dura ceva timp înainte de a fi din nou într-o formă acceptabilă. Şi apoi mai aveam câteva lucruri despre care voiam să-i vorbesc.

— Îmi pare rău, am spus. În clipa asta e pe domeniul meu.

— Cred că am şi eu un interes în chestiunea asta, răspunse iritată.

— Fireşte, numai că eu cred că al meu e mai mare şi am putea sta unul în calea celuilalt.

— Pot să apreciez şi singură lucrurile astea, rosti.

— Okay, i-am spus. E într-o călătorie cu LSD. Orice informaţie ai scoate de la el s-ar putea să fie colorată, dar şi dezamăgitoare în mare măsură.

— Cum s-a-ntâmplat asta? întrebă.

— Se pare că un vrăjitor pe nume Masca i-a strecurat nişte chimicale când l-a avut prizonier.

— Unde s-a petrecut asta? N-am auzit niciodată de Mască.

— Într-un loc numit Ţinutul celor Patru Lumi, i-am răspuns.

— A trecut multă vreme de când am auzit vorbindu-se despre Ţinut. Era stăpânit de un vrăjitor numit Sharu Garrul.

— Acum e un cuier, am rostit.

— Ce?

— E o poveste lungă, dar Masca stăpâneşte locul acum.

Mă privi lung, şi puteam spune că tocmai pricepuse că nu ştie o mulţime de lucruri în lumina ultimelor evenimente. Gândeam că încearcă să se decidă ce întrebare să aleagă dintre cele evidente, în clipa în care m-am hotărât să atac eu cât timp era derutată.

— Deci, cum e Bleys? am întrebat.

— Mult mai bine. L-am îngrijit eu însămi şi îşi revine rapid.

Eram pe punctul de a o întreba unde se află, deşi ştiam că va refuza să răspundă şi speram să zâmbim amândoi când va vedea încotro mă îndrept: nicio adresă al lui Bleys, nicio adresă a lui Luke; ne păstrăm secretele şi rămânem prieteni.

— Hello! l-am auzit pe Mandor rostind, şi ne-am răsucit amândoi în direcţia lui – înapoi prin deschizătură.

Forma întunecată a tornadei îşi redusese la jumătate dimensiunea dinainte şi, chiar când priveam, continua să se micşoreze. Căzu constant în ea însăşi, contractându-se şi contractându-se şi, cam în jumătate de minut, dispăru total.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc, dar Fiona nici măcar nu observă. Privea spre Mandor.

— Crezi că asta s-a-ntâmplat datorită ţie? îl întrebă.

— N-am cum să aflu, răspunse, dar s-ar putea.

— Dar îţi spune ceva? rosti ea.
— Poate că celui care e responsabil nu i-a plăcut să mă amestec în experimentul lui.
— Tu chiar crezi că în spatele ei se află o inteligenţă?
— Da.
— Cineva de la Curţi?
— Mai degrabă cineva din capătul tău de lume.
— Aşa bănuiesc şi eu… aprobă ea. Ai vreo bănuială în legătură cu identitatea persoanei?
Mandor zâmbi.
— Înţeleg, rosti rapid Fiona. Treaba ta e treaba ta. Dar o ameninţare generală e treaba tuturor. Aici voiam să ajung de fapt.
— Adevărat, recunoscu el. De aceea propun să investigăm chestiunea. În clipa asta mă pierd în mărunţişuri. S-ar putea să fie amuzant.
— E periculos să-ţi cer să-mi comunici rezultatele cercetărilor tale, spuse, când nu ştiu ce interese ar putea fi implicate.
— Îţi apreciez atitudinea, răspunse, dar după câte ştiu convenţiile sunt încă în vigoare şi nimeni de la Curţi nu are proiecte speciale împotriva Amberului. De fapt… Dacă vrei, am putea urmări chestiunea împreună, cel puţin o parte din drum.
— Eu am timp, spuse ea.
— Eu nu, am intervenit rapid. Trebuie să mă ocup de o afacere urgentă.
Mandor îşi îndreptă atenţia spre mine.
— În legătură cu oferta mea… spuse.
— Nu pot, i-am spus.
— Foarte bine. Oricum, conversaţia noastră nu s-a terminat. O să te contactez mai târziu.
— Okay.
Fiona păru a fi şi ea de acord.
— Mă vei ţine la curent cu vindecarea lui Luke şi cu intenţiile lui, declară.
— Fireşte.
— O zi bună, atunci.
Mandor schiţă un mic salut-pe-jumătate şi eu i l-am întors. Apoi am început să merg şi, de îndată ce am ieşit din raza lor vizuală, am început modificările.

Mi-am croit drum spre o pantă stâncoasă, unde m-am oprit şi am extras Atuul meu pentru Amber. L-am ridicat, m-am concentrat şi m-am teleportat de îndată ce am simţit calea. Speram ca holul principal să fie pustiu, dar în clipa asta chiar nu-mi păsa atât de mult.

Am ajuns lângă Jasra, care ţinea încă o mantie pe braţul stâng întins. M-am strecurat pe uşa din stânga într-un coridor gol şi m-am îndreptat spre scara din spate. De câteva ori am auzit voci şi am făcut un ocol ca să-i evit pe cei ce discutau. Am izbutit să ajung în apartamentul meu fără să fiu descoperit.

Unicul moment de odihnă pe care-l avusesem pe parcursul a ceea ce păruse un secol şi jumătate fusese puiul de somn de cincisprezece minute înainte ca însuşirea vrăjitorească a lui Luke de a evada să-l determine să mă cheme în Barul Oglinzii prin intermediul unui Atu halucinatoriu. Când? Din câte ştiam, putea să fi fost ieri – care fusese o zi foarte plină înaintea acelui incident.

Am blocat uşa şi m-am îndreptat clătinându-mă spre pat, prăbuşindu-mă fără măcar să-mi scot cizmele. Fireşte, erau tot felul de lucruri pe care ar fi trebuit să le fac, dar nu mai eram în starea. Revenisem acasă pentru că încă mă simţeam cel mai în siguranţă în Amber, în ciuda faptului că Luke mă contactase aici o dată.

Cineva cu un subconştient foarte-puternic ar fi putut avea un strălucitor vis revelator în urma atâtor nenorociri prin care trecusem de curând, şi apoi s-ar fi trezit cu o minunată serie de intuiţii şi răspunsuri descriind modalităţi potrivite de acţiune. Eu n-am făcut-o. M-am trezit o dată, cuprins de o mică panică, neştiind unde mă aflu. Dar am deschis ochii şi m-am lămurit, după care am adormit la loc. Mai târziu – mult mai târziu, se pare – am revenit gradat, ca o bucată dintr-o epavă plutitoare împinsă din ce în ce mai sus pe o plajă de fiecare val, până când, în cele din urmă, am ajuns acolo. N-am găsit niciun motiv să merg mai departe până când am constatat că mă dor picioarele. Apoi m-am ridicat şi mi-am scos cizmele, ceea ce trebuie să fi fost una dintre cele şase cele mai mari plăceri din viaţa mea. Apoi mi-am scos în grabă ciorapii şi i-am aruncat în colţul camerei. De ce nimeni altcineva din domeniul meu nu pare să aibă picioare dureroase? Am umplut ligheanul şi le-am

înmuiat un timp, apoi am decis să umblu desculţ următoarele ore.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dezbrăcat, m-am spălat, mi-am tras o pereche de Levi's şi o cămaşă de flanelă violet de care sunt îndrăgostit. La naiba cu spadele, stiletele şi mantiile, un timp. Am deschis obloanele şi am privit afară. Era întuneric. Din cauza norilor, nici măcar n-am putut ghici după stele dacă e amurg, noapte târzie sau aproape dimineaţă.

Pe coridor era foarte linişte şi nu s-a auzit niciun zgomot în timp ce coboram pe scara din dos. Şi bucătăria era pustie, focurile cele mari stinse şi pâlpâind înăbuşit. Nu voiam să agit lucrurile înainte de a lua un ceainic în care să fierb apă pentru ceai, în timp ce căutam ceva pâine şi conserve de fructe. Am dat şi peste o cană cu ceva ca un suc de grapefruit, într-una dintre cutiile cu gheaţă, înalte de un stat de om.

În timp ce stăteam încălzindu-mi picioarele şi devorând franzela, am început să nu mă simt în largul meu. Sorbeam ceaiul înainte de a-mi da seama ce se-ntâmplă. Parcă simţeam o mare nevoie de a face ceva, deşi habar n-aveam ce anume. Acum eram într-un fel de pauză, şi era ciudat. Aşa că am hotărât să încep să gândesc din nou.

Când aproape terminasem de mâncat, aveam câteva mici planuri. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg în holul principal, unde am luat toate pălăriile şi mantiile de pe Jasra şi am ridicat-o. Mai târziu, în timp ce-i purtam forma ţeapănă de-a lungul coridorului de sus în direcţia camerei mele, o uşă se întredeschise şi un Droppa cu-ochi-urduroşi mă privi trecând.

— Hei, vreau şi eu două! strigă după mine. Îmi aminteşte de prima mea nevastă, adăugă apoi şi închise uşa.

Odată instalată în apartamentele mele, am tras un scaun şi m-am aşezat dinaintea ei. Ţipător înveşmântată ca într-o glumă proastă, frumuseţea ei aparte nu fusese total diminuată.

Cândva, mă pusese într-un imens pericol, şi nu doream s-o eliberez acum ca să-şi repete performanţa. Dar vraja care o stăpânea îmi atrăgea atenţia din mai multe motive, şi voiam să înţeleg totul.

Grijuliu, am început să explorez structura care o ţinea. Nu era ultracomplicată, dar mi-am dat seama că identificarea tuturor tertipurilor îmi va lua ceva timp. În regulă. Nici vorbă să

mă opresc acum. Am continuat să pătrund în vrajă, luând notiţe mentale în tot acest timp.

Am fost ocupat ore în şir. După ce rezolvasem vraja, hotărâsem să mai adaug şi câteva de-ale mele, având în vedere vremurile pe care le trăiam. Castelul se trezi în jurul meu în timp ce lucram. Am muncit constant în timp ce ziua înainta, până când totul fu pus la punct şi am fost mulţumit de munca mea. Eram, de asemeni, hămesit de foame.

Am deplasat-o pe Jasra într-un colţ, mi-am tras cizmele, am părăsit apartamentul şi m-am îndreptat spre scară. Pentru că părea a fi ora prânzului, am verificat mai multe sufragerii în care, în general, mânca familia. Numai că toate erau pustii şi niciuna nu era pregătită pentru prânzul care urma să vină. Aşa cum niciuna nu purta semnele vreunui prânz recent.

Presupun că e posibil ca simţul meu temporal să fie încă denaturat şi să fi fost prea târziu sau prea devreme, dar se părea că trecuse destul de mult timp ca să mă aducă în apropierea orei potrivite. Totuşi, parcă nimeni nu mânca, aşa că ceva nu era în ordine cu această presupunere…

Atunci l-am auzit – clinchetul slab al tacâmurilor pe farfurie. M-am îndreptat în direcţia aparentă a sunetului. Evident, prânzul se desfăşura într-un loc mai puţin frecventat decât de obicei. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga. Da, hotărâseră să se instaleze în camera de desen. Nicio problemă.

Am intrat în încăpere, unde Llewella stătea alături de soţia lui Random, Vialle, pe divanul roşu, cu mâncarea aşezată pe o masă joasă dinaintea lor. Michael, care muncea la bucătărie, stătea în apropiere în spatele unui gheridon plin cu vase. Mi-am dres glasul.

— Merlin, rosti Vialle cu o sensibilitate care întotdeauna îmi provoacă un mic fior – ea fiind complet oarbă. Ce plăcere!

— Salut, rosti Llewella. Vino şi ni te alătură. Suntem nerăbdătoare să auzim ce-ai făcut.

Mi-am tras un scaun pe partea cealaltă a mesei şi m-am aşezat. Michael veni şi puse un tacâm nou în faţa mea. Am raţionat iute. Tot ce ar fi auzit Vialle ar fi ajuns, fără îndoială, la urechile lui Random. Aşa că le-am prezentat o variantă oarecum prescurtată a evenimentelor recente – omiţând toate referirile la Mandor, Fiona şi orice altceva legat de Curţi. A rezultat o

poveste considerabil mai scurtă şi am primit mâncarea mai curând.

— În ultima vreme, toată lumea a fost atât de ocupată, remarcă Llewella când am isprăvit de vorbit. Aproape că mă face să mă simt vinovată.

I-am studiat verdele delicat al tenului ei mai-mult-decât-măsliniu, buzele groase, ochii mari ca de pisică.

— Dar nu chiar, adaugă.

— Totuşi, unde sunt ceilalţi? am întrebat.

— Gérard, spuse, e jos ca să vadă fortificaţiile portului şi Julian e la comanda armatei, care acum a fost echipată cu arme de foc şi se pregăteşte să apere căile de acces spre Kolvir.

— Vrei să spui că Dalt are deja oameni pe câmpul de luptă? Vine încoace?

Clătină din cap.

— Nu, a fost o măsură de precauţie, răspunse, din cauza mesajului aceluia de la Luke. De fapt, armata lui Dalt n-a fost văzută.

— Măcar ştie cineva unde se află? am întrebat.

— Încă nu, răspunse, dar aşteptăm curând ceva informaţii. Ridică din umeri. Apoi: Poate că Julian deja le are, adăugă.

— De ce se află Julian la comandă? am întrebat între dumicaţi. Credeam că Benedict se va ocupa de asta.

Llewella privi în depărtare, aruncă o ocheadă spre Vialle, care părea că simte schimbarea centrului atenţiei.

— Benedict şi o mică armată formată din oamenii lui l-au escortat pe Random în Kashfa, rosti Vialle, moale.

— Kashfa? am spus. De ce-ar fi vrut să facă asta? De fapt, de obicei Dalt îşi cam pierde vremea prin Kashfa. Zona ar putea fi periculoasă în momentul de faţă.

Zâmbi slab.

— De aceea a vrut să fie escortat de Benedict şi garda lui, rosti. S-ar putea chiar ca ei să fie cei ce caută informaţii, deşi nu ăsta e motivul plecării lor acolo.

— Nu pricep de ce ar fi necesară călătoria în sine.

Luă o gură de apă.

— O bruscă răsturnare politică, răspunse. Un general a luat puterea în absenţa reginei şi prinţului consort. Generalul tocmai a fost recent asasinat şi Random a reuşit să obţină aprobarea de a-şi instala propriul candidat – un bătrân nobil – pe tron.

— Cum a făcut asta?

— Oricine are un interes în chestiune e şi mai interesat să vadă Kashfa recunoscută de către Cercul de Aur cu statut de comerţ privilegiat.

— Aşa că Random i-a cumpărat ca să-şi pună omul lui, am remarcat. Aceste tratate ale Cercului de Aur de obicei ne dau dreptul de a deplasa trupe pe teritoriul regatului unui client, fără prea multe preliminarii?

— Da, spuse.

Mi-am amintit brusc de acel emisar al Coroanei aspru-la-înfăţişare pe care-l întâlnisem la „Bill Sângerosul”, care-şi plătise consumaţia în monedă Kashfană. Mi-am zis că nu doresc de fapt să aflu cât de aproape fusese faţă de asasinatul care făcuse posibilă recenta înţelegere. Ceea ce m-a izbit mult mai violent a fost tabloul care-mi apărea acum în faţa ochilor: părea ca şi cum Random tocmai îi împiedicase pe Jasra şi Luke să-şi recupereze tronul uzurpat – pe care, ca să fiu cinstit, presupun că Jasra însăşi îl uzurpase, cu ani în urmă. Cu toate aceste acţiuni de uzurpare continuând, imparţialitatea chestiunii era mai mult decât tulbure pentru mine. Dar dacă etica lui Random nu era mai bună decât a celor dinainte, cu siguranţă nici a lor nu era mai rea. Acum, totuşi, părea că orice tentativă din partea lui Luke de a recâştiga tronul maică-si s-ar fi lovit de un monarh care avea un tratat de apărare cu Amberul. Am simţit brusc dorinţa de a paria că termenii tratatelor de apărare a alianţei includ sprijinul Amberului în tulburările interne, precum şi ajutorul împotriva agresorilor dinafară.

Fascinant. Suna ca şi cum Random s-ar fi îndreptat spre o mulţime de necazuri, izolându-l pe Luke de baza puterii lui şi de orice aparenţă de legitimitate în calitate de căpetenie a statului. Bănuiam că pasul următor ar putea fi scoaterea lui în afara legii ca pretendent şi revoluţionar periculos, şi punerea unui preţ pe capul lui. Oare Random exagera? Luke nu mai părea atât de periculos acum, mai ales că maică-sa se afla în custodia noastră. Pe de altă parte, chiar nu ştiam cât de departe vrea să meargă Random. Oare chiar respingea toate opţiunile ameninţătoare sau, de fapt, voia doar să pună mâna pe Luke? Cea de-a doua posibilitate mă îngrijora, în sensul că Luke părea că se află la jumătatea drumului unui bun comportament şi, posibil, chinuit de gândul reconsiderării poziţiei sale. Nu voiam

să-l văd aruncat inutil în gura lupului ca rezultat al excesului de zel din partea lui Random.

Deci:

— Bănuiesc că asta îl priveşte în mare măsură pe Luke, i-am spus Viallei.

Tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Se pare că era preocupat de Dalt.

Am dat din umeri mental. Se pare că se va ajunge la acelaşi lucru din mintea lui Random, deoarece el va vedea în Dalt forţa militară pe care Luke o va folosi pentru recuperarea tronului. Aşa că am spus: Oh! şi am continuat să înfulec.

Nu mai erau lucruri noi dincolo de cele discutate, şi nimic în plus de clarificat legat de gândurile lui Random, aşa că ne-am avântat în mici conversaţii, în timp ce îmi reconsideram încă o dată poziţia. Am ajuns iar la senzaţia că e necesară o acţiune urgentă şi la incertitudinea formei în care trebuia înfăptuită. Hotărârea mea era luată într-o manieră neaşteptată, în timpul desertului.

Un curtean pe nume Randel – înalt, slab, negricios şi, în general, zâmbitor – intră în cameră. Ştiam că s-a întâmplat ceva, pentru că nu zâmbea şi se mişca mai iute ca de obicei.

Ne mătură cu privirea, o fixă pe Vialle, înaintă rapid şi îşi drese glasul.

— M'lady Majestate… ? începu.

Vialle îşi roti uşor capul în direcţia lui.

— Da, Randel? spuse. Ce e?

— Delegaţia din Begma tocmai a sosit, răspunse, şi m-am trezit că nu am instrucţiuni legate de natura întâmpinării ei şi nici vreun aranjament special care ar putea fi potrivit.

— Oh, Doamne! rosti Vialle, lăsând deoparte furculiţa. Trebuiau să sosească de-abia poimâine, când se va întoarce Random. El e cel căruia vor să i se plângă. Ce-ai făcut cu ei?

— I-am dus în Camera Galbenă, răspunse, şi le-am spus că vin să le anunţ sosirea.

Vialle încuviinţă.

— Câţi sunt?

— Primul ministru, Orkuz, secretara lui, Nayda – care e şi fiica lui – şi o altă fiică, Coral. Mai sunt şi patru servitori – doi bărbaţi şi două femei.

— Mergi şi informează personalul administrativ, şi asigură-te că sunt pregătite apartamentele potrivite pentru ei, porunci ea, şi vorbeşte la bucătărie. Poate că n-au mâncat.

— Prea bine, Înălţimea Voastră, rosti, începând să se retragă.

— … Apoi raportează-mi în Camera Galbenă, ca să aflu dacă e în ordine, continuă, şi o să-ţi dau atunci şi alte instrucţiuni.

— E ca şi rezolvat, răspunse şi se grăbi afară.

— Merlin, Llewella, rosti Vialle, începând să se ridice, veniţi să m-ajutaţi să mă întreţin cu ei în timp ce se fac pregătirile.

Am înfulecat ultima îmbucătură de desert şi m-am ridicat în picioare. Chiar nu simţeam nevoia să vorbesc cu un diplomat şi echipa lui, dar eram la locul potrivit şi era una dintre micile îndatoriri ale vieţii.

— Uh… De fapt, de ce se află ei aici? am întrebat.

— Un fel de protest faţă de ce am făcut noi în Kashfa, răspunse. Niciodată n-au fost prietenoşi cu Kashfa, dar acum nu ştiu dacă se află aici ca să protesteze împotriva posibilei admiteri a Kashfei în Cercul de Aur sau dacă sunt supăraţi datorită amestecului nostru în treburile interne ale Kashfei. Poate se tem că-şi vor pierde afacerea cu un vecin atât de apropiat care brusc se bucură de acelaşi statut comercial preferenţial ca al lor. Sau poate au alte planuri pentru tronul din Kashfa şi noi tocmai le-am stricat intenţiile. Poate ambele variante. Oricum… Nu le putem spune ce nu ştim.

— Eu voiam doar să ştiu ce subiect să evit, am zis.

— Toate cele mai de sus, răspunse.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, rosti Llewella. Mă întrebam, totuşi, dacă nu cumva au vreo informaţie folositoare despre Dalt. Probabil că serviciul lor de spionaj e foarte atent la tot ce se petrece în Kashfa.

— Să nu urmăriţi acest subiect, spuse Vialle, îndreptându-se spre uşă. Dacă scapă vreun cuvânt sau vor să se dea de gol, perfect. Clarificaţi chestiunea. Dar nu vă daţi de gol că aţi vrea să aflaţi.

Vialle mă luă de braţ şi am condus-o afară, îndreptându-ne spre Camera Galbenă. Llewella dădu la iveală, nu se ştie de unde, o oglinjoară şi îşi inspectă chipul. Evident încântată, o dădu deoparte, apoi remarcă:

— Mare noroc că ai apărut, Merlin. Un chip zâmbitor în plus e întotdeauna folositor în vremuri ca astea.

— Eu de ce nu mă simt norocos? am zis.

Ne-am croit drum spre încăperea în care aşteptau primul ministru şi fiicele sale. Servitorii lor deja se retrăseseră în bucătărie pentru aperitive. Grupării oficiale încă îi era foame, ceea ce spune ceva despre protocol, mai ales când se pare că durează mult timp până când câteva tăvi cu păpică pot fi pregătite în mod atractiv. Orkuz era de statură medie şi îndesat, cu părul negru înspicat cu gust, ridurile de pe chipul său lătăreţ părând să arate că mai mult se încrunta decât zâmbea – un exerciţiu pe care-l practica cea mai mare parte în după-amiaza aceea. Chipul Naydei era o variantă sculptată mai plăcut decât faţa lui, şi cu toate că arăta aceeaşi tendinţă spre corpolenţă, se ţinea ferm în formă şi într-un nivel atractiv de rotunjime. De asemeni, zâmbea mult şi avea dinţi frumoşi. Coral, pe de altă parte, era mai înaltă decât amândoi, zveltă, cu părul cafeniu-roşcat. Când zâmbea părea mai puţin oficială. De asemeni, exista ceva familiar în înfăţişarea ei. M-am întrebat dacă nu cumva o întâlnisem la vreo recepţie plictisitoare cu ani în urmă. Totuşi, cred că mi-aş fi amintit dacă aş fi întâlnit-o.

După ce am făcut prezentările şi vinul a fost turnat în pahare, Orkuz îi făcu Viallei un scurt comentariu despre „recentele noutăţi nefericite” în legătură cu Kashfa. Llewella şi cu mine ne-am alăturat imediat pentru a o sprijini moral, dar ea spuse pur şi simplu că asemenea chestiuni vor trebui tratate pe larg la întoarcerea lui Random şi că, pentru moment, îşi dorea numai să se ocupe de confortul lor. El a fost total de acord cu asta, reuşind chiar să zâmbească. Aveam senzaţia că vrea să atace imediat scopul vizitei. Llewella îndreptă rapid conversaţia spre călătoria lui şi el îngădui condescendent schimbarea subiectului. Politicienii sunt minunat programaţi.

Am aflat mai târziu că ambasadorul Begmei nici măcar nu era la curent cu sosirea lui, ceea ce părea să indice că Orkuz venise atât de repede încât o luase înaintea oricărei înştiinţări a ambasadei lor. Şi nici măcar nu-şi făcuse probleme cu sosirea, ci venise direct la palat şi trimisese un mesaj. Am aflat asta un pic mai târziu, când a cerut să fie comunicat mesajul. Simţindu-mă cumva în plus faţă de graţioasele cascade de conversaţie neutră ale Llewellei şi Viallei, m-am retras un pas ca să-mi plănuiesc

evadarea. Nu eram deloc interesat de jocul care se punea la cale.

Coral se retrase şi ea şi oftă. Apoi aruncă o privire spre mine şi zâmbi, trecu în revistă încăperea şi veni mai aproape.

— Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Amberul, spuse.

— E aşa cum ţi l-ai imaginat? am întrebat.

— Oh, da. Până acum. Fireşte, n-am văzut încă atât de mult…

Am dat din cap, şi ne-am retras un pic mai departe de ceilalţi.

— Te-am mai întâlnit undeva înainte? am întrebat.

— Nu cred, spuse. N-am călătorit prea mult şi nu cred că te-ai intersectat cu drumul nostru. Nu-i aşa?

— Nu, deşi mi-a stârnit curiozitatea de curând.

— Eu ştiu câte ceva din trecutul tău, totuşi, continuă ea, numai din bârfele obişnuite. Ştiu că te tragi din Curţile Haosului, şi mai ştiu că ai mers la şcoală pe Umbra aceea pe care voi, Amberiţii, se pare că o vizitaţi destul de des. M-am întrebat adesea cum arată.

Am muşcat momeala şi am început să-i povestesc despre şcoală şi despre slujba mea, despre câteva locuri pe care le vizitasem şi despre lucrurile pe care-mi plăcea să le fac. În timp ce vorbeam, ne-am îndreptat spre o sofa pe partea cealaltă a încăperii, şi ne-am aşezat confortabil. Orkuz, Nayda, Llewella şi Vialle nu păreau să se sinchisească de absenţa noastră şi, dacă tot trebuia să fiu aici, mi se părea mai plăcut să vorbesc cu Coral decât să-i ascult pe ei. Totuşi, ca să nu monopolizez totul, am întrebat-o despre ea.

Începu să-mi povestească despre copilăria petrecută în şi în jurul Begmei, despre înclinaţia ei pentru aer liber – despre cai şi navigaţie pe nenumăratele lacuri şi fluvii din regiunea aceea – despre cărţile pe care le citise şi despre însuşirile relativ nevinovate în ale magiei. Un membru al personalului administrativ pătrunse în încăpere chiar în clipa în care începuse o descriere a unor rituri interesante făcute de membrii unei comunităţi locale de fermieri pentru a asigura fertilitatea recoltelor, şi se apropie de Vialle şi îi spuse ceva. Mai mulţi membri ai personalului se vedeau prin uşa deschisă. Vialle le spuse apoi ceva lui Orkuz şi Nayda, care dădură din cap şi se

îndreptară spre intrare. Llewella se despărţi de grup şi veni spre noi.

— Coral – rosti ea – apartamentul tău e pregătit. Cineva din personal îţi va arăta unde e. Poate ai dori să te înviorezi sau să te odihneşti după drum.

Ne-am ridicat în picioare.

— Nu sunt obosită, de fapt, rosti Coral, privind mai degrabă spre mine decât spre Llewella, cu un zâmbet uşor în colţurile gurii.

La naiba. Mi-am dat seama brusc că îmi plăcuse compania ei, aşa că:

— Dacă vrei să te schimbi în ceva mai comod, am spus, aş fi bucuros să-ţi arăt un pic din oraş. Sau palatul.

Zâmbetul se lăţi şi era plăcut la vedere.

— Mai degrabă aş face asta, spuse.

— Atunci ne întâlnim aici cam în jumătate de oră, i-am spus.

Am condus-o afară şi am însoţit-o pe ea şi pe ceilalţi până la picioarele scării celei mari. Întrucât încă mai aveam pe mine Levi's-ul şi cămaşa violetă, m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă schimb în ceva mai potrivit cu moda locală. La naiba, mi-am zis. Pur şi simplu mergeam într-o vâjâială. O să-mi pun doar centura şi armele, o mantie şi cele mai bune cizme. Trebuia să-mi mai aranjez barba, totuşi, deoarece mai aveam un pic de timp. Şi, poate, o manichiură rapidă.

— Uh, Merlin…

Era Llewella, cu mâna pe cotul meu, conducându-mă către un alcov. I-am îngăduit să mă conducă. Apoi:

— Da? am spus. Ce e?

— Hm… rosti ea. Destul de drăguţă, nu-i aşa?

— Presupun că da, am răspuns.

— Ţi s-au aprins călcâiele?

— Doamne, Llewella! Nu ştiu. De-abia am făcut cunoştinţă.

— … Şi ţi-ai dat întâlnire cu ea.

— Haide! Merit o pauză astăzi. Mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Mi-ar plăcea să-i arăt împrejurimile. Cred că ne-am simţit bine. Ce e rău în asta?

— Nimic, răspunse, atâta vreme cât gândeşti lucrurile în perspectivă.

— La ce perspectivă te gândeşti?

— Sunt uşor curioasă, spuse, de ce Orkuz şi-a adus cele două fiice arătoase.

— Nayda *este* secretara lui, am spus, şi Coral îşi dorea de multă vreme să vadă locul.

— Uh-uh, şi ar fi un lucru foarte bun pentru Begma dacă cineva de-acolo s-ar întâmpla să pună mâna pe un membru al familiei.

— Llewella, eşti al naibii de suspicioasă, am spus.

— Din cauză că am trăit foarte mult.

— Ei bine, sper şi eu să trăiesc foarte mult, şi mai sper să nu mă facă să caut gândurile ascunse în fiecare comportament uman.

Zâmbi.

— Fireşte. Uită ce-am spus, îmi zise, ştiind că nu voi uita. Petrecere frumoasă.

Am mormăit politicos şi m-am îndreptat spre camera mea.

4

Şi astfel, în mijlocul tuturor felurilor de ameninţări, intrigi, pericole şi mistere, am hotărât să-mi ofer o vacanţă şi să rătăcesc prin oraş cu o doamnă frumoasă. Dintre toate posibilele opţiuni pe care le-aş fi putut face, era, cu siguranţă, cea mai atractivă. Oricine ar fi fost inamicul, oricare ar fi fost puterea pe care o înfruntam, mingea era acum în terenul lui. Nu-mi doresc să-l vânez pe Jurt, să duelez cu Masca sau să-l urmăresc pe Luke până când cedează şi-mi spune dacă încă vrea sau nu scalpurile familiei. Dalt nu era problema mea, Vinta dispăruse, Ghostwheel păstra tăcerea, şi chestiunea Modelului tatălui meu mai putea aştepta. Soarele strălucea şi briza era blândă, deşi acestea se puteau schimba rapid în acest anotimp. Ar fi fost păcat să irosesc ceea ce ar fi putut fi foarte bine ultima zi bună din an în ce priveşte bucuria. Fredonam în timp ce mă aranjam şi m-am îndreptat spre scări mai devreme pentru întâlnirea noastră.

Coral se mişcase mai repede decât credeam, totuşi, şi mă aştepta. I-am admirat pantalonii verzi bufanţi cu o uşoară nuanţă întunecată, cămaşa grea arămie şi mantia cafeniu deschis. Cizmele păreau potrivite pentru plimbare şi purta o

pălărie neagră care-i acoperea cea mai mare parte din păr. La centură erau mănuşile şi un stilet.

— Totul e pregătit, rosti când mă văzu.

— Minunat, am răspuns zâmbind şi am condus-o în hol.

Începu să se răsucească în direcţia intrării principale, dar am condus-o spre dreapta, apoi spre stânga.

— Atragem mai puţin atenţia dacă folosim una dintre uşile laterale, am zis.

— Sunteţi cu adevărat secretoşi, spuse.

— Obişnuinţa, am răspuns. Cu cât cei dinafară ştiu mai puţin despre treaba ta, cu atât mai bine.

— Care dinafară? De ce te temi?

— În clipa asta? De nenumărate lucruri. Numai că nu vreau să irosesc o zi frumoasă ca asta făcând liste.

Clătină din cap astfel încât am luat-o a fi un amestec de uimire şi dezgust.

— Deci e adevărat ce se spune? întrebă. Că afacerile voastre sunt atât de complexe încât aveţi fiecare formulare?

— În ultima vreme n-am avut timp de afaceri, i-am spus. nici măcar de o aventură. Iartă-mă, am adăugat când am văzut-o roşind. În ultima vreme, viaţa *a fost* cam complicată pentru mine.

— Oh, spuse privindu-mă, cerând clar amănunte.

— Altădată, am spus, străduindu-mă să râd, fluturându-mi mantia şi salutând o strajă.

Dădu din cap şi, diplomatic, schimbă subiectul:

— Cred că am picat într-o perioadă nepotrivită a anului ca să văd celebrele voastre grădini.

— Mda, s-a cam terminat sezonul lor, am spus, cu excepţia grădinii japoneze a lui Benedict, care e situată destul de departe. Poate am putea merge acolo într-o bună zi să bem o ceaşcă de ceai, dar mă gândeam să mergem în oraş acum.

— Sună tentant, aprobă ea.

I-am spus străjii de la uşa din spate să-i transmită lui Henden, intendentul Amberului, că mergem în oraş şi nu ştim când ne vom întoarce. A răspuns că o va face imediat ce va ieşi din gardă, ceea ce urma să se întâmple foarte curând. Experienţa mea la „Bill Sângerosul” mă învăţase să las asemenea mesaje – nu că aş fi crezut că suntem în pericol, sau că era suficient să ştie Llewella.

Frunzele foşneau sub picioarele noastre când am luat-o pe una dintre aleile care duceau spre o poartă laterală. Cu doar câteva ghemotoace de nori cirrus deasupra noastră, soarele strălucea puternic. Spre vest, un stol de păsări negre îşi croia drum spre ocean, în sud.

— La mine acasă deja a nins, îmi spuse. Aveţi noroc.

— Există un curent cald care ne oferă o pauză, am spus, amintindu-mi ce-mi spusese cândva Gérard. Moderează considerabil clima, în comparaţie cu alte locuri situate la aceeaşi latitudine.

— Călătoreşti mult? mă întrebă.

— Am călătorit mai mult decât aş fi vrut, am spus, de curând. Mi-ar plăcea să stau jos şi să nu-mi mai pese de nimic cam un an.

— Afaceri sau plăcere? mă întrebă, în timp ce o strajă ne lăsă să ieşim pe poartă şi eu am examinat rapid împrejurimile ca să descopăr vreo iscoadă.

— Nu de plăcere, am răspuns în timp ce am luat-o de cot pentru o clipă şi am îndreptat-o în direcţia pe care o alesesem.

Când am ajuns în zone civilizate, am urmat un timp Main Concourse. I-am atras atenţia asupra câtorva peisaje frumoase şi locuinţe remarcabile, inclusiv Ambasada Begmei. Nu păru dornică să o viziteze pe aceasta din urmă, totuşi, spunând că oricum îşi va întâlni oficial compatrioţii înainte de a pleca. Se opri într-un magazin pe care l-am descoperit mai târziu, totuşi, ca să-şi cumpere două bluze, trimiţând bonul la ambasadă şi îmbrăcămintea la palat.

— Tata mi-a promis că mergem la cumpărături, explică ea. Şi ştiu că va uita. Când aude despre asta, ştie că eu nu uit.

Am explorat străzile cu diverse prăvălii şi ne-am oprit să bem ceva într-o cafenea pe trotuar, urmărind trecerea pietonilor şi a călăreţilor. Tocmai mă răsucisem spre ea ca să-i spun o anecdotă cu călăreţi când am simţit declanşarea unui contact prin Atu. Am aşteptat câteva secunde în timp ce senzaţia devenea mai puternică, dar nicio identitate nu prinse formă. Am simţit mâna lui Coral pe braţul meu.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Am încercat contactul mental, în speranţa stabilirii clare a legăturii, dar celălalt păru că se retrage în timp ce făceam asta. Totuşi, nu era la fel ca acea cercetare minuţioasă tainică, atunci

când Masca mă prinsese în locuinţa Florei din San Francisco. Oare era cineva cunoscut încercând să mă contacteze şi nu reuşea să se concentreze? Rănit, poate? Sau…

— Luke? am zis. Tu eşti?

Dar n-am primit niciun răspuns şi senzaţia începu să dispară. Într-un târziu, se sfârşi.

— Ţi-e bine? întrebă Coral.

— Mda, e-n regulă, am spus. Sper. Cineva a încercat să mă contacteze şi apoi s-a răzgândit.

— Să te contacteze? Oh, vrei să spui prin acele Atuuri pe care le foloseşti?

— Da.

— Dar ai spus „Luke”… medita ea. Nimeni din familia ta nu poartă numele…

— S-ar putea să-l cunoşti drept Rinaldo, Prinţ de Kashfa, am zis.

Chicoti.

— Rinny? Fireşte că-l cunosc. Totuşi, nu-i plăcea să-i spunem Rinny…

— *Chiar* îl cunoşti? Vreau să zic, personal?

— Da, răspunse, deşi a trecut mult timp. Kashfa e destul de aproape de Begma. Uneori am fost în relaţii bune, alteori nu. Ştii cum e. Politica. Când eram mică, aveam lungi perioade când eram destul de prieteni. Erau o mulţime de vizite statale, în ambele sensuri. Noi copiii ne jucam adesea împreună.

— Cum era el pe-atunci?

— Oh, un băiat înalt, stângaci, roşcat. Îi plăcea să se fălească – ce puternic e el, ce iute e el. Mi-amintesc cât de tare s-a supărat pe mine odată pentru că l-am învins într-o alergare.

— L-ai învins pe Luke într-o cursă?

— Da. Sunt o alergătoare foarte bună.

— Trebuie că da.

— Oricum, ne-a luat pe Nayda şi pe mine pe vas de câteva ori şi în câteva călătorii lungi. Apropo, unde e acum?

— La o băută cu pisica din Cheshire.

— Ce?

— E o poveste lungă.

— Mi-ar plăcea s-o aud. Mi-am făcut griji pentru el după lovitura de stat.

Mm… M-am gândit iute cum să-i povestesc astfel încât să nu-i spun fiicei primului ministru al Begmei vreun secret de stat, ca de pildă legătura lui Luke cu Casa de Amber… Deci:

— Îl ştiu de multă vreme, am început. De curând şi-a atras mânia unui vrăjitor care l-a drogat şi l-am văzut surghiunit în barul acela ciudat…

Apoi am continuat multă vreme, parţial pentru că a trebuit să mă opresc şi să-i fac un rezumat din Lewis Carroll. De asemeni, a trebuit să-i promit că-i împrumut una dintre ediţiile în Thari a *„Alicei”* din biblioteca Amberului. Când am isprăvit, râdea.

— De ce nu-l aduci înapoi? spuse apoi.

Hopa. N-aş putea spune că însuşirile lui de modificare-a-umbrei vor putea acţiona până când nu-şi va reveni. Aşa că:

— Face parte din vrajă; acţionează asupra propriei însuşiri vrăjitoreşti, am spus. Nu poate fi deplasat până când nu încetează efectul drogului.

— Ce interesant, remarcă ea. Luke e cu adevărat un vrăjitor?

— Uh… da, am spus.

— Cum a dobândit însuşirea asta? Când l-am cunoscut, nu dădea semne de aşa ceva.

— Vrăjitorii ajung la aceste abilităţi în diverse moduri, am explicat. Dar tu ştii asta, şi brusc mi-am dat seama că e mai isteaţă decât arăta expresia aceea zâmbitoare, nevinovată. Aveam o puternică senzaţie că încearcă să îndrepte totul spre cunoaşterea magiei Modelului pe partea lui Luke, ceea ce, desigur, ar fi spus lucruri interesante despre paternitatea lui. Şi mama lui, Jasra, e la rândul ei un fel de vrăjitoare.

— Adevărat? N-am ştiut. La naiba! Du-te, vino!…

— Ei bine, a învăţat undeva.

— Ce ştii de tatăl lui?

— Nu mare lucru, am răspuns.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Doar în trecere, am spus.

O minciună putea face chestiunea să pară cu adevărat importantă dacă ea avea măcar o vagă idee despre adevăr.

Astfel că am făcut unicul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu şedea nimeni la masa din spatele ei, şi dincolo de masă nu era decât un perete. Mi-am irosit una dintre vrăji, cu un gest nevăzut şi un singur cuvânt.

Masa se ridică şi zbură înapoi şi se zdrobi de perete. Zgomotul fu spectaculos. Se auziră exclamaţii puternice din partea mai multor patroni, şi eu am ţâşnit în picioare.

— E toată lumea în regulă? am spus, privind în jur ca şi cum aş fi căutat răniţii.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă ea.

— O rafală de vânt ciudată sau ceva de genul ăsta, am spus. Poate ar fi mai bine să plecăm.

— În regulă, spuse privind rămăşiţele. Nu vreau să dau de necaz.

Am aruncat câteva monede pe masă, m-am ridicat şi am ieşit vorbind tot ce-mi trecea prin cap ca să pun o oarecare distanţă între noi şi subiect. Aceasta avu efectul scontat, pentru că nu mai încercă să repete întrebarea.

Continuându-ne plimbarea, am pornit-o spre direcţia West Vine. Când am ajuns acolo, am hotărât să ne îndreptăm în vale spre port, reamintindu-mi de pasiunea ei pentru navigaţie. Dar mă apucă de braţ şi mă opri.

— Nu există o scară mare la poalele Kolvirului? întrebă. Cred că tatăl tău a încercat odată să strecoare armate acolo şi a fost prins şi a trebuit să intre în luptă.

Am încuviinţat.

— Da, e adevărat, am spus. O treabă veche. S-a-ntâmplat demult. Scara nu prea mai e folosită în zilele noastre. Dar e încă într-o stare destul de bună.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— În regulă.

M-am răsucit spre dreapta şi am făcut cale întoarsă, către Main Concourse. O pereche de cavaleri purtând culorile Llewellei trecu pe lângă noi, îndreptându-se în cealaltă direcţie, salutându-ne în trecere. Nu m-am putut abţine să mă-ntreb dacă erau într-o misiune oficială sau îndeplineau vreun ordin ca să-mi supravegheze mişcările. Probabil că la acelaşi lucru s-a gândit şi Coral, pentru că îmi făcu cu ochiul. Am dat din umeri şi am continuat drumul. Un pic mai târziu, când am aruncat o privire furişă înapoi, n-am mai văzut pe nimeni.

În timp ce ne plimbam, am trecut pe lângă oameni înveşmântaţi în culorile unei duzini de regiuni, şi aerul era plin de mirosurile bucatelor din dughenele deschise, ca să satisfacă toate gusturile. În diverse puncte din drumul nostru pe deal, ne-

am oprit pentru plăcinte cu carne, iaurturi, dulciuri. Stimulentele erau prea puternice ca să le ignori.

Am remarcat supleţea cu care trecea peste obstacole. Nu era doar graţie. Era mai mult o stare de spirit – pregătire, presupun. De mai multe ori am observat cum priveşte înapoi în direcţia din care veneam. Am privit şi eu, dar n-am văzut nimic neobişnuit. O dată, când un bărbat ţâşni brusc printr-o intrare de care ne apropiam, am văzut cum îşi repede mâna spre stiletul de la centură, apoi o lăsă să cadă.

— E atât de multă activitate, se întâmplă atâtea aici… comentă după o vreme.

— Adevărat. În Begma e mai puţină, să-nţeleg?

— Considerabil.

— E un loc sigur în care să rătăceşti?

— Oh, da.

— Femeile de-acolo fac şi ele pregătire militară, ca şi bărbaţii?

— De obicei, nu. De ce?

— Simplă curiozitate.

— Oricum, eu am făcut ceva pregătire de luptă armată şi neînarmată, rosti.

— De ce? am întrebat.

— Tatăl meu a sugerat asta. Spunea că e folositor pentru ruda unuia situat în poziţia lui. M-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. De fapt, cred că şi-a dorit un fiu.

— Şi sora ta?

— Nu, pe ea n-a interesat-o.

— Te gândeşti la o carieră diplomatică?

— Nu, nu vorbeşti cu sora care trebuie.

— Un soţ bogat?

— Probabil necioplit şi plictisitor.

— Atunci, ce?

— Poate o să-ţi spun mai târziu.

— În regulă. O să-ţi amintesc dacă uiţi.

Ne-am croit drum spre sud de-a lungul Concourse, şi adierile se înteţiră pe măsură ce ne apropiam de Capătul Ţării. În depărtare apăru un ocean îngheţat, cenuşiu-ca-gresia şi acoperit-cu-nori-albi. Multe păsări se roteau deasupra valurilor, în depărtare, şi un dragon foarte ondulat.

Am trecut prin Marea Arcadă şi am ajuns, în cele din urmă, la debarcader şi am privit în jos. Era un peisaj ameţitor, dincolo de scara scurtă, îngustă – prăpastia dădea spre plaja cafenie-şi-neagră, departe, dedesubt. Am privit ondulaţiile în nisip lăsate de reflux, încreţituri pe chipul unui bătrân. Aici, brizele erau mai puternice, şi mirosul jilav, sărat, care se intensifica pe măsură ce ne apropiam condimenta aerul la un nou nivel de intensitate. Coral se retrase o clipă, apoi înaintă iar.

— Pare ceva mai periculos decât mi-aş fi imaginat, rosti după un timp. Probabil că pare mai puţin periculos odată ce te afli pe ea.

— Nu ştiu, am răspuns.

— N-ai urcat-o niciodată?

— Nu, am spus. N-am avut niciodată vreun motiv.

— Credeam că ţi-ai fi dorit, după bătălia pierdută de tatăl tău.

Am dat din umeri.

— Eu sunt sentimental în alte moduri.

Zâmbi.

— Hai să coborâm pe plajă. Te rog.

— Sigur, am spus, şi am înaintat şi am pornit.

Scara îngustă ne purtă în jos cam vreo nouă metri, apoi se termină brusc acolo unde o variantă mult mai strâmtă se răsucea într-o parte. Măcar treptele nu erau umede şi alunecoase. Undeva departe, jos, am putut vedea locul unde scara se lărgea iar, permiţând unei perechi să coboare alături. Deocamdată, totuşi, ne deplasam în şir şi eram iritat că, într-un fel, Coral mi-o luase înainte.

— Dacă aluneci, trec mai departe, i-am spus.

— De ce? întrebă.

— Ca să fiu în faţa ta dacă te prăbuşeşti.

— În regulă, răspunse. N-o să cad.

Mi-am zis că nu merită să mă cert şi am lăsat-o să conducă.

Locurile unde scara îşi schimba direcţia erau aşezate la întâmplare, săpate acolo unde configuraţia stâncilor permitea aşa ceva. În consecinţă, unele locuri în pantă erau mai lungi decât altele şi drumul nostru se întindea pe toată suprafaţa muntelui. Acum, vânturile erau mai puternice decât fuseseră deasupra, şi ne-am trezit stând lipiţi de coasta muntoasă atât cât îngăduiau contururile. Dacă n-ar fi bătut vântul, probabil că

am fi făcut la fel. Absenţa oricărei balustrade de siguranţă ne făcea să stăm retraşi faţă de margine. Erau locuri unde peretele muntos atârna deasupra noastră, dând efectul unei grote; în alte locuri, am parcurs o proeminenţă a stâncii şi ne-am simţit foarte expuşi. De câteva ori mantia mea mă izbi în faţă şi am înjurat, amintindu-mi că localnicii rareori vizitează locurile istorice din apropierea lor. Am început să le apreciez înţelepciunea. Coral se grăbea înainte şi am iuţit pasul ca s-o ajung din urmă. Dincolo de ea, am putut vedea un refugiu care semnala prima curbă a drumului. Speram că se va opri acolo şi îmi va spune că s-a răzgândit de necesitatea acestei expediţii. Dar n-o făcu. Se răsuci şi continuă drumul. Vântul îmi fură oftatul şi îl purtă într-o grotă cu poveşti rezervată pentru plângerile celor-cărora-li-se-impune-cu-de-a-sila.

Totuşi, nu m-am putut abţine să nu privesc în jos din când în când; şi, de fiecare dată, mă gândeam la tatăl meu luptând să-şi croiască drum pe treptele acestea. Era ceva ce n-aş fi vrut să încerc – cel puţin nu până voi fi încercat toate variantele mai viclene. Am început să mă întreb cât de mult ne aflam sub nivelul palatului…

Când, într-un târziu, am ajuns pe refugiul de unde scara începea să se lărgească, m-am grăbit s-o ajung din urmă pe Coral, astfel încât să putem merge alături. În grabă, mi-am agăţat tocul şi m-am împiedicat în timp ce luam curba. N-a fost mare lucru. Am reuşit să întind mâna şi să-mi găsesc echilibrul pe suprafaţa stâncii în timp ce m-am repezit înainte şi m-am clătinat. Am fost uluit, totuşi, cum a perceput Coral pasul meu greşit, doar pe baza zgomotului, şi de reacţia ei. Se trase brusc înapoi şi îşi răsuci corpul în lateral. Mâinile ei veniră în contact cu braţul meu în acest răstimp, şi mă împinse într-o parte, lipit de stâncă.

— În regulă! am spus, cu sufletul la gură. Sunt okay.

Se ridică şi îşi scutură praful în timp ce-mi reveneam.

— Am auzit… începu.

— O să-mi revin. Dar mi-am agăţat tocul. Asta-i tot.

— N-aş zice.

— Totul e-n ordine. Mulţumesc.

Am început să coborâm scara unul lângă altul, dar ceva se schimbase. Acum începeam să fiu cuprins de o suspiciune care nu-mi plăcea, dar nu puteam scăpa de ea. Oricum, nu încă.

Ceea ce aveam în minte era prea periculos, dacă s-ar fi dovedit adevărat.

Aşa că, în loc de asta:

— În Spania când plouă, mai mult pe câmpie, am zis.

— Ce? întrebă ea. N-am înţeles…

— Am spus „Ce zi frumoasă este să te plimbi cu o doamnă superbă”.

Roşi în obraji. Apoi:

— În ce limbă ai spus-o… prima oară?

— În engleză, am răspuns.

— N-am studiat-o niciodată. Ţi-am spus atunci când vorbeam despre *„Alice”.*

— Ştiu. Am vrut doar să fiu excentric, am răspuns.

Plaja, acum mai aproape, era vărgată-ca-un-tigru şi strălucitoare pe alocuri. Un val de spumă se retrăgea de-a lungul versantului în timp ce păsările ţipau şi se scufundau ca să examineze rămăşiţele aduse de valuri. Pânze pluteau în largul mării şi o mică perdea de ploaie făcea vălurele în sud-est, departe în larg. Vânturile nu mai făceau zgomot, cu toate că încă se năpusteau asupra noastră cu o forţă care făcea ca mantiile să se înfăşoare pe noi.

Am continuat în tăcere până când am ajuns jos. Apoi am înaintat, făcând câţiva paşi pe nisip.

— Portul e în direcţia aceea, am spus arătând în dreapta, spre vest, şi e şi o biserică acolo în drum, am adăugat, indicând clădirea întunecată unde avuseseră loc funeraliile lui Caine şi unde vin adesea oamenii mării ca să se roage pentru călătorii fără incidente.

Coral privi în ambele direcţii şi, de asemeni, aruncă o privire în spatele nostru şi în sus.

— Mai coboară nişte oameni, remarcă ea.

Am privit în sus şi am văzut trei siluete lângă vârful scării, dar stăteau nemişcate, ca şi cum coborâseră o mică porţiune ca să vadă priveliştea. Niciuna nu purta culorile Llewellei…

— Turişti, am spus.

Îi urmări încă o clipă, apoi îşi întoarse privirea.

— Nu sunt şi grote pe aici, pe undeva? întrebă.

Am arătat cu capul spre dreapta.

— Pe acolo, am răspuns. Sunt o mulţime. Periodic, oamenii se rătăcesc prin ele. Unele sunt foarte colorate. Altele se întind doar prin beznă. Câteva sunt pur şi simplu doar deschizături.

— Mi-ar plăcea să le văd, spuse.

— Fireşte, e uşor. Să mergem.

Am pornit la drum. Oamenii de pe scară nu se mişcaseră. Încă păreau că privesc marea. Mă-ndoiam că sunt contrabandişti. Nu pare a fi o ocupaţie cotidiană într-un loc unde se plimbă cine vrea. Oricum, eram mulţumit că însuşirea mea pentru suspiciune era în creştere. Părea ceva potrivit în lumina evenimentelor recente. Obiectul celei mai mari suspiciuni, fireşte, mergea alături de mine, rostogolind bucăţi de lemn cu vârful cizmei, râcâind pietricele lucioase, râzând – numai că nu eram pregătit să fac nimic în clipa aceea. Curând…

Mă apucă brusc de braţ.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, rosti. Îmi place.

— Oh, şi mie. Mă bucur că am venit amândoi. Eşti binevenită.

Asta mă făcu să mă simt uşor vinovat, dar dacă presupunerea mea era greşită, nu se va produce nimic rău.

— Cred că mi-ar plăcea să locuiesc în Amber, remarcă în timp ce mergeam.

— Şi mie, am răspuns. N-am mai făcut-o de foarte mult timp.

— Oh?

— Cred că, de fapt, nu ţi-am explicat cât timp am petrecut pe Umbra Pământ, unde am fost la şcoală, unde am avut slujba despre care ţi-am povestit…, am început şi deodată am început să-i revărs şi mai mult din autobiografie – lucru pe care, de obicei, nu-l fac. Nu ştiam de ce îi spuneam toate astea, la început, dar mai apoi mi-am dat seama că, pur şi simplu, voiam să vorbesc cu cineva. Chiar dacă strania mea suspiciune era corectă, nu mai conta. Un ascultător parcă-prietenos mă făcea să mă simt mai bine decât mă simţisem vreodată. Şi, înainte de a-mi da seama, îi povesteam despre tatăl meu – cum acest bărbat pe care-l cunoscusem vag trecuse prin povestea lungă a bătăliilor lui, a dilemelor lui, a deciziilor lui, ca şi cum ar fi încercat să se justifice faţă de mine, ca şi cum aceea ar fi fost unica ocazie în care trebuia s-o facă, şi cum ascultasem eu, întrebându-mă ce sărise, ce uitase, ce ascunsese sau înflorise sub o spoială înşelătoare, ce sentimente nutrea faţă de mine…

— Acelea sunt câteva dintre grote, i-am spus în clipa în care vederea lor mi-a întrerupt frâul liber al amintirilor, acum deranjant. Începu să spună ceva despre monologul meu, dar pur şi simplu am continuat: Le-am văzut o singură dată.

Îmi prinse starea de spirit şi rosti simplu:

— Mi-ar plăcea să intru în una dintre ele.

Am încuviinţat. Grotele păreau a fi un loc bun pentru ceea ce aveam în minte.

Am ales-o pe a treia. Gura ei era mai largă decât primele două, şi puteam vedea în interior pe o distanţă lungă.

— Hai s-o-ncercăm pe asta. Pare bine luminată, am explicat.

Am pătruns într-o răcoare plină-de-umbre. Nisipul jilav ne însoţi un timp, subţiindu-se lent pentru a fi înlocuit de un sol zgrunţuros. Tavanul coborî şi se înălţă de câteva ori. O curbă la stânga ne uni cu trecerea unei alte deschizături, deoarece privind prin ea am văzut mai multă lumină. Cealaltă direcţie ducea mai adânc în munte. Încă puteam simţi pulsul ecoului mării de acolo de unde ne aflam.

— Grotele astea ar putea duce înapoi foarte departe, remarcă ea.

— Aşa este, am răspuns. Se răsucesc şi se intersectează şi şerpuiesc. N-aş vrea să mergem prea departe fără o hartă şi un felinar. Niciodată n-au fost complet cartografiate, din câte ştiu.

Privi în jur, examinând zonele de beznă în întunericul unde tunelurile laterale dădeau într-al nostru.

— Cât de departe crezi că merg? întrebă.

— Chiar nu ştiu.

— Sub palat?

— Probabil, am spus amintindu-mi şiragul de tuneluri laterale pe lângă care trecusem în drumul meu spre Model. Pare posibil să răspundă în marile grote de sub palat – undeva.

— Cum e acolo, jos?

— Sub palat? Doar beznă şi spaţiu. Vechiul…

— Mi-ar plăcea să văd.

— Pentru ce?

— Modelul e acolo, jos. Trebuie că e foarte colorat.

— Oh, este – cu totul strălucitor şi învolburat. Oricum, mai degrabă de natură să te intimideze.

— Cum poţi spune asta când tu l-ai traversat?

— A-l traversa şi a-ţi plăcea sunt două lucruri diferite.

— Mă gândeam doar că dacă simţeai în tine dorinţa de a-l traversa, simţeai un fel de afinitate, un fel de adâncă rudenie cu el.

Am izbucnit în râs şi sunetul răsună ca un ecou în jurul nostru.

— Oh, în timp ce-l parcurgeam, ştiam că există în mine forţa de-a o face, am spus. Oricum, n-am simţit ceva anticipat. Atunci eram doar înspăimântat. Şi nu mi-a plăcut niciodată.

— Ciudat.

— Nu chiar. E ca oceanul sau ca cerul nopţii. E imens şi puternic şi frumos şi e acolo. E o forţă a naturii şi poţi face ce vrei din el.

Privi de-a lungul trecerii care ducea în interior.

— Mi-ar plăcea să-l văd, rosti.

— Eu unul n-aş încerca să găsesc calea spre el pornind de aici, i-am spus. Oricum, de ce vrei să-l vezi?

— Doar ca să văd cum aş reacţiona la aşa ceva.

— *Eşti* ciudată, am spus.

— Vrei să mă duci când ne întoarcem? Vrei să mi-l arăţi?

Nu mergea deloc aşa cum îmi închipuisem. Dacă ea era ceea ce credeam, nu-i înţelegeam cererea. Eram pe jumătate tentat s-o duc acolo, ca să aflu ce intenţionează. Totuşi, acţionam pe baza unui sistem de priorităţi, şi aveam senzaţia că ea reprezenta una dintre ele, pentru care îmi făcusem o promisiune şi câteva pregătiri minuţioase.

— Poate, am mormăit.

— Te rog. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

Părea sinceră. Numai că bănuiala mea era aproape-perfectă. Trecuse suficient timp pentru ca acel straniu spirit schimbător-de-trup, care îmi intersectase calea în nenumărate forme, să fi găsit o gazdă nouă şi apoi să-şi fi îndreptat din nou atenţia asupra mea şi să-mi fi câştigat din nou încrederea. Coral era perfectă în rol, sosirea ei exact la momentul potrivit, preocuparea făţişă pentru sănătatea mea fizică, reflexele rapide. Mi-ar fi plăcut s-o mai ţin pe lângă mine pentru interogatoriu, dar ştiam că pur şi simplu m-ar fi minţit, în absenţa dovezilor sau a unei situaţii de urgenţă. Şi eu n-aveam încredere în ea. Aşa că mi-am revizuit vraja pe care o pregătisem şi am ţinut-o pe drumul de întoarcere de la Arbor House, o vrajă pe care o elaborasem pentru a goni o entitate posesivă din gazda

ei. Am ezitat o clipă, totuşi. Sentimentele mele faţă de ea erau ambivalente. Chiar dacă ea ar fi entitatea, aş fi vrut să mă împac cu ea dacă i-aş fi cunoscut motivul.

Deci:

— Ce vrei, de fapt? am întrebat.

— Doar să-l văd. Sincer, răspunse.

— Nu, vreau să spun că, dacă tu eşti ceea ce cred eu cu adevărat că eşti, rostesc marea întrebare: De ce?

Frakir începu să pulseze pe încheietură.

Coral tăcu pe parcursul unei sonore respiraţii adânci, apoi:

— Cum ţi-ai dat seama?

— Te-ai trădat singură prin mici lucruri descifrabile numai de către cineva care, de curând, a devenit paranoic, am răspuns.

— Magie, rosti. Asta e?

— E pe cale, am răspuns. Cât p-aci să mă prinzi, dar nu pot avea încredere în tine.

Am rostit cuvintele ghid pentru vrajă, lăsându-le să-mi direcţioneze mâinile blând prin gesturi potrivite.

Urmară două cumplite ţipete stridente, apoi un al treilea. Dar nu erau ale ei. Veneau de după colţul pasajului pe care tocmai îl părăsisem.

— Ce…? începu ea.

— … naiba! am terminat eu şi m-am repezit pe lângă ea şi după colţ, trăgându-mi spada în acest răstimp.

Proiectate în lumina intrării în grotă, am observat trei siluete pe solul grotei. Două zăceau răşchirate şi ţepene. A treia era aşezată şi aplecată în faţă, blestemând. Am înaintat lent, cu vârful spadei îndreptat către aceasta. Îşi răsuci în direcţia mea capul din beznă şi sări în picioare, încă aplecată în faţă. Îşi prinse mâna stângă cu dreapta şi se retrase până când veni în contact cu peretele. Se opri acolo, mormăind ceva neinteligibil. Mi-am continuat înaintarea cu precauţie, cu toate simţurile la pândă. O puteam auzi pe Coral mişcându-se înapoia mea, apoi am zărit-o în stânga când trecerea se lărgi. Îşi scosese stiletul şi-l ţinea jos şi aproape de şold. Nu era timp acum să mă gândesc cum acţionase vraja mea asupra ei.

M-am oprit când am ajuns la prima dintre cele două forme căzute la pământ. Am împuns-o cu vârful cizmei, gata să lovesc brusc dacă ar fi atacat. Nimic. Era flască, lipsită de viaţă. M-am folosit de picior ca s-o întorc şi capul se rostogoli înspre gura

peşterii. În lumina care căzu pe el am văzut o faţă umană pe-jumătate-putrezită. Nasul meu deja mă informase că starea asta nu era o simplă iluzie. Am înaintat spre cealaltă şi am întors-o şi pe ea. Şi aceasta arăta ca un cadavru în descompunere, în timp ce prima ţinea încleştat un stilet în mâna dreaptă, cea de-a doua nu purta armă. Atunci am observat un alt stilet – pe jos, lângă picioarele celui în viaţă. Am ridicat privirea spre el. Oricum asta n-avea niciun sens. Crezusem că cele două siluete prăbuşite la pământ erau moarte de câteva zile, cel puţin, şi habar n-aveam ce e cu bărbatul care stătea în picioare.

— Îîî… Te-ar deranja să-mi spui ce se petrece? am întrebat.

— Fii blestemat, Merlin! urlă şi i-am recunoscut vocea.

M-am mişcat într-un arc lent, păşind peste cei căzuţi. Coral stătea lângă mine, mişcându-se la fel ca mine. Individul răsuci capul ca să vadă înaintarea noastră şi, când în sfârşit lumina îi căzu pe chip, am văzut că Jurt se holba la mine cu singurul lui ochi – un petic îl acoperea pe celălalt – şi am văzut, de asemeni, că îi lipsea cam jumătate din păr, scalpul gol acoperit cu crestături sau cicatrici, cu ciotul urechii pe-jumătate-refăcută la vedere. Din partea asta puteam vedea şi faptul că bandana care-i acoperea mare parte din rană îi alunecase în jurul gâtului. Din mâna stângă îi curgea sânge, şi brusc mi-am dat seama că-i lipseşte degetul mic.

— Ce-ai păţit? am întrebat.

— Unul dintre zombi mi-a lovit mâna cu stiletul în timp ce se prăbuşea, spuse, când tu ai scos din ei spiritele care îi animau.

Vraja mea – să evacuez un spirit posedat… Fuseseră în raza de acţiune a vrăjii.

— Coral, am întrebat, eşti bine?

— Da, răspunse. Dar nu înţeleg…

— Mai târziu, i-am spus.

Nu l-am întrebat ce păţise la cap, pentru că mi-am amintit lupta cu lupul cu-un-singur-ochi în pădurea din estul Amberului – fiara căreia îi băgasem capul în focul de tabără. Bănuiam de câtăva vreme că Jurt fusese în forma-schimbătoare, chiar înainte ca Mandor să-mi ofere suficiente informaţii care s-o confirme.

— Jurt, am început, am fost cauza multora dintre rănile tale, dar trebuie să înţelegi că tu ţi le-ai atras. Dacă nu m-ai fi atacat, n-ar fi fost nevoie să mă apăr…

Se auzi un sunet ca un clicăit, ca un scrâşnet. Mi-au trebuit mai multe secunde să-mi dau seama că scrâşnea din dinţi.

— Adopţia mea de către tatăl tău nu înseamnă nimic pentru mine, am spus, în afară de faptul că mi-a făcut o onoare prin asta. Până de curând nici n-am ştiut că s-a-ntâmplat aşa.

— Minţi! şuieră el. L-ai păcălit cumva, ca să ne-o iei înainte la succesiune.

— Glumeşti, am spus. Suntem cu toţii atât de jos pe listă încât nici nu contează.

— Nu pentru Coroană, prostule! Pentru Casă! Tatăl nostru nu e chiar în toate minţile!

— Îmi pare rău să aud asta, am spus. Dar niciodată n-am astfel. Şi, oricum, Mandor e înaintea noastră, a tuturor.

— Şi acum tu eşti al doilea.

— Nu prin alegere. Haide! N-o să văd niciodată rangul. Ştii asta!

Se îndreptă şi, când se mişcă, am observat un uşor nimb prismatic în jurul siluetei lui.

— Nu acesta e motivul real, am continuat. Nu m-ai plăcut niciodată, dar nu vrei să te răzbuni pe mine din cauza succesiunii. Acum ascunzi ceva. Trebuie să fie vorba de altceva, cu atâta agitaţie din partea ta. Apropo, tu ai trimis Îngerul de Foc, nu-i aşa?

— Te-a găsit atât de repede? spuse. Nici măcar nu eram sigur că pot conta pe asta. Bănuiesc că a meritat efortul, una peste alta. Dar… Ce s-a-ntâmplat?

— E mort.

— Eşti foarte norocos. Prea norocos, răspunse.

— Ce vrei de fapt, Jurt? Aş vrea să lămurim asta odată pentru totdeauna.

— Şi eu, răspunse. Ai trădat pe cineva la care ţin, şi numai moartea ta va pune lucrurile în ordine.

— Despre cine vorbeşti? Nu înţeleg.

Rânji brusc.

— O să înţelegi, rosti. În ultimele clipe ale vieţii tale o să-ţi spun de ce.

— Atunci, s-ar putea să am mult de aşteptat, am răspuns. Nu pari prea priceput în genul ăsta de treburi. Ce-ar fi să-mi spui chiar acum şi să scăpăm amândoi de o mulţime de necazuri?

Izbucni în râs, şi efectul de prismă se intensifică, şi exact în clipa aceea mi-am dat seama ce era.

— Mai curând decât îţi închipui, spuse, pentru că în curând voi fi mai puternic decât orice ai întâlnit vreodată.

— Dar nu mai puţin stângaci, am sugerat, atât lui cât şi celui care îi ţinea Atuul, privindu-mă prin el, gata să-l înşface într-o clipită…

— *Tu* eşti, Mască, nu-i aşa? am spus. Ia-l înapoi. Nu trebuie să mi-l mai trimiţi vreodată şi să-l vezi cum o dă în bară. O să te promovez pe lista mea de priorităţi şi dă-mi repede un semn, dacă mă asiguri că tu eşti cu adevărat.

Jurt deschise gura şi rosti ceva, dar nu l-am putut auzi pentru că se topi rapid şi cuvintele odată cu el. În acest răstimp, ceva zbură spre mine; nu era nevoie să parez, dar nu mi-am putut stăpâni reflexul.

Lângă cele două cadavre descompuse şi degetul mic al lui Jurt, cam o duzină de trandafiri se răspândi la picioarele mele, acolo, la capătul curcubeului.

5

În timp ce mergeam de-a lungul plajei în direcţia portului, Coral rosti într-un târziu:

— Asemenea lucruri se întâmplă pe-aici foarte des?

— Ar trebui să vii într-o zi proastă, am spus.

— Dacă nu te deranjează să-mi spui, mi-ar plăcea să aud despre ce a fost vorba.

— Presupun că-ţi datorez o explicaţie, am aprobat, pentru că te-am judecat greşit acolo, fie că ştii, fie că nu.

— Vorbeşti serios.

— Mda.

— Dă-i drumul. Chiar sunt curioasă.

— E o poveste lungă… am luat-o iar de la capăt.

Privi în depărtare spre port, apoi în sus spre crestele Kolvirului.

— …Şi un drum lung, spuse.

— …Şi tu eşti o fiică a primului ministru al unei ţări cu care noi avem într-un fel relaţii sensibile în clipa asta.

— Ce vrei să spui?

— Unele dintre lucrurile care se petrec ar putea reprezenta un fel de informaţii sensibile.

Îmi puse mâna pe umăr şi se opri. Mă privi drept în ochi.

— Pot să păstrez un secret, îmi spuse. Una peste alta, tu-l ştii pe al meu.

M-am felicitat pentru că, în sfârşit, învăţasem trucul rudelor mele de a-mi controla expresia feţei chiar şi atunci când eram uluit total. Ea *rostise* ceva în grotă când mă adresasem ei ca şi cum ar fi fost entitatea, ceva care sunase ca şi cum credea că descoperisem un secret în ceea ce o priveşte.

Aşa că i-am adresat un zâmbet crispat şi am dat din cap.

— Chiar aşa, am spus.

— Doar nu plănuiţi să pustiiţi ţara noastră, sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa? întrebă.

— Din câte ştiu eu, nu. Şi nu cred că e vorba de aşa ceva.

— Bine, atunci. Vorbeşti numai în cunoştinţă de cauză, nu-i aşa?

— Adevărat, am aprobat,

— Deci, să auzim povestea.

— În regulă.

În timp ce mergeam de-a lungul ţărmului şi vorbeam, în acompaniamentul notelor grave ale valurilor, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc din nou lunga poveste a tatălui meu. Era oare o trăsătură a familiei, m-am întrebat, să devii auto-biografic în clipe de necaz dacă găseşti ascultătorul potrivit? Pentru că mi-am dat seama că îmi elaborez spusele dincolo de graniţele necesităţii. Şi, oricum, de ce trebuia să fie ea ascultătorul potrivit?

Când am ajuns în districtul portuar am constatat că mi-e foame, oricum, şi încă aveam de povestit o mulţime. Întrucât era încă lumină şi, fără îndoială, mult mai multă siguranţă decât atunci când făcusem vizita mea nocturnă, am găsit drumul spre Harbor Road – care era şi mai plin de praf în lumina puternică – şi, aflând că şi Coral era flămândă, ne-am dus în spatele golfuleţului, oprindu-ne câteva minute să vedem o ambarcaţiune cu-multe-catarge, cu pânze aurii dând roată digului şi acostând. Apoi am urmat drumul cotit spre ţărmul vestic şi am reuşit să găsesc Seabreeze Lane fără probleme. Era încă destul de devreme ca să dăm peste câţiva marinari treji. La un moment dat, un tip solid, cu-barbă-neagră, cu o cicatrice

interesantă pe obrazul drept începu să se apropie de noi, dar un tip mai scund ajunse la el primul şi îi şopti ceva la ureche. Amândoi făcură cale-întoarsâ.

— Hei, am spus. Ce voia?

— Nimic, spuse individul mai scund. Nu vrea nimic. Mă studie o clipă şi dădu din cap. Apoi: Te-am văzut aici noaptea trecută, adăugă.

— Oh, am spus în timp ce-şi continuară drumul spre colţul următor, îl depăşiră şi dispărură.

— Ce-a fost asta? spuse Coral.

— Încă n-am ajuns la partea asta a poveştii.

Dar mi-am amintit clar când am trecut pe lângă locul unde se petrecuse. Nu rămăsese nicio urmă a conflictului.

Aproape trecusem de ceea ce fusese „La Billy Sângerosul”, pentru că o nouă firmă atârna deasupra uşii. Pe ea stătea scris: „La Andy Sângerosul” cu litere noi, verzi. Locul era exact la fel înăuntru, totuşi, cu excepţia bărbatului din spatele tejghelei, care era mai înalt şi mai subţire decât individul hirsut, cu faţă-ciupită care mă servise ultima oară. Numele lui, am aflat, era Jak şi era fratele lui Andy. Ne vându o sticlă cu „Pişatul lui Bayle” şi puse comanda noastră pentru două porţii de peşte în gaura din zid. Fosta mea masă era liberă şi am ocupat-o. Mi-am lăsat centura pe scaunul din dreapta, cu spada parţial scoasă din teacă, aşa cum mi se spusese că e eticheta aici.

— Îmi place locul ăsta, spuse. E... altfel.

— Uh... da, am spus, privind spre doi beţivi mangă – unul în faţa localului, celălalt în spate – şi spre cei trei tipi cu-ochi-şmecheri conversând cu voce scăzută într-un colţ. Câteva sticle sparte şi pete suspecte pe podea şi câteva opere de artă nu-prea-subtile cu tentă amoroasă atârnau pe peretele de vizavi. Mâncarea e destul de bună, am adăugat.

— N-am fost niciodată într-un restaurant ca ăsta, continuă ea, privind o pisică neagră, care ţâşni dintr-o încăpere din spate, luptându-se cu un şobolan enorm.

— Are clienţii lui, dar e un secret bine-păzit printre consumatorii discriminatori.

Mi-am continuat povestea pe parcursul unei mese chiar mai gustoasă decât cea pe care mi-o amintisem. Mult mai târziu, când uşa se deschise ca să intre un bărbat scund, şchiop şi cu un bandaj murdar în jurul capului, am observat că lumina zilei

începea să dispară. Tocmai isprăvisem povestea şi părea a fi timpul potrivit ca să plecăm.

Am spus asta, dar Coral îşi puse mâna pe a mea.

— Ştii că nu sunt entitatea ta, rosti, dar dacă ai nevoie de vreun ajutor pe care ţi l-aş putea oferi, o s-o fac.

— Eşti o bună ascultătoare, am zis. Mulţumesc. Ar fi mai bine să plecăm acum.

Am trecut de Aleea Morţii fără incidente şi ne-am croit drum de-a lungul Harbor Road spre Vine. Soarele se pregătea să apună în timp ce ne îndreptam în susul drumului, şi bolovanii trecură printr-o varietate de nuanţe de pământ strălucitor şi culori de foc. Traficul stradal şi pietonal era lejer. Aromele gătitului pluteau în aer; frunzele foşneau de-a lungul drumului; un mic balaur galben călărea curenţii de aer sus, deasupra capetelor noastre; pânze de lumini de curcubeu brăzdau cerul deasupra în nord, dincolo de palat. Am continuat să aştept, crezând că voi primi mai multe întrebări din partea lui Coral, decât cele puţine de până atunci. Degeaba. Dacă mi-aş fi auzit eu povestea, cred că aş fi avut o mulţime de întrebări, doar dacă aş fi fost total copleşit de ea sau, cumva, aş fi înţeles-o până la capăt.

— Când ajungem înapoi la palat…? spuse.

— Da?

— …Mă *vei duce* să văd Modelul, nu-i aşa?

Am izbucnit în râs.

…Sau poate altceva îmi ocupa mintea.

— Chiar acum? Primul lucru după ce intrăm? am întrebat.

— Da.

— Sigur, am spus.

Apoi:

— Povestea ta îmi schimbă imaginea mea despre lume, spuse, şi n-aş vrea să-ţi dau sfaturi…

— Dar… am continuat.

— …Se pare că Ţinutul celor Patru Lumi deţine răspunsurile pe care le vrei. Toate celelalte se vor lămuri când vei afla ce se petrece acolo. Dar nu înţeleg de ce nu poţi, pur şi simplu, să faci un Atu pentru el şi să te teleportezi acolo.

— Bună întrebare. Există părţi ale Curţilor Haosului în care nu se poate teleporta nimeni pentru că se modifică în mod constant şi nu pot fi reprezentate într-o mod stabil. Aceeaşi

regulă se aplică şi locului unde l-am plasat pe Ghostwheel. Acum, terenul din jurul Ţinutului fluctuează destul de puţin, dar nu sunt convins că acesta e motivul blocajului. Locul este un centru de putere şi cred că e posibil ca cineva să fi deviat o parte din acea putere într-o vrajă care acţionează ca un scut. Un magician suficient de bun ar putea fi în stare să pătrundă prin el cu un Atu, dar am senzaţia că forţa necesară ar declanşa o alarmă psihică şi ar distruge orice element de surpriză.

— Totuşi, cum arată locul? întrebă.

— Ei bine… am început. Uite. Am luat agenda şi Scripto-ul meu din buzunarul cămăşii şi am făcut o schiţă. Vezi, toată zona asta e vulcanică. Am desenat câteva suluri de fum. Şi zona asta e Epoca de Gheaţă. Alte câteva schiţe. Ocean aici, munţi dincoace…

— Atunci se pare că cea mai bună cale e să foloseşti din nou Modelul, rosti studiind desenul şi clătinând din cap.

— Da.

— Crezi c-ai s-o faci curând?

— Posibil.

— Cum îi vei ataca?

— Încă lucrez la asta.

— Dacă există vreo modalitate în care te-aş putea ajuta, să ştii că am vorbit serios.

— Nu există.

— Nu fi atât de sigur. Sunt bine antrenată. Sunt plină de resurse. Chiar ştiu şi câteva vrăji.

— Mulţumesc, am spus. Dar nu.

— Nu încape discuţie?

— Nu.

— Dacă te răzgândeşti…

— Nu mă răzgândesc.

— … Dă-mi de ştire.

Am ajuns pe Concourse, l-am străbătut. Vânturile erau mai năvalnice aici şi ceva rece îmi atinse obrazul. Apoi din nou…

— Zăpadă! strigă Coral, chiar în clipa în care am constatat că nişte fulgi de-mărime-mijlocie zburau în jurul nostru, evaporându-se imediat ce atingeau pământul.

— Dacă echipa ta ar fi ajuns la ora fixată, am remarcat, n-ai fi avut parte de plimbarea asta.

— Uneori sunt norocoasă, spuse.

Ningea destul de puternic atunci când am ajuns la palat. Am folosit din nou uşa secretă, oprindu-ne pe alee ca să privim înapoi spre oraşul punctat-cu-lumini, pe-jumătate-ecranat de fulgii care cădeau. Ştiam că ea va privi mai mult decât mine, pentru că mă răsucisem să mă uit la ea. Arăta – fericită, cred ca şi cum ar fi lipit peisajul într-un album mental cu tăieturi din ziare. Aşa că m-am aplecat spre ea şi am sărutat-o pe obraz, deoarece mi s-a părut o idee bună.

— Oh, spuse, răsucindu-se. M-ai luat prin surprindere.

— Bun, i-am spus. Urăsc să telegrafiez lucrurile astea. Hai să lăsăm trupele să intre ca să nu mai stea în frig.

Zâmbi şi mă luă de braţ. Înăuntru, straja îmi spuse:

— Llewella vrea să ştie dacă veţi veni amândoi la cină.

— *Când* e cina? l-am întrebat.

— Cam într-o oră şi jumătate, cred.

Am privit spre Coral, care dădu din umeri.

— Cred că vom veni, am spus.

— Sufrageria din faţă, sus pe scări, îmi spuse. Să-i spun o vorbă sergentului meu — trebuie să sosească imediat – şi să vă aducă el cina? Sau vreţi să…

— Da, am spus. Fă asta.

— Vrei să te speli, să-ţi schimbi hainele…? am început în timp ce porneam.

— Modelul, rosti ea.

— Vom avea parte de mai multe scări, i-am spus..

Se răsuci spre mine, cu chipul încordat, dar văzu că zâmbeam.

— Pe aici, am zis, conducând-o spre coridorul principal şi parcurgându-l.

N-am recunoscut straja din capătul scurtului coridor care ducea spre scară. Ştia cine sunt, totuşi, o privi curios pe Coral, deschise uşa, ne dădu un felinar şi-l aprinse.

— Mi s-a spus că e o treaptă lipsă, spuse când îmi înmâna felinarul.

— Care anume?

Clătină din cap.

— Prinţul Gérard a raportat asta de mai multe ori, rosti, dar se pare că nimeni altcineva n-a observat.

— Okay, am spus. Mulţumesc.

De data asta Coral nu obiectă când am intrat eu primul. Dintre cele două, scara de aici era mai înspăimântătoare decât cea de pe plajă, mai ales că nu-i poţi vedea capătul, şi după câţiva paşi nu prea mai poţi vedea mare lucru dincolo de scoica de lumină în care te deplasezi în timp ce te roteşti coborând. Şi mai există o senzaţie apăsătoare de vastitate în jurul tău. N-am văzut locul iluminat niciodată, dar am impresia că aprecierea e corectă. E o cavernă foarte mare şi tot mergi şi mergi şi cobori în mijlocul ei, întrebându-te când vei ajunge la capăt.

După un timp, Coral îşi drese glasul, apoi:

— Am putea să ne oprim un minut? întrebă.

— Fireşte, am spus, oprindu-mă. Ţi-ai pierdut suflul?

— Nu, spuse. Cât mai e?

— Nu ştiu, am răspuns. De fiecare dată când vin aici, pare a fi o distanţă diferită. Dacă vrei să te întorci şi să iei cina, îl putem vedea mâine. Ai avut o zi plină.

— Nu, răspunse. Dar nu m-ar deranja să mă ţii în braţe un minut.

Părea un loc ciudat pentru romantism, aşa că am dedus cu inteligenţă că exista un alt motiv, n-am zis nimic şi m-am supus.

Mi-a trebuit mult timp ca să constat că plângea. Reuşise foarte bine să ascundă asta.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat într-un târziu.

— Nimic, răspunse. O reacţie nervoasă, poate. Un reflex primitiv. Beznă. Claustrofobie. Ceva de genul ăsta.

— Hai să ne întoarcem.

— Nu.

Aşa că am pornit iar.

Cam o jumătate de minut mai târziu, am văzut ceva alb în laterala unei trepte de mai jos. Am încetinit. Apoi am constatat că era doar o batistă. Ceva mai aproape, totuşi, şi am văzut că era ţintuită cu un stilet. De asemeni, era ceva scris pe ea. M-am oprit, am luat-o, am netezit-o şi am citit. ASTA E, LA NAIBA! - GÉRARD, spunea.

— Ai grijă aici, i-am spus lui Coral.

M-am pregătit să păşesc, dar dintr-un impuls am încercat uşor treapta cu piciorul. Niciun scârţâit. M-am lăsat cu toată greutatea. Nimic. Părea solidă. Am stat pe ea. La fel. Am dat din umeri.

— Oricum, ai grijă, am spus.

Nu se întâmplă nimic când păşi şi ea pe treaptă, şi am continuat să mergem. Un pic mai târziu, am văzut un licăr jos la distanţă. Se deplasa, şi mi-am zis că e cineva care făcea de gardă. De ce? m-am întrebat. Oare se mai aflau acolo prizonieri care să fie supravegheaţi? Oare anumite intrări în grote erau considerate puncte vulnerabile? Şi atunci, cum rămâne cu chestiunea încuierii încăperii Modelului şi cu agăţatul cheii pe zidul de lângă uşă? Exista oare vreun posibil pericol în această zonă? Cum? De ce? Mi-am dat seama că va trebui să mă ocup de chestiunile acestea cât de curând.

Când am ajuns la capăt straja dispăruse, totuşi. Masa, rafturile şi câteva dulăpioare – care alcătuiau postul străjii - erau luminate de câteva felinare, dar straja nu se afla la post. Păcat. Ar fi fost interesant să-l întreb ce ordine are în eventualitatea unei urgenţe – sperând în acelaşi timp că va preciza posibilele origini ale diverselor urgenţe. Pentru prima dată, totuşi, am observat o frânghie atârnând în beznă în obscuritatea de lângă un rastel cu arme. Am tras de ea cât mai uşor cu putinţă şi cedă, urmată o clipă mai târziu de un mic zgomot metalic de undeva de deasupra. Interesant. Evident, aceasta era alarma.

— Pe… unde? întrebă Coral.

— Oh, haide, am spus luând-o de mână şi conducând-o spre dreapta.

Am aşteptat ecoul în timp ce mergeam, dar nu se auzi nimic. Periodic, ridicam felinarul. Bezna se retrase un pic, dar nu apăru nimic în afară de un petic de podea în plus.

Coral parcă încetinea acum ritmul, şi am simţit o anume încordare în braţul ei. Am mers mai lent şi ea continuă să meargă, totuşi.

În cele din urmă:

— N-ar mai trebui să fie prea mult, am spus în timp ce începură ecourile, foarte slab.

— Bun, răspunse dar nu mări pasul.

În sfârşit, zidul cenuşiu al cavernei apăru la vedere, şi departe în stânga se afla o intrare întunecată a gurii tunelului pe care o căutam. Am schimbat direcţia şi m-am îndreptat într-acolo. Când am ajuns şi am intrat, am simţit-o tresărind.

— Dacă aş fi ştiut că o să ai atâtea probleme… am început.

— Chiar sunt bine, răspunse, şi vreau să-l văd. Doar că nu mi-am închipuit că a ajunge aici va fi atât de… implicant.

— Ei bine, ce-i mai rău a trecut. Mai e puţin, am spus.

Am ajuns la primul pasaj lateral din stânga destul de repede şi am mers mai departe. Mai era încă unul puţin mai încolo, şi am încetinit pasul şi am îndreptat felinarul către el.

— Cine ştie? am comentat. Poate că te-ar putea duce prin cine ştie ce drum straniu înapoi pe plajă.

— Aş prefera să nu încerc.

Am mai mers încă un timp înainte de a ajunge la cel de-al treilea pasaj. Am aruncat o privire rapidă. Exista o nervură dintr-un mineral strălucitor încastrată parţial în el.

Am grăbit pasul şi ea ţinu ritmul, paşii noştri răsunând acum puternic. Am depăşit cel de-al patrulea pasaj. Al cincilea... De undeva, mi s-a părut că aud slabe acorduri muzicale.

Mă privi îngrijorată când ne apropiam de cel de-al şaselea pasaj, dar am continuat să merg. Eu îl voiam pe al şaptelea şi, când într-un târziu am ajuns la el, m-am răsucit, am făcut câţiva paşi, m-am oprit şi am ridicat felinarul. Ne aflam dinaintea unei uşi mari ţintuită-cu-metal.

Am scos cheia din cârligul de pe zidul din dreapta mea, am introdus-o în încuietoare, am răsucit-o, am scos-o şi am atârnat-o la loc. Apoi am împins puternic uşa cu umărul. Urmă un lung moment de rezistenţă, apoi o mişcare lentă însoţită la scurt timp de un scârţâit dintr-o balama înţepenită. Frakir se strânse pe încheietură, dar am continuat să împing până când uşa s-a deschis larg. Atunci m-am dat la o parte şi am ţinut-o pentru Coral.

Făcu câţiva paşi în interiorul ciudatei încăperi şi se opri. Am păşit deoparte şi am lăsat uşa să se închidă, apoi am venit lângă Coral.

— Deci ăsta e, constată ea.

Grosolan eliptică, forma ovală complicată a Modelului strălucea albastru-alb în podea. Am pus felinarul deoparte. Nu mai era necesar, strălucirea provenind de la Model dând o iluminaţie mai mult decât suficientă. L-am potolit pe Frakir. Un jet de scântei se ridică în capătul celălalt al marelui desen, dispăru rapid, apăru iar mai aproape de noi. Încăperea părea plină de o pulsaţie pe-jumătate-familiară pe care n-o conştientizasem niciodată mai înainte. Dintr-un impuls – ca să-mi satisfac o curiozitate prea-mult-reţinută – am chemat Semnul Logrusului.

Asta a fost o greşeală.

Într-o clipă, imaginea Logrusului pâlpâi dinaintea mea, scântei ţâşniră pe întreaga lungime a Modelului şi urletul asurzitor al unei făpturi se auzi de undeva. Frakir înnebuni, urechile mele parcă fură străpunse de ţurţuri de gheaţă şi strălucirea Semnului contorsionat îmi izbi dureros ochii. În clipa aceea am alungat Logrusul şi harababura începu să scadă.

— Ce-a fost asta? mă întrebă Coral.

Am încercat să zâmbesc, dar nu prea am reuşit.

— Un mic experiment pe care am dorit dintotdeauna să-l încerc, i-am spus.

— Ai aflat ceva?

— Să nu-l mai încerc iar, poate, am răspuns.

— Sau măcar să nu-l mai încerci până nu pleacă însoţitorul, spuse. M-a rănit.

— Îmi pare rău.

Se duse mai aproape de capătul Modelului, care se liniştise iar.

— Sinistru, remarcă ea. Ca o lumină într-un vis. Dar e fabulos. Şi toţi ai voştri au trebuit să-l parcurgă ca să capete dreptul legitim de moştenire?

— Da.

Se deplasă lent spre dreapta, urmărind perimetrul Modelului. Am urmat-o în timp ce se plimba, cu privirea rătăcind peste întinderea strălucitoare de arce şi curbe, linii drepte scurte, curbe lungi impetuoase.

— Presupun că e dificil?

— Da. Şmecheria e să împingi în continuu şi să nu renunţi chiar dacă îţi opreşti deplasarea, am răspuns.

Am continuat să mergem, spre dreapta, descriind un cerc până spre capăt. Desenul părea a fi mai degrabă în podea decât la suprafaţă, ca şi cum ar fi fost văzut printr-un strat de sticlă. Dar nicăieri suprafaţa nu era alunecoasă.

Ne-am oprit cam un minut în timp ce ea îl măsura dintr-un alt unghi.

— Deci cum reacţionezi la el? am întrebat-o într-un târziu.

— Estetic, spuse.

— Altceva?

— Putere, rosti. Parcă radiază ceva. Se aplecă în faţă şi flutură mâna deasupra liniei celei mai apropiate. E aproape o presiune fizică, adăugă.

Ne-am mişcat mai departe, trecând pe lângă suprafaţa din spate a marelui desen. Puteam să văd peste Model, până în locul unde felinarul lucea pe podea în apropierea intrării. Lumina lui era neglijabilă pe lângă iluminaţia mai puternică pe care o priveam acum.

În scurt timp, Coral se opri iar. Arătă cu degetul.

— Ce e linia aceea unică, cea care pare să se sfârşească exact aici? întrebă.

— Nu e capătul, am spus. E începutul. Aici e locul în care începi să traversezi Modelul.

Veni mai aproape, trecându-şi mâna peste ea.

— Da, rosti după o clipă. Simt că începe de aici.

Nu ştiu exact cât timp am rămas acolo. Întinse mâna, o apucă pe a mea şi o strânse.

— Mulţumesc pentru tot, spuse.

Tocmai voiam s-o întreb de ce rostise cuvintele ca şi cum ar fi pus capăt întrevederii, când păşi înainte şi îşi puse piciorul pe linie.

— Nu! am strigat. Opreşte-te!

Dar era prea târziu. Piciorul era deja acolo, strălucirea scoţând în evidenţă talpa cizmei.

— Nu te mişca! am spus. Orice ai face, stai nemişcată!

Făcu aşa cum i-am spus, menţinându-şi poziţia. Mi-am lins buzele, care, dintr-o dată, păreau foarte uscate.

— Acum încearcă să ridici piciorul pe care l-ai pus deasupra liniei şi trage-l înapoi. Poţi s-o faci?

— Nu, răspunse.

Am îngenuncheat lângă ea şi i-am examinat piciorul. Teoretic, odată pus piciorul pe Model nu mai exista cale de întoarcere. N-aveai de ales decât să continui şi, fie îl traversai, fie erai distrus undeva pe parcurs. Pe de altă parte, ar fi putut fi deja moartă. Teoretic, iarăşi, cineva care nu avea sângele Amberului n-ar fi reuşit să pună piciorul pe Model şi să rămână în viaţă. Ajunge cu teoria.

— Un moment al naibii de nepotrivit ca să te întreb, am spus. Dar de ce ai făcut-o?

— Când eram în peşteră, mi-ai precizat că presupunerea mea e corectă. Ai spus că ştii ce sunt.

Mi-am amintit ce spusesem, numai că asta se referea la presupunerea mea că e o entitate schimbătoare-de-trup. Oare ce voia să spună că avea de-a face cu Modelul? Dar chiar dacă aş fi căutat o vrajă care ar fi putut-o elibera din strânsoarea Modelului, răspunsul evident îşi făcea loc în mintea mea.

— Legătura ta cu Casa...? am rostit uşor

— Se spune că Regele Oberon a avut o poveste de dragoste cu mama mea, înainte să mă nasc eu, rosti. Potrivirea în timp ar fi fost corectă. Oricum, a fost doar un zvon. N-am putut afla detalii de la nimeni. Aşa că n-am fost sigură niciodată. Dar mi-aş fi dorit să fie adevărat. Visam să fi fost adevărat. Speram să găsesc un tunel care să mă ducă în acest loc. Voiam să mă strecor înăuntru şi să traversez Modelul şi să descifrez tainele. Dar, în acelaşi timp, mă şi temeam, pentru că ştiam că, dacă greşesc, voi muri. Apoi, când ai spus ce-ai spus, ai răspuns visului meu. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi fie teamă în continuare. Încă mi-e teamă. Numai că acum mi-e teamă că nu voi fi suficient de puternică pentru a reuşi.

Acea senzaţie de intimitate pe care o trăisem când o întâlnisem prima oară... Am constatat brusc că se datorase aerului comun al familiei. Nasul şi sprâncenele ei îmi aminteau un pic de Fiona, obrazul şi pometţii aveau ceva din Flora. Părul şi ochii şi statura şi constituţia erau ale ei, totuşi. Dar, cu siguranţă, nu semăna cu tatăl oficial sau cu sora.

M-am gândit din nou la portretul cu o uşoară căutătură răutăcioasă al bunicului meu pe care-l studiasem adesea, într-o încăpere de sus, spre vest. Bătrânul bastard libidinos chiar se regăsea în ceilalţi. Dând Cezarului ce-i al Cezarului, era un bărbat foarte arătos...

Am oftat şi m-am ridicat în picioare. I-am pus o mână pe umăr.

— Ascultă, Coral, am spus. Cu toţii am fost bine instruiţi înainte de a-l încerca. O să-ţi spun despre el înainte de a face următorul pas şi, în timp ce-ţi vorbesc, s-ar putea să simţi energie scurgându-se din mine în tine. Vreau să fii cât mai puternică posibil. Când faci pasul următor, vreau să nu te opreşti până când nu ajungi în mijloc. S-ar putea să-ţi dau instrucţiuni în timp ce te deplasezi. Fă imediat ceea ce-ţi spun,

fără să te gândeşti. Mai întâi o să-ţi povestesc despre Văluri, despre locurile de rezistenţă…

Cât timp am vorbit, nu ştiu.

O supravegheam în timp ce se apropia de Primul Văl.

— Ignoră răcoarea şi şocurile, am spus. Nu-ţi pot face niciun rău. Eşti aproape de locul unde vei întâlni cea mai mare rezistenţă. Să nu începi să respiri rapid.

Am urmărit-o cum îşi croieşte drumul.

— Bun, am spus în timp ce ajungea într-o zonă mai uşoară, hotărându-mă să nu-i spun că următorul Văl e, de departe, cel mai dificil. Apropo, să nu te gândeşti că o să-ţi pierzi minţile. Pe scurt, va începe să joace jocuri ale minţii cu tine…

— Deja a început, răspunse. Ce-ar trebui să fac?

— Probabil că, în majoritate, sunt amintiri. Lasă-le pur şi simplu să curgă şi fii atentă la drum.

Continuă, şi i-am vorbit în timpul traversării celui de-Al Doilea Văl. Scânteile îi ajungeau aproape de umeri înainte de a ieşi din el. Am urmărit-o cum luptă arc după arc, apoi cu înşelătoarele curbe, lungi, sinuoase, cotituri, schimbări ale sensului de mişcare. Existau momente când se deplasa iute, momente când era încetinită aproape până la oprire. Dar continua să înainteze. Îşi pusese asta în minte şi se pare că avea şi voinţă. Credeam că, de fapt, nici nu mai avea nevoie de mine acum. Eram sigur că nu mai aveam nimic să-i ofer, că rezultatul se afla în întregime în mâinile ei.

Aşa că am tăcut şi am privit, iritat dar neizbutind să mă abţin să mă aplec şi să mă răsucesc, să mă schimb şi să mă lupt, ca şi cum eu însumi m-aş fi aflat acolo, anticipând, compensând.

Când ajunse la Marea Curbă, Coral era o flacără vie. Înaintarea ei era foarte lentă, dar implacabilă. Oricare ar fi fost rezultatul, ştiam că va suferi o transformare, că Modelul se inscripţiona pe ea şi că se afla foarte aproape de capătul lui. Aproape că am urlat când mi s-a părut că se opreşte o clipă, dar cuvintele mi s-au oprit în gâtlej când am văzut înfiorându-se o dată, apoi continuă. Mi-am şters sprâncenele cu mâneca atunci când se apropie de Vălul Final. Oricare ar fi fost rezultatul, îşi confirmase suspiciunile. Numai un copil al Amberului ar fi putut supravieţui aşa cum făcuse ea.

Nu ştiu cât i-a luat să străpungă ultimul Văl. Efortul ei deveni fără sfârşit, şi eu am fost prins în acel moment prelungit. Ea era

un studiu în flăcări într-o mişcare de ralenti dusă la extrem, nimbul care o înveşmânta luminând întreaga încăpere ca o imensă lumânare albastră.

Şi apoi trecu prin şi peste arcul final scurt, ultimii trei paşi parcurşi putând însemna foarte bine şi cea mai dificilă porţiune a întregului Model. Un fel de tensiune superficială psihică parcă se unea cu inerţia fizică pe care cineva o întâlneşte chiar înaintea punctului de manifestare.

Din nou, am crezut că se oprise, dar era doar o părere. Era ca şi cum ai fi urmărit pe cineva făcând tai chi[8], lentoarea dureroasă a acelui trio de ritmuri. Dar ea îl completă şi se mişcă iar. Dacă ultimul pas n-o va omorî, atunci se va elibera. Atunci vom putea sta de vorbă…

Clipa finală se prelungi şi se prelungi şi se prelungi. Apoi am văzut cum piciorul se mişcă înainte şi părăseşte Modelul. La scurt timp, urmă celălalt picior şi Coral rămase gâfâind în centru.

— Felicitări! am strigat.

Flutură slab mâna dreaptă în timp ce ridica stânga ca să-şi acopere ochii. Rămase aşa cam un minut, şi cineva care a traversat Modelul înţelege senzaţia. Nu am mai strigat, ci am lăsat-o să-şi revină, oferindu-i tăcerea în care să se bucure de triumf.

Modelul parcă sclipea mai tare în clipa aceea, aşa cum făcea adesea imediat ce e traversat. Aceasta dădu grotei o înfăţişare de tărâm de basm – toată în lumină şi umbră albastră – şi alcătui o oglindă a bazinului mic, liniştit din capătul celălalt unde înotau peşti orbi. Am încercat să-mi imaginez ce însemna asta pentru Coral, pentru Amber…

Se încordă brusc.

— O să trăiesc, rosti.

— Bun, am răspuns. Acum poţi alege, ştii.

— Ce vrei să spui? întrebă.

— Acum te afli în postura de a-i comanda Modelului să te teleporteze oriunde, am explicat. Aşa că l-ai putea face să te aducă din nou aici, sau ai putea evita o lungă plimbare făcându-l să te ducă în apartamentul tău chiar în clipa asta. Oricât de mult

[8] Artă marţială chineză, prescurtare de la „Tai chi chian”. Se mai foloseşte şi forma „Taiji” (n.t.)

mi-ar plăcea compania ta, ţi-aş recomanda a doua alegere, bănuind că eşti probabil destul de obosită. Apoi te-ai putea bălăci într-o minunată baie caldă şi să te pregăteşti în voie pentru cină. Ne întâlnim în sufragerie. Okay?

Am văzut că zâmbea atunci când clătină din cap.

— N-am de gând să irosesc o ocazie ca asta, rosti.

— Ascultă, cunosc senzaţia, i-am spus. Dar cred că ar trebui să te abţii. A te năpusti într-un loc straniu ar putea fi periculos, şi întoarcerea ar putea fi complicată atunci când n-ai niciun fel de pregătire pentru mersul în umbră.

— E doar un fel de chestiune de dorinţă şi aşteptare, nu-i aşa? întrebă. Cum ar veni să impui imagini asupra mediului prin care te deplasezi, nu-i aşa?

— E mai complicat decât asta, am spus. Trebuie să înveţi sa valorifici anumite trăsături ca puncte de plecare. De obicei, trebuie să fii însoţit de cineva cu experienţă la prima călătorie prin umbră…

— Okay, am prins ideea.

— Nu îndeajuns, am spus. Ideile sunt minunate, dar există şi feedback-ul. E o anumită senzaţie pe care o capeţi atunci când începe să acţioneze. Asta nu te poate învăţa nimeni. Trebuie să experimentezi – şi, până când nu eşti sigură, îţi trebuie cineva alături drept ghid.

— Ceva de genul: învaţă din greşeli.

— Poate, am răspuns. Dar presupunând că deznodământul e ceva periculos? Ţi-ar trebui al naibii de mult timp ca să începi să înveţi. Te scoate din minţi…

— În regulă. M-ai convins. Din fericire, nu intenţionez nimic care să mă pună într-o asemenea postură.

— Ce intenţionezi?

Se încordă şi făcu un gest larg.

— Chiar din clipa în care am aflat despre Model, e ceva ce aş fi vrut să încerc dacă am ajuns până aici, spuse.

— Şi ce-ar fi acel ceva?

— O să-i cer să mă trimită acolo unde ar trebui să merg.

— Nu înţeleg.

— O să las alegerea pe seama Modelului.

Am clătinat din cap.

— Nu aşa funcţionează, am spus. Va trebui să-i ordoni să te transporte.

— De unde ştii?

— Pentru că aşa funcţionează.

— Ai încercat vreodată ce spun eu?

— Nu. Nu s-ar petrece nimic.

— A încercat vreodată cineva cunoscut?

— Ar fi o pierdere de timp. Ascultă, tu vorbeşti ca şi cum Modelul e cumva simţitor, capabil să ia o decizie de unul singur şi s-o execute.

— Da, răspunse. Şi-ar trebui să mă cunoască al naibii de bine după ce tocmai l-am parcurs. Aşa că o să-i cer sfatul şi…

—Aşteaptă! am spus.

— Da?

— În situaţia puţin probabilă că se întâmplă ceva, cum ai de gând să te întorci?

— O să merg, presupun. Deci recunoşti că s-ar putea întâmpla *ceva?*

— Da, am spus. E de înţeles că ai o dorinţă inconştientă de a vizita un loc, şi că el va citi asta şi te va duce acolo dacă-i dai un ordin de teleportare. Asta nu va demonstra că Modelul e simţitor – ci doar că e sensibil. Acum, dacă aş fi eu acolo în locul tău, mi-ar fi teamă să risc. Dacă am tendinţe de sinucidere de care nu sunt conştient? Sau…

— Încerci să mă influenţezi, răspunse. Pur şi simplu asta faci.

— Nu fac decât să te sfătuiesc să ai grijă. Ai o viaţă întreagă înainte ca să pleci în explorări. Ar fi o prostie să…

— Destul! spuse. Hotărârea mea e luată, şi asta e. Mi se pare în regulă. Ne vedem mai târziu, Merlin.

— Aşteaptă! am strigat iar. În regulă. Fă-o dacă vrei. Dar lasă-mă să-ţi dau mai întâi ceva.

— Ce?

— Un mijloc de a ieşi rapid dintr-o situaţie neplăcută. Uite.

Am extras Atuurile mele, am dat la iveală cartea mea. Apoi am scos stiletul şi teaca de la centură. Am înfăşurat cartea în jurul mânerului şi am legat-o acolo cu batista mea.

— Ştii cum să foloseşti un Atu?

— Îl priveşti şi te gândeşti la persoană până când se stabileşte contactul, nu-i aşa?

— Merge, am spus. Asta e al meu. Ia-l cu tine. Cheamă-mă când vrei să te întorci, şi o să te aduc.

I l-am aruncat peste Model, pe furiş. Îl prinse cu uşurinţă şi-l atârnă la centură pe partea opusă stiletului ei.

— Mulţumesc, rosti redresându-se. Presupun că o să încerc.

— Numai în cazul în care reuşeşti, să nu întârzii mult. Okay?

— Okay, răspunse şi închise ochii.

O clipă mai târziu dispăruse. Oh, Doamne. M-am îndreptat spre marginea Modelului şi am ţinut mâna deasupra lui până când am simţit cum se agită forţele acolo.

— Ar fi bine să ştii ce faci, am spus. O vreau înapoi.

O scânteie ţâşni în sus şi mă gâdilă în palmă.

— Încerci să-mi spui că eşti cu adevărat simţitor?

Totul se învolbură în jurul meu. Ameţeala trecu într-o clipă şi primul lucru pe care l-am remarcat apoi a fost că felinarul se afla lângă piciorul meu drept. Când am privit în jur am constatat că mă aflam pe partea cealaltă a Modelului şi acum eram în apropierea uşii.

— Am fost în câmpul tău şi sunt deja acordat, am spus. A fost doar dorinţa mea inconştientă de a ieşi.

Apoi am luat felinarul, am închis uşa în spatele meu şi am agăţat cheia la loc în cârlig. Încă nu credeam în Model. Dacă într-adevăr ar fi vrut să-mi fie de ajutor, m-ar fi teleportat direct în apartamentul meu şi m-ar fi scutit de toate scările alea.

M-am grăbit prin tunel. A fost de departe cea mai frumoasă întâlnire avută vreodată.

6

În timp ce ieşeam din holul principal şi mergeam de-a lungul coridorului din spate care mă ducea la orice scară voiam, un individ îmbrăcat în piele neagră şi tot felul de lanţuri ruginite şi lucitoare apăru dintr-un coridor din dreapta mea, se opri şi se holbă la mine. Părul era tuns Mohawk portocaliu şi în urechea stângă erau mai multe inele de argint care arătau ca un fel de dispozitiv electric.

— Merlin? rosti. Eşti bine?

— Deocamdată, am răspuns în timp ce mă apropiam, încercând să-l localizez acolo în semiîntuneric.

— Martin! am spus. Eşti… schimbat.

Chicoti.

— Tocmai m-am întors dintr-o umbră foarte interesantă, rosti. Am petrecut mai mult de un an acolo – unul dintre locurile acelea unde timpul zboară ca gândul.

— Aş zice – simplă presupunere – că e vorba de high-tech, de urban…

— Corect.

— Credeam că eşti un băiat de la ţară.

— Am depăşit faza. Acum ştiu de ce tatălui meu îi plac oraşele şi zgomotul.

— Eşti şi muzician?

— Cumva. Sunete diferite, totuşi. Mergi la cină?

— Aşa aveam de gând. De îndată ce mă spăl şi mă schimb.

— Atunci, ne vedem acolo. Avem o mulţime de lucruri de vorbit.

— Fireşte, Vere.

Mă prinse de umăr şi-mi dădu drumul când am luat-o din loc. Strânsoarea lui era încă puternică.

Am mers mai departe. Înainte de a ajunge prea departe, am simţit declanşarea unui contact prin Atu. M-am oprit şi am întins iute mâna, închipuindu-mi că e Coral care voia să se întoarcă. În loc de asta, ochii mei îi întâlniră pe ai lui Mandor, care zâmbea slab.

— Ah, foarte bine, spuse. Eşti singur şi aparent în siguranţă.

Când imaginea deveni mai limpede am văzut că Fiona stătea lângă el, de fapt foarte aproape de el.

— Sunt okay, am zis. M-am întors în Amber. Voi sunteţi bine?

— Intacţi, rosti, privind peste mine, deşi nu erau prea multe de văzut în afară de perete şi o bucată de tapiserie.

— Vrei să vii aici? am întrebat.

— Mi-ar plăcea să văd Amberul, răspunse. Numai că această plăcere va trebui să aştepte o altă ocazie. Suntem cumva ocupaţi în clipa asta.

— Aţi descoperit cauza turbulenţelor? am întrebat.

Privi spre Fiona, apoi reveni la mine.

— Da şi nu, spuse. Avem câteva căi interesante dar nicio certitudine în clipa asta.

— Uh, atunci ce pot să fac pentru voi? am întrebat.

Fiona întinse degetul arătător şi imaginea deveni mult mai clară. Mi-am dat seama că întinsese mâna şi atinsese Atuul meu pentru un contact mai bun.

— Am avut o întâlnire cu o manifestare a maşinăriei aceleia pe care ai construit-o, rosti. Ghostwheel.

— Da? am zis.

— Ai dreptate, e simţitor – o Inteligenţă Artificială atât socială, cât şi tehnică.

— Eram deja sigur că ar putea trece testul Turing.[9]

— Oh, nicio îndoială, răspunse, întrucât prin definiţie testul Turing cere o maşinărie capabilă să mintă oamenii şi să-i inducă în eroare.

— Unde vrei să ajungi, Fiona? am întrebat.

— Nu e doar o Inteligenţă Artificială socială. E de-a dreptul antisocială, răspunse. Eu cred că maşinăria ta e nebună.

— Ce-a făcut? am întrebat. Te-a atacat?

— Nu, nimic fizic. E sărit de pe fix şi mincinos şi jignitor, iar noi suntem prea ocupaţi ca să intrăm în amănunte în clipa asta. Nu spun că n-ar putea deveni primejdios, totuşi. Nu ştiu. Voiam doar să te prevenim să n-ai încredere în el.

Am zâmbit.

— Asta-i tot? Sfârşitul mesajului? am spus.

— Deocamdată, răspunse, coborând degetul şi estompându-se.

Mi-am îndreptat privirea spre Mandor şi eram pe punctul de a-i explica faptul că eu construisem un element de siguranţă în obiect, astfel încât să nu poată fi accesat de oricine. Totuşi, voiam mai ales să-i spun despre Jurt. Dar comunicarea noastră fu brusc întreruptă, întrucât simţeam altă prezenţă care încerca să mă contacteze.

Am fost intrigat de senzaţie. M-am întrebat uneori ce s-ar fi întâmplat daca cineva ar încerca un contact prin Atu atunci când deja aş fi în contact cu altcineva tot prin Atu. S-ar transforma într-o teleconferinţă? Pentru celălalt ar suna ocupat? L-ar trece pe celălalt pe apel în aşteptare? Oricum, mă îndoiam că voi afla vreodată. Pur şi simplu părea statistic imposibil. Totuşi…

— Merlin, băiete. Sunt okay.

— Luke!

Mandor şi Fiona dispăruseră total.

— Sunt chiar okay acum, Merle.

---

[9] Un test prin care o maşinărie îşi poate demonstra inteligenţa. Descris de Alan Turing în 1950 în lucrarea „Maşinărie şi Inteligenţă” *(n. t.)*

— Eşti sigur?
— Mda, de îndată ce am început să-mi revin, am comutat pe o cale mai iute. În umbra asta au trecut mai multe zile de când nu te-am văzut.
Purta ochelari de soare şi chiloţi de baie verzi. Era aşezat la o mescioară lângă o piscină, la umbra unei umbrele mari, cu resturile unui prânz copios răspândite dinaintea lui. O doamnă într-un bikini albastru sări în piscină şi ieşi din câmpul meu vizual.
— Ei bine, mă bucur să aud asta şi…
— Deci, ce mi s-a-ntâmplat, totuşi? Mi-amintesc că ai spus ceva despre cineva care mi-a strecurat nişte LSD când eram prizonier în Ţinut. Aşa a fost?
— Pare foarte probabil.
— Bănuiesc că asta se-ntâmplă atunci când bei apă, mormăi el. Okay. Ce s-a mai petrecut în timp ce am fost departe?
A şti cât de multe trebuie să-i spun a fost mereu o problemă. Aşa că:
— Cum stăm? am întrebat.
— Oh. Asta, rosti.
— Mda.
— Ei bine, am avut şansa de a mă gândi mult timp, răspunse, şi cred că suntem chit. Onoarea a fost satisfăcută. N-are sens să continuu acţiunea asta împotriva altcuiva. Dar nu vreau să mă dau pe mâna lui Random pentru un proces-parodie. Acum e rândul tău: cum stau eu în ceea ce priveşte Amberul? Va trebui să mă uit peste umăr?
— Nimeni n-a spus încă nimic, într-un fel sau altul. Dar acum Random e plecat din oraş şi eu de-abia am sosit. Chiar n-am reuşit să aflu cum gândesc ceilalţi despre asta.
Îşi scoase ochelarii de soare şi mă studie.
— Faptul că Random e plecat din oraş…
— Nu, ştiu că nu te caută pe tine, am spus, pentru că e în Kash… si am încercat să mă opresc o silabă mai târziu.
— Kashfa?
— Aşa am înţeles.
— Ce naiba face acolo? Înainte, Amberul n-a fost niciodată interesat de locul ăla.
— A fost o… moarte, am explicat. Un fel de epurare a departamentului de stat.

— Hai! rosti Luke. În sfârşit bastardul ăla a luat-o. Bun! Dar… Hai! De ce s-a amestecat Amberul atât de brusc, îm?

— Nu ştiu, am spus.

Chicoti.

— Întrebare retorică, spuse. Îmi dau seama ce se petrece. Trebuie să recunosc că Random are stil. Ascultă, când o să afli pe cine pune pe tron să-mi spui şi mie, da? Îmi place să fiu la curent cu evenimentele de acasă.

— Oh, sigur, am spus încercând fără succes să stabilesc dacă o asemenea informaţie ar putea fi inofensivă. O să ajungă foarte curând la urechile publicului, dacă n-o fi ajuns deja.

— Şi ce altceva se mai petrece? Acea persoană care a fost Vinta Bayle…?

— A plecat, am spus. Nu ştiu unde e.

— Foarte straniu, medită el. Nu cred să-i fi văzut ultima întrupare. *A fost* şi Gail. Sunt sigur. Să-mi dai de ştire dacă se întoarce, da?

— Okay. Vrei să-i ceri iar o întâlnire?

Ridică din umeri, apoi zâmbi.

— M-aş putea gândi la moduri mai rele de a-mi pierde timpul.

— Eşti norocos că n-a încercat ea să te scoată la plimbare, pur şi simplu.

— Nu sunt atât de sigur că ar fi făcut-o, răspunse. Întotdeauna ne-am înţeles destul de bine. Oricum, nimic din toate astea nu reprezintă motivul principal pentru care te-am chemat…

Am încuviinţat, deja dându-mi seama de asta.

— Ce face maică-mea? întrebă.

— Nu se agită, am răspuns. E în siguranţă.

— Asta e ceva, spuse. Ştii, e destul de nedemn ca o regină să se afle într-o asemenea postură. Un cuier. Iisuse!

— Sunt de acord, am spus. Dar care e alternativa?

— Ei bine, într-un fel mi-ar plăcea să… să o eliberez, spuse. Ce zici?

— Ridici o problemă foarte spinoasă, am declarat.

— Mi-am imaginat asta.

— Am o puternică senzaţie că ea e cea care se află în spatele acestei răzbunări, Luke, că ea e cea care te-a silit să te răzbuni pe toţi. Ca treaba aia cu bomba. Sau că te-a încurajat să

dotezi armata aceea particulară cu arme moderne, ca s-o foloseşti împotriva Amberului. Ca încercările de a mă asasina în fiecare primăvară. Ca…

— Okay, okay. Ai dreptate. Nu neg asta. Dar lucrurile s-au schimbat.

— Mda. Planurile ei au dat greş şi noi am pus mâna pe ea.

— Nu asta am vrut să spun. Eu m-am schimbat. Acum o înţeleg şi mă înţeleg şi pe mine mai bine. Nu mă mai poate face să-i cânt în strună.

— Cum se face?

— Călătoria aceea pe care am făcut-o… Mi-a cam zgâlţâit gândirea. Despre ea şi mine. Ştii, am avut câteva zile în care să meditez la anumite semnificaţii şi nu cred că o să-mi mai facă aceleaşi mizerii pe care obişnuia să mi le facă până acum.

Mi-am reamintit de femeia roşcată legată de ţăruş, chinuită de demoni. Exista o asemănare, acum când mă gândeam mai bine.

— Dar e totuşi maică-mea, continuă el, şi nu-mi place s-o las în postura în care se află. Ce-ar trebui să fac ca s-o eliberez?

— Nu ştiu, Luke, am răspuns. Chestiunea încă n-a intrat in discuţie.

— Ei bine, e prizoniera *ta,* de fapt.

— Dar planurile ei ne vizau pe noi toţi.

— Adevărat, numai că eu n-o s-o mai ajut să le ducă la bun sfârşit. Ea chiar are nevoie de cineva ca mine ca să le îndeplinească.

— Corect. Şi dacă nu te are pe tine ca ajutor, ce-o împiedică să găsească pe cineva ca tine, ca să zic aşa? Ar putea fi încă periculoasă dacă am elibera-o.

— Dar acum ştii cu cine ai de-a face. Asta i-ar cam da peste cap stilul.

— Dar ar putea-o face mai prefăcută.

Oftă.

— Presupun că e o doză de adevăr în asta, recunoscu. Dar ea e la fel de coruptă ca majoritatea oamenilor. Problema e de a afla preţul corect.

— Eu nu-mi imaginez Amberul cumpărând pe cineva în felul ăsta.

— Eu da.

— Nu atunci când persoana e deja prizonieră aici.

— Asta complică un pic lucrurile, recunoscu. Dar nu cred că e o barieră de netrecut. Nu dacă ea ţi-e mai folositoare liberă decât ca piesă de mobilier.

— Nu pricep, am zis. Ce propui?

— Nimic, deocamdată. Pur şi simplu îţi dau de veste.

— Destul de corect. Dar, între noi fie vorba, nu văd posibilitatea ivirii unei situaţii ca aceea descrisă de tine. Mai valoroasă pentru noi liberă decât prizonieră… Presupun că ne vom îndrepta acolo unde zace valoarea. Dar astea sunt doar vorbe.

— Încercam doar să urzesc ceva în timp ce mă gândeam. Care e grija ta cea mai mare în clipa asta?

— A mea? Personală? Chiar vrei să ştii?

— Absolut.

— Okay. Fratele meu nebun, Jurt, se pare că s-a aliat cu vrăjitorul Mască acolo în Ţinut. Amândoi sunt hotărâţi să-mi ia viaţa. Jurt a făcut o încercare chiar în după-amiaza asta, numai că, din câte văd eu, e de fapt o provocare din partea Măştii. O s-o accept cât de curând!

— Hei, nu ştiam că ai un frate!

— Frate-vitreg. Mai am încă doi. Dar cu ei mă pot înţelege. Jurt vrea să se răzbune pe mine de multă vreme.

— Asta înseamnă ceva. N-ai pomenit niciodată de ei.

— N-am vorbit niciodată despre familiile noastre. Ţi-aminteşti?

— Mda. Numai că acum m-ai zăpăcit. Cine e această Mască? Parcă mi-amintesc că ai pomenit de el înainte. De fapt, e Sharu Garrul, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Când am scos-o pe maică-ta afară din citadelă, a părăsit tovărăşia unui bătrân la fel de ţeapăn, având gravat pe picior RINALDO. În clipa aceea făceam schimb de vrăji cu Masca.

— Şi mai ciudat, rosti Luke. Atunci el e un uzurpator. Şi el e cel care mi-a strecurat LSD-ul?

— Se pare că da.

— Atunci, trebuie să mă răfuiesc şi cu el – lăsând la o parte ce i-a făcut maică-mi. Cât de dur e Jurt?

— Ei bine, e ticălos. Dar şi destul de neîndemânatic. Cel puţin a încurcat-o de fiecare dată când ne-am înfruntat şi a lăsat o bucăţică din el pe câmpul de luptă.

— Ar putea, de asemeni, să înveţe din propriile greşeli, să ştii.

— E-adevărat. Şi a spus ceva destul de criptic azi, că tot ai adus vorba. Vorbea ca şi cum e pe cale să devină foarte puternic.

— Uh-oh, zise Luke. Sună ca şi cum Masca îl foloseşte drept cobai.

— Pentru ce?

— Fântâna Puterii, omule. Există o sursă constantă, pulsatorie, de energie pură în interiorul Citadelei. O chestiune inter-Umbră. Provine din cele patru lumi care se intersectează acolo.

— Ştiu. Am văzut-o acţionând.

— Am senzaţia că această Mască e în curs de a pune stăpânire pe ea.

— Avea o putere destul de mare când ne-am întâlnit.

— Mda, dar înseamnă mai mult decât să bagi ceva în priză. Există tot felul de subtilităţi de care probabil tocmai a devenit conştient şi vrea să le exploreze.

— Cum ar fi?

— Îmbăierea unei persoane în Fântână ar putea, dacă e bine protejată, să facă minuni pentru putere, rezistenţă şi însuşiri vrăjitoreşti. Partea asta e uşor de învăţat de către o persoană cu ceva pregătire. Am trecut şi eu prin proces. Numai că notiţele bătrânului Sharu erau în laboratorul lui, şi se mai afla ceva în ele – o modalitate de a înlocui o parte a trupului cu energie, chiar cuprinzând-o în el. Foarte periculos. Mortal cu uşurinţă. Dar dacă funcţionează, capeţi ceva special, un fel de superman, un fel de Atu viu.

— Am mai auzit cuvântul ăsta, Luke…

— Probabil, răspunse. Tatăl meu a experimentat procesul, fiind el însuşi subiectul…

— Asta e! am spus. Corwin pretindea că Brand devenise un fel de Atu viu. Aproape imposibil să-l învingi.

Luke scrâşni din dinţi.

— Îmi pare rău, am spus. Dar acolo am auzit despre asta. Deci *acesta* era secretul puterii lui Brand…

Luke încuviinţă.

— Am impresia că această Mască crede că ştie cum a fost făcut şi e pregătită să-l încerce pe fratele tău.

— Rahat! Asta-mi mai lipsea. Jurt ca o fiinţă magică sau ca o forţă a naturii – sau naiba ştie ce. E o chestiune serioasă. Cât de mult ştii despre proces?

— Oh, cea mai mare parte, teoretic. Nu m-aş băga, totuşi. Cred că îţi ia ceva din umanism. După aceea, nu prea mai dai doi bani pe alţi oameni sau pe valorile umane. Cred că aşa ceva a păţit tatăl meu.

Ce mai puteam spune? Poate că partea asta era adevărată, poate nu. Eram convins că Luke voia să creadă într-o cauză externă a trădării tatălui său. Ştiam că n-o să-l contrazic niciodată, chiar dacă aflasem altceva. Aşa că am izbucnit în râs.

— Cu Jurt, am spus, nu e nicio cale de a vedea diferenţa.

Luke zâmbi. Apoi:

— Ai putea muri înfruntând un tip ca ăsta, împreună cu un vrăjitor, pe propriul lor teren.

— Ce alte opţiuni am? am întrebat. Sunt pe urmele mele. Mai bine s-o iau din loc. Jurt încă n-a trecut prin proces. Durează mult?

— Ei bine, există nişte preliminarii precis elaborate, dar subiectul nu trebuie neapărat să fie prezent la unele dintre ele. Totul depinde de cât de departe a ajuns Masca cu lucrarea.

— Atunci, ar fi bine să mă mişc destul de iute.

— Nu te-aş sfătui să intri acolo singur, rosti. Ar putea însemna sinucidere. Cunosc locul. Am, de asemeni, o mică armată de mercenari instalată în Umbră şi gata de acţiune la cel mai mic semnal. Dacă-i putem face să pătrundă, pot ţine străjile la respect, poate chiar să le ucidă.

— Va funcţiona acolo muniţia aia scumpă?

— Nu. Am încercat-o când am declanşat atacul cu planoarele. Va trebui să fie o luptă corp la corp. Armuri şi macete, poate. Va trebui să mă ocup de asta.

— *Noi* am putea folosi Modelul ca să pătrundem, dar soldaţii nu… şi pe Atuuri nu te poţi bizui în acel loc.

— Ştiu. Va trebui să rezolv şi asta.

— Atunci am fi tu şi cu mine împotriva lui Jurt şi a Măştii. Dacă le spun celor de aici, vor încerca să mă oprească până când se întoarce Random şi s-ar putea să fie prea târziu.

Zâmbi.

— Ştii, maică-mea ne-ar putea fi de mare folos acolo, spuse. Ştie mult mai multe despre Fântână decât mine.

— Nu! am spus. A încercat să mă ucidă.
— Uşor, omule. Uşor, spuse. Ascultă-mă.
— În afară de asta, a pierdut lupta cu Masca ultima dată când s-au întâlnit. De-aia a ajuns cuier.
— Un motiv în plus ca să fie prudentă acum. Oricum, trebuie folosită şmecheria, nu inteligenţa. E pricepută. Probabil că Masca a luat-o prin surprindere. Ne-ar putea fi de mare folos, Merle.
— Nu! Ne vrea morţi pe toţi!
— Mărunţişuri, explică el. După Caine, voi, toţi ceilalţi, sunteţi doar duşmani simbolici. Masca e unul real, care i-a luat ceva şi încă îl deţine. Date fiind împrejurările, se va răzbuna pe Mască.
— Şi dacă vom izbândi, se va năpusti asupra Amberului.
— Deloc, spuse. Asta e frumuseţea planului meu.
— Nu vreau să aud de el.
— Pentru că ştii deja că vei fi de acord cu el, corect? Pur şi simplu mi-am imaginat o cale de a-ţi rezolva toate problemele. Dă-i ei Ţinutul după ce va fi eliberat, ca un fel de ofertă de pace, ca să uite de conflictele cu voi.
— Pur şi simplu să-i dau pe tavă această putere teribilă?
— Dacă ar fi vrut s-o folosească împotriva voastră, ar fi făcut-o demult. Se teme s-o folosească în caz de forţă majoră. Cu Kashfa în coastă, se va agăţa de şansa de a salva ceva. Aici se află valoarea.
— Chiar crezi asta?
— Mai bine Regina Ţinutului decât un cuier în Amber.
— Să te ia naiba, Luke. Tu mereu ai făcut ca lucrurile cele mai stupide să pară atractive.
— E o artă, răspunse. Ce zici?
— Trebuie să mă gândesc, am spus.
— Atunci n-ar fi rău să gândeşti rapid. Poate în clipa asta Jurt chiar se îmbăiază în strălucirea aceea.
— Nu mă forţa, omule. Am spus că mă voi gândi. Asta e doar una dintre problemele mele. Acum o să mă duc la cină şi o să întorc chestiunea pe toate feţele.
— N-ai vrea să-mi povesteşti despre celelalte probleme ale tale? Poate că le-aş putea rezolva cumva.
— Nu, la naiba! O să te contactez… curând. Okay?

— Okay. Dar n-ar strica să mă aflu prin apropiere atunci când o extragi pe Mami, ca să mai liniştesc lucrurile. *Sper* că ţi-ai imaginat cum să rupi vraja, nu-i aşa?

— Da.

— Mă bucur să aud asta. Nu ştiam cum s-o fac, şi acum mă pot opri să mai lucrez la ea. O să termin aici şi o să adun oastea, rosti privind spre doamna în bikini care tocmai ieşise din piscină. Contactează-mă.

— Okay, am spus şi dispăru.

La naiba. Uluitor. Nu-i de mirare că Luke câştiga mereu premiile alea pentru vânzări. Trebuie să recunosc că era o soluţie bună, în ciuda sentimentelor mele faţă de Jasra. Şi Random nu-mi ordonase s-o ţin prizonieră. Fireşte, nu avusese ocazia să-mi spună mare lucru ultima oară când fuseserăm împreună. Totuşi, oare ea s-ar fi comportat aşa cum spunea Luke? Într-un fel, avea sens, numai că rareori oamenii ţin seama de raţiune atunci când ar trebui.

Am trecut de-a lungul holului şi m-am hotărât să folosesc scara din spate. În timp ce coteam, am văzut o siluetă care stătea în apropiere de capătul scării. Era o femeie şi privea în partea cealaltă. Purta un halat lung roşu-şi-portocaliu. Părul era foarte negru şi avea umeri frumoşi…

Se răsuci când îmi auzi paşii şi am văzut că era Nayda. Îmi studie chipul.

— Lord Merlin, rosti, poţi să-mi spui unde e sora mea? Înţeleg că a ieşit cu tine mai devreme.

— A admirat nişte opere de artă şi pe urmă şi-a exprimat dorinţa de a merge la plimbare, am răspuns. Nu ştiu exact unde s-a dus, dar mi-a dat impresia că se va întoarce foarte curând.

— În regulă, spuse. Numai că ne apropiem de ora cinei şi aşteptam să ni se alăture. I-a plăcut după-amiaza?

— Cred că da, am spus.

— A fost cam indispusă în ultima vreme. Speram cu toţii ca această călătorie s-o înveselească. O aştepta cu nerăbdare.

— Părea destul de veselă când ne-am despărţit, am recunoscut.

— Oh, unde a fost asta?

— În apropiere, am spus.

— Unde aţi mers?

— Am făcut o plimbare lungă în şi lângă oraş, am explicat. I-am arătat şi un pic din palat.

— Deci acum se află în palat?

— Ultima oară când am văzut-o, da. Dar probabil că a ieşit.

— Pricep, spuse. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbesc mai multe cu tine mai devreme. Am senzaţia că te cunosc de mult timp.

— Oh? am spus. Cum se face?

— Am parcurs de mai multe ori dosarul tău. E destul de fascinant.

— Dosarul?

— Nu e niciun secret că noi deţinem dosarele celor cu care e posibil să ne întâlnim pe parcursul muncii noastre. Există un dosar pentru fiecare din Casa de Amber, desigur, chiar şi pentru cei care n-au prea mult de-a face cu diplomaţia.

— Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, am spus, dar se leagă.

— Copilăria ta e comentată nefavorabil, fireşte, şi necazurile tale recente sunt foarte confuze.

— Sunt confuze şi pentru mine, am zis. Încerci să aduci dosarul la zi?

— Nu, eram doar curioasă. Dacă problemele tale au ramificaţii care ar putea implica Begma, suntem interesaţi de ele.

— Cum se face că ştii despre ele?

— Avem surse de informaţii foarte bune. Micile regate procedează adesea astfel.

Am încuviinţat.

— N-o să te întreb de sursele tale, dar noi nu urmărim să atacăm datele clasificate.

— M-ai înţeles greşit, rosti. Nu încerc să aduc la zi nici dosarul acela. Încercam să aflu dacă aş putea fi în stare să-ţi ofer asistenţă.

— Mulţumesc. Apreciez asta, i-am spus. Totuşi, nu cred că există vreun mod în care m-ai putea ajuta.

Zâmbi, dând la iveală ceea ce părea a fi o dantură perfectă.

— Nu pot fi mai explicită fără a şti mai multe, rosti. Dar dacă te hotărăşti că vrei ajutor – sau dacă vrei pur şi simplu să stăm de vorbă – vino să mă vizitezi.

— Frumos zis. Ne vedem la cină.

— Şi mai târziu, sper, rosti în timp ce am trecut pe lângă ea şi m-am dus în josul holului.

Ce voia să spună cu ultima frază? m-am întrebat. Vorbea despre un rendez-vous? Dacă era pe-aşa, motivele ei păreau îngrozitor de transparente. Sau pur şi simplu îşi exprima dorinţa de a afla informaţii? Nu eram sigur.

În timp ce treceam de-a lungul coridorului în direcţia apartamentelor mele, am observat un ciudat fenomen de iluminare în faţa mea: o panglică albă strălucitoare de vreo şase sau opt inci se înălţa pe ambii pereţi, de-a lungul tavanului şi peste podea. Am încetinit mersul în timp ce mă apropiam de ea, întrebându-mă dacă cineva descoperise o nouă metodă de a ilumina locul în absenţa mea.

În timp ce păşeam peste panglica de pe podea, totul dispăru, cu excepţia luminii însăşi, care se adună într-un cerc perfect, ţopăi în jurul meu şi se fixă la acelaşi nivel cu picioarele, eu fiind situat în centru. Lumea apăru dincolo de cerc, brusc, şi arăta ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă verde alcătuind o cupolă. Suprafaţa pe care stăteam era roşcată, neregulată şi jilavă în lumina palidă. De-abia în clipa în care un peşte mare înotă în apropiere mi-am dat seama că mă aflam sub apă, stând pe un banc de corali.

— E al naibii de frumos, am spus, numai că eu încercam să ajung în apartamentul meu.

— Voiam doar să mă grozăvesc un pic, veni o voce cunoscută care sună sinistru în jurul cercului meu magic. Sunt un zeu?

— Poţi să te numeşti cum vrei, am spus. N-o să te contrazică nimeni.

— Ar trebui să fie distractiv să fii un zeu.

— Şi care-i treaba cu mine? am întrebat.

— Asta e o întrebare teologică dificilă.

— Teologică, pe naiba. Sunt un inginer de computere şi ştii că eu te-am construit, Ghost.

Un sunet ca un oftat umplu celula mea subacvatică.

— E greu să te desprinzi de rădăcini.

— De ce să-ncerci? Ce nu e-n ordine cu rădăcinile? Cele mai bune plante au rădăcini.

— Flori superbe deasupra, noroi şi gunoi dedesubt.

— În cazul tău e metal şi un interesant dispozitiv criogenic – şi câteva alte lucruri – toate foarte curate.
— Atunci, poate că am nevoie de noroi şi gunoi.
— Te simţi bine, Ghost?
— Încă încerc să mă regăsesc pe mine însumi.
— Toată lumea parcurge etape ca astea. O să treacă.
— Adevărat?
— Adevărat.
— Când? Cum? De ce?
— Ar însemna să trişez dacă-ţi spun. În afară de asta, e altfel pentru fiecare.
O întreagă şcoală de peşti trecu pe lângă mine – mici indivizi cu dungi negru-şi-roşu.
— Nu pot rezista impulsului atotcunoaşterii… rosti Ghost după un timp.
— Asta e-n regulă. Cine are nevoie de ea? am spus.
—…şi lucrez încă la tema atotputerniciei.
— Şi asta e grea, am căzut de acord.
— Eşti foarte înţelegător, Tată.
— Încerc. Ai vreo problemă specială?
— Adică, în afară de cea existenţială?
— Mda.
— Nu. Te-am adus aici ca să te avertizez asupra unui tip numit Mandor. E…
— E fratele meu, am spus.
Se lăsă tăcerea. Apoi:
— Asta înseamnă că ar fi unchiul meu, nu-i aşa?
— Presupun că da.
— Ce ştii despre doamna care e cu el? Ea…
— Fiona e mătuşa mea.
— Mătuşa *mea* de-a doua. Oh, Doamne!
— Ce nu e-n ordine?
— E urât să-ţi vorbeşti de rău neamurile, nu-i aşa?
— Nu în Amber, am spus. În Amber facem asta tot timpul.
Cercul de lumină se agită iar. Ne aflam înapoi pe coridor.
— Acum că ne aflăm în Amber, răspunse, vreau să-i vorbesc de rău. În locul tău n-aş avea încredere în ei. Eu cred că sunt un pic ţicniţi. De asemeni, insolenţi şi falşi.
Am izbucnit în râs.
— Începi să devii un adevărat Amberit.

— Oare?

— Da. Aşa suntem noi. N-ai de ce să-ţi faci griji. Totuşi, ce s-a petrecut între voi?

— Aş prefera s-o rezolv eu singur, dacă nu te deranjează.

— Cum crezi tu că e mai bine.

— Chiar nu e nevoie să te avertizez asupra lor?

— Nu.

— Okay. Asta era grija mea cea mai mare. Presupun că acum o să merg să încerc noroiul şi gunoiul…

— Aşteaptă!

— Ce?

— Se pare că eşti destul de bun la transportatul lucrurilor prin Umbră, în ultima vreme.

— Se pare că mă specializez, da.

— Ce-ai zice de o mică bandă de războinici şi conducătorul lor?

— Cred că m-aş descurca.

— Şi pe mine.

— Fireşte. Unde se află ei şi unde vrei tu să mergi?

Am cotrobăit în buzunar, am găsit Atuul lui Luke, l-am ţinut în faţa mea.

— Dar… El e cel despre care m-ai avertizat să n-am încredere, rosti Ghost.

— E okay acum, i-am spus. Exact din cauza asta. Oricum, nimic altceva. Lucrurile s-au mai schimbat niţel.

— Nu înţeleg. Dar dacă spui tu aşa.

— Poţi să-l vorbeşti de rău şi să pui lucrurile la punct?

— Ar trebui să fiu în stare. Unde vrei să mergi?

— Cunoşti Ţinutul celor Patru Lumi?

— Da. Dar e un loc periculos, Tată. Foarte complicat de venit şi plecat. Şi acolo e locul în care doamna roşcată a încercat să-mi blocheze puterea.

— Jasra.

— N-am ştiut niciodată cum o cheamă.

— E mama lui Luke, am explicat fluturându-i Atuul.

— Sânge blestemat, hotărî Ghost. Poate că ar fi mai bine să n-avem de-a face cu niciunul dintre ei.

— Ea ar putea veni cu noi, am spus.

— Oh, nu. E o doamnă periculoasă. Nu vrei să ai de-a face cu ea. Mai ales într-un loc unde e puternică. Ar putea încerca să pună iar mâna pe mine. Ar putea reuşi.

— O să fie prea ocupată cu alte chestiuni, am spus, şi s-ar putea să am nevoie de ea. Aşa că începe să te gândeşti la ea ca făcând parte din grup.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Mă tem că da.

— Când vrei să mergi acolo?

— Asta depinde parţial de momentul în care vor fi pregătite trupele lui Luke. De ce nu mergi acolo să afli?

— În regulă. Numai că eu încă cred că s-ar putea să faci o greşeală, mergând în locul acela cu oamenii aceia.

— Am nevoie de cineva care poate fi de folos, şi zarurile au fost al naibii de bine aruncate, am zis.

Ghost fuzionă într-un punct şi dispăru într-o clipită.

Am inspirat adânc, m-am răzgândit în legătură cu oftatul şi m-am îndreptat spre cea mai apropiată uşă, care nu era situată chiar departe în susul holului. În timp ce întindeam mâna spre uşă, am simţit pulsaţia unui contact prin Atu. Coral? Am acceptat contactul. Mandor apăru iar dinaintea mea.

— E-n regulă cu tine? întrebă imediat. Am fost întrerupţi într-o manieră foarte ciudată.

— Sunt bine, i-am spus. Am fost întrerupţi într-o manieră care-se-întâmplă-o-singură-dată-n-viaţă. Nu te îngrijora.

— Pari un pic agitat.

— Din cauză că e un drum îngrozitor de lung din josul scărilor până sus, cu toate puterile universului adunate ca să mă încetinească.

— Nu înţeleg.

— A fost o zi grea, am spus. Ne vedem mai încolo.

— Voiam să vorbesc cu tine ceva mai mult, despre furtunile acelea şi despre noul Model şi…

— Mai târziu, am spus. Aştept un apel.

— Iartă-mă. Nu-i grabă. O să revin.

Întrerupse contactul şi am întins mâna spre zăvor. M-am întrebat dacă aş putea rezolva problemele tuturor transformându-l pe Ghost într-un „answering service”.

7

Mi-am atârnat mantia pe Jasra şi centura cu arme pe stâlpul patului. Mi-am curăţat cizmele, m-am spălat pe mâini şi pe faţă, am căutat o cămaşă elegantă de culoare ivorie – încreţită, din brocart, strânsă pe corp – şi am îmbrăcat-o, luând şi o pereche de pantaloni gri. Apoi am scos vesta mea roşu aprins, cea asupra căreia făcusem o vrajă pentru a-l face pe cel ce o poartă să pară un pic mai fermecător, spiritual şi loial decât ar fi fost cazul. Părea o bună ocazie de a trage oarecari foloase de pe urma ei.

În timp ce mă pieptănam se auzi un ciocănit în uşă.

— O clipă, am strigat.

Mi-am terminat toaleta – ceea ce m-a pregătit de plecare şi, probabil, m-a făcut să întârzii – apoi am mers la uşă, am descuiat-o şi am deschis-o.

Bill Roth stătea în prag, îmbrăcat în maron şi roşu, arătând ca un bătrân condotier.

— Bill! am rostit, strângându-i mâna, braţul şi umărul şi conducându-l înăuntru. Mă bucur să te văd. Tocmai am scăpat de nişte necazuri şi sunt pe cale să dau de altele. Nu ştiam dacă eşti aici în palat în clipa asta. Voiam să te caut de îndată ce lucrurile se vor fi liniştit un pic.

Zâmbi şi mă lovi uşor pe umăr.

— O să vin la cină, răspunse, şi Hendon a spus că o să fii şi tu acolo. Mă gândeam să vin şi să merg împreună cu tine, totuşi, întrucât cei din Begma vor fi acolo.

— Oh? Ai ceva noutăţi?

— Da. Ceva despre Luke?

— Tocmai am vorbit cu el. Spune că a renunţat la răzbunare.

— Vreo şansă legată de dorinţa lui de a găsi o motivaţie pentru audierea pe care o ceruseşi?

— Nu, din câte mi-am dat seama.

— Păcat. Am făcut o mulţime de cercetări şi există câteva precedente bune pentru justificarea răzbunării – de pildă, unchiul tău Osric, care a dobândit Casa de Karm după moartea unei rude din partea maică-sii. Oberon a fost deosebit de prietenos cu Karm în zilele acelea, şi Osric a ucis trei oameni. Totuşi, Oberon l-a achitat în urma unei audieri, bazându-şi

decizia pe cazuri mai de demult, şi chiar a mers mai departe, stabilind un fel de regulă generală…

— Oberon l-a trimis de asemeni în linia întâi într-un război neobişnuit de murdar, l-am întrerupt, din care nu s-a mai întors.

— Nu ştiam asta, rosti Bill, dar s-a descurcat bine la tribunal.

— Va trebui să-i spun asta lui Luke, am zis.

— Care parte? întrebă.

— Amândouă, am răspuns.

— Nu ăsta era lucrul cel mai important pe care voiam să ţi-l spun, continuă el. Se întâmplă ceva la nivel militar.

— Ce vrei să spui?

— E chiar mai uşor să-ţi arăt, explică el. N-o să ne ia decât un minut.

— Okay. Hai să mergem, am aprobat şi l-am urmat pe coridor.

Mă conduse în josul scării din spate şi o luă la stânga când ajunse la piciorul scării. Am trecut pe lângă bucătărie şi am traversat un alt coridor care cotea spre capăt. În acest răstimp am auzit o trepidaţie deasupra. Am privit spre Bill, care dădu din cap.

— Asta am auzit mai devreme, îmi spuse, când treceam pe-aici. De-aia am ales să mergem pe drumul ăsta. Tot ce e aici mă face curios.

Am încuviinţat, înţelegându-i senzaţia. Mai ales când ştiam că zgomotele veneau din armureria principală.

Benedict se afla în miezul activităţii, privindu-şi unghia degetului mare prin butoiaşul unei arme. Ridică imediat privirea şi o întâlni pe a mea. Cam o duzină de oameni se mişcau în jurul lui, cărând arme, curăţând arme, stivuind arme.

— Credeam că eşti în Kashfa, am spus.

— Am fost, răspunse.

I-am dat prilejul să continue, dar nu veni nimic. Benedict nu fusese niciodată renumit pentru elocinţă.

— Pare-se că te pregăteşti pentru ceva apropiat de casă, am remarcat, ştiind că pulberea era inutilă aici şi că muniţia specială pe care o aveam nu funcţiona decât în zona Amberului şi a câtorva regate vecine.

— Întotdeauna e mai bine să fii pregătit, rosti.

— Vrei să dezvolţi subiectul? am întrebat.

— Nu acum, răspunse, o replică de două ori mai lungă decât anticipasem şi dând speranţa unei viitoare lămuriri.

— Ar trebui să săpăm cu toţii? am întrebat. Să fortificăm oraşul? Să ne înarmăm? Să ridicăm…

— Nu se va ajunge până acolo, rosti. Continuă-ţi pur şi simplu treburile tale.

— Dar…

Se răsuci. Aveam senzaţia că discuţia luase sfârşit. Am fost sigur de asta când mi-a ignorat următoarele întrebări. Am dat din umeri şi m-am întors spre Bill.

— Hai să mergem la masă, am zis.

În timp ce reveneam pe coridor, Bill rosti uşor:

— Ai habar ce înseamnă toate astea?

— Dalt e în apropiere, i-am spus.

— Benedict a fost în Begma cu Random. E posibil ca Dalt să fi provocat ceva necazuri acolo.

— Am senzaţia că e mai aproape.

— Dacă Dalt l-a capturat pe Random…

— Imposibil, am spus, fiind cuprins de un uşor fior la gândul acesta. Random se poate teleporta aici oricând doreşte. Nu. Când am vorbit despre apărarea Amberului şi Benedict a spus: Nu se va ajunge până acolo, am avut impresia că vorbeşte despre ceva la îndemână. Despre ceva pe care simte că-l poate controla.

— Înţeleg ce vrei să spui, aprobă el. Dar ţi-a spus să nu te preocupe fortificarea.

— Dacă Benedict simte că nu trebuie să ne întărim fortificaţiile, atunci nu trebuie s-o facem.

— Să valsăm şi să bem şampanie în timp ce bubuie tunurile?

— Dacă Benedict spune că e-n regulă.

— Tu chiar ai încredere în tipu' ăsta. Ce te-ai face fără el?

— Aş fi mai agitat, am spus.

Clătină din cap.

— Scuză-mă, rosti. Nu sunt obişnuit să fiu familiarizat cu legendele.

— Nu mă crezi?

— N-ar trebui să te cred, dar te cred. Ăsta-i necazul. Tăcu atunci când o luarăm după colţ şi ne îndreptarăm spre scară. Apoi adăugă: Aşa mă simţeam de fiecare dată şi când mă aflam în compania tatălui tău.

— Bill, am spus când am început să urcăm. L-ai cunoscut pe tata înainte de a-şi recăpăta memoria, când era pur şi simplu Carl Corey. Poate că am judecat greşit lucrul ăsta. Poţi să-ţi aminteşti ceva despre faza aceea a vieţii lui care ar putea explica unde se află acum?

Se opri o clipă şi mă privi.

— Să nu crezi că nu m-am gândit şi din perspectiva asta, Merle. De multe ori m-am întrebat dacă n-a fost implicat în ceva, fiind Corey, pe care se simţise obligat s-o facă, odată ce treaba lui aici luase sfârşit. Numai că era un individ foarte secretos, chiar şi în încarnarea aceea. Paradoxal, totodată. A făcut o mulţime de lucruri într-o mulţime de diverse tehnici militare, ceea ce pare destul de logic. Dar uneori a compus muzică, ceea ce contrazice imaginea lui de tip dur.

— A trăit foarte mult. A învăţat mult, a simţit mult.

— Exact, şi din cauza asta e greu de ghicit în ce anume a fost implicat. O dată sau de două ori când a băut un pic, a pomenit de oameni din artă şi ştiinţe, pe care n-aş fi bănuit vreodată că-i cunoaşte. Niciodată n-a fost doar Carl Corey. Când l-am cunoscut, avea deja amintiri de câteva secole de pe Pământ. Asta face din el un personaj mult prea complex ca să fie uşor previzibil. Pur şi simplu nu ştiu unde s-a întors – dacă s-o fi întors.

Am continuat să vorbim în timp ce urcam. De ce trăiam cu senzaţia că Bill ştie mai mult decât îmi spune?

Am auzit muzică în timp ce ne apropiam de sufragerie şi, când am intrat, Llewella îmi aruncă o privire piezişă. Am văzut că mâncarea era ţinută la cald pe un gheridon lângă peretele opus şi că nimeni nu se aşezase încă. Oamenii stăteau în picioare, vorbind, cu băuturile în mână, şi majoritatea privi în direcţia noastră când am intrat. Trei muzicanţi cântau undeva în dreapta mea. Masa se afla în stânga, lângă fereastra cea mare din peretele sudic, asigurând o privelişte splendidă peste oraşul de la poale. Încă ningea uşor, întinzând un văl spectral peste întregul peisaj strălucitor.

Llewella se apropie iute.

— I-aţi făcut pe toţi să vă aştepte, şopti. Unde-i fata?

— Coral?

— Cine altcineva?

— Nu ştiu unde s-a dus, am zis. Ne-am despărţit acum vreo două ore.

— Mă rog, vine sau nu?

— Nu sunt sigur.

— Nu putem aştepta atâta, spuse. Şi acum aranjamentul locurilor s-a dat peste cap. Ce-ai făcut, ai istovit-o?

— Llewella…

Mormăi ceva ce n-am înţeles, într-un dialect sâsâit din Rebma. La fel de bun, probabil. Apoi se răsuci şi se îndreptă spre Vialle.

— Ai dat de dracu', băiete, comentă Bill lângă mine. Hai să dăm o raită la bar în timp ce ea rearanjează locurile.

Dar servitorul deja se apropia cu două băuturi pe o tavă.

— Cea mai bună băutură a lui Bayle, ţinu să remarce când luarăm paharele.

Am sorbit o gură şi mi-am dat seama că avea dreptate, ceea ce mă înveseli un pic.

— Nu-i recunosc pe toţi cei de-aici, spuse Bill. Cine-i ăla cu eşarfă roşie, lângă Vialle?

— Orkuz, prim-ministrul din Begma, i-am spus, şi doamna destul de atrăgătoare în rochia galben-şi-roşu, care vorbeşte cu Martin, e fiica lui, Nayda. Coral – cea pentru care tocmai am fost dojenit – e sora ei.

— Uh-huh. Şi cine e doamna blondă şi corpolentă care îi face ocheade lui Gérard?

— Nu ştiu, am spus. Şi nu ştiu nici cine e doamna aia şi băiatul din dreapta lui Orkuz.

Ne-am deplasat într-acolo, şi Gérard, părând un pic stânjenit în veşmintele încreţite, ne prezentă doamnei cu care era, Dretha Gannell, asistentă a ambasadorului Begmei. Ambasadorul, se dovedi, era doamna înaltă de lângă Orkuz – şi numele ei, am aflat, era Ferla Quist. Individul de lângă ea era secretarul ei, al cărui nume era ceva de genul Cade. În timp ce priveam în direcţia aceea, Gérard încercă să se eclipseze, lăsându-ne cu Ferla. Dar aceasta îl prinse de mânecă şi-l întrebă ceva despre flotă. Am zâmbit şi am dat din cap şi am plecat mai departe. Bill mi se alătură.

— Dumnezeule! Martin s-a schimbat! rosti brusc. Arată ca o vedetă rock. Aproape că nu l-am recunoscut. Chiar săptămâna trecută…

— Pentru el a trecut peste un an, am zis. A plecat şi s-a trezit într-un peisaj stradal.

— Mă-ntreb dacă o fi terminat?

— N-am avut ocazia să-l întreb, am răspuns, dar îmi veni un gând neobişnuit. L-am pus la dosar.

În clipa aceea muzica încetă şi Llewella îşi drese glasul şi îi făcu un semn lui Hendon, care anunţă noul aranjament al locurilor. Eu eram în capătul celălalt al mesei şi am aflat mai târziu că în stânga mea urma să stea Coral, şi în dreapta, Cade. Tot mai târziu am aflat că Llewella încercase să pună mâna pe Flora în ultima clipă, ca să stea pe locul lui Coral, dar Flora era de negăsit.

Ca să zic aşa, Vialle, în capul mesei, cu Llewella în dreapta ei şi Orkuz în stânga, cu Gérard, Dretha şi Bill lângă Llewella, şi Ferla, Martin, Cade şi Nayda lângă Orkuz. M-am trezit escortând-o la masă pe Nayda şi aşezând-o în dreapta mea, în timp ce Bill se instala în stânga.

— Agitaţie, agitaţie, agitaţie, mormăi uşor Bill şi eu am dat din cap, apoi i l-am prezentat Naydei drept avocat al Casei de Amber. Păru impresionată şi îl întrebă despre munca lui. Începu s-o farmece cu o poveste despre cum reprezentase el cândva interesele unui câine într-o tranzacţie imobiliară, ceea ce n-avea nimic de-a face cu Amberul, dar era o poveste bună. O făcu să râdă un pic şi, de asemeni, şi pe Cade, care trăgea cu urechea.

Fu servit primul fel şi muzicanţii începură să cânte din nou, în surdină, ceea ce scurtă distanţa la care ni se auzeau glasurile şi reduse conversaţia la un nivel mai intim. Odată cu asta, Bill făcu un semn că vrea să-mi spună ceva, dar Nayda i-o luase cu o secundă sau două înainte şi deja o ascultam.

— Despre Coral, rosti uşor. Eşti sigur că e în regulă? Nu se simţea rău când ai plecat – sau ceva de genul ăsta – nu-i aşa?

— Nu, am răspuns. Părea destul de în formă.

— Ciudat, spuse. Aveam senzaţia că aştepta cu totul altceva decât cina asta.

— Evident, ceea ce voia să facă i-a luat mai mult timp decât intenţiona, am remarcat.

— Şi ce anume voia? întrebă Nayda. Unde v-aţi despărţit?

— Aici, în palat, am răspuns. Îi arătam împrejurimile. Voia să petreacă mai mult timp cu anumite detalii ale locului decât puteam eu să-i arăt. Aşa că am plecat înainte.

— Nu cred că a putut uita de cină.
— Cred că a fost acaparată de forţa unei piese artistice.
— Aşadar, sigur e în clădire?
— Acum, e greu de spus. Aşa cum ziceam înainte, o persoană poate întotdeauna ieşi de aici.
— Vrei să spui că nu ştii exact unde se află?
Am încuviinţat.
— Nu sunt sigur unde se află în clipa asta, am spus. Ar putea foarte bine să fie în camera ei, schimbându-şi hainele.
— O să verific după cină, dacă nu apare până atunci. Dacă va fi cazul, o să mă ajuţi s-o găsesc?
— Oricum aveam de gând s-o caut, am răspuns, dacă nu apare curând.
Dădu din cap şi continuă să mănânce. Foarte jenant. Pe lângă faptul că nu voiam s-o fac să sufere, nu prea puteam să-i spun ce se întâmplase, fără a-i dezvălui că sora ei era într-adevăr fiica nelegitimă a lui Oberon. În vremurile astea, când fusesem prevenit să nu spun nimic care ar fi putut încorda relaţiile dintre Amber şi Begma, nu era să-i confirm fiicei primului ministru din Begma zvonul că mama ei avusese o poveste de dragoste cu ultimul rege al Amberului. Poate că în Begma toată lumea ştia asta şi nimănui nu-i păsa. Dar poate nu.
Şi eu nu voiam să-l deranjez pe Random să-mi dea un sfat, în parte pentru că era foarte ocupat acum în Kashfa, dar mai ales pentru că e posibil să-nceapă să mă-ntrebe despre planurile mele imediate şi despre problemele mele, şi nu l-aş fi putut minţi. Asta mi-ar fi provocat prea multe necazuri. O asemenea conversaţie ar putea foarte bine avea drept rezultat interzicerea atacului meu asupra Ţinutului. Unica persoană căreia îi puteam povesti despre Coral şi de la care puteam primi un fel de răspuns oficial ca, de pildă, cât de departe aş putea merge cu informaţia despre familia ei, era Vialle. Din păcate, în clipa asta Vialle era total absorbită de funcţia de gazdă.
Am oftat şi am revenit la mâncare.
Bill îmi atrase atenţia şi se aplecă un pic înspre mine. M-am aplecat şi eu.
— Da? am spus.
— Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să ţi le spun, începu. Totuşi, trăgeam nădejdea că putem vorbi în tihnă, în linişte şi între patru ochi.

Am chicotit.

— Exact, continuă el. Cred că, deocamdată, e cel mai bine aşa. Din fericire, se pare că nu putem fi auziţi dacă vorbim pe un ton scăzut. N-am distins ce-ai vorbit tu cu Nayda. Aşa că, probabil, e-n ordine, atâta vreme cât muzicanţii continuă să cânte.

Am dat din cap, am mai luat câteva îmbucături.

— Chestiunea e că, pe de o parte, cei din Begma n-ar trebui să audă. Dar pe de altă parte, simt că poate tu ar trebui să ştii, datorită implicării tale în chestiunea cu Luke şi Jasra. Deci, care-i programul tău? Mai degrabă ţi-aş spune mai târziu, dar dacă o să fii ocupat, pot să-ţi spun esenţialul acum.

Am aruncat o privire spre Nayda şi Cade. Păreau total ocupaţi cu mâncarea lor şi nu cred că ne puteau auzi. Din nefericire, n-aveam pregătită nicio vrajă de protecţie.

— Dă-i drumul, am şoptit din spatele paharului meu cu vin.

— Mai întâi, spuse, Random mi-a trimis un teanc de hârtii pe care să le parcurg. Sunt schiţa unui acord prin care Amberul va garanta statutul de comerţ privilegiat Kashfei, la fel ca pentru Begma. Aşa că, în mod sigur, se vor alătura Cercului de Aur.

— Înţeleg, am spus. Asta nu e chiar o surpriză totală. Dar e bine de ştiut ce se întâmplă.

Încuviinţă.

— Totuşi, e vorba de mult mai mult, spuse.

Chiar în clipa acea muzicienii se opriră din cântat şi am auzit din nou vocile celor de la masă. Am privit în dreapta şi am văzut că un servitor tocmai le adusese muzicanţilor o tavă cu mâncare şi nişte vin. Îşi puseseră instrumentele deoparte şi luaseră o pauză. Probabil cântaseră ceva vreme înainte de a veni eu şi, fără îndoială, aveau nevoie de odihnă.

Bill chicoti.

— Mai târziu, rosti.

— Corect.

Urmă un fel alcătuit din mici fructe ciudate cu un sos uluitor. În timp ce luam cu linguriţa, Nayda îmi captă atenţia cu un gest şi m-am aplecat din nou spre ea.

— Deci, la noapte? şopti.

— Ce vrei să spui? Am spus că o s-o caut dacă nu-şi face apariţia.

Clătină din cap.

— Nu mă refeream la asta, spuse. Am vrut să spun mai târziu. O să ai timp să treci pe la mine şi să vorbim?

— Despre ce?

— Conform dosarului tău ai avut ceva necazuri în ultima vreme, cu cineva care a încercat să te ucidă.

Am început să mă-ngrijorez la gândul dosarului ăluia blestemat. Dar:

— E depăşit, am spus. Tot ce e scris acolo a fost deja clarificat.

— Adevărat? Deci acum nu te urmăreşte nimeni?

— N-aş spune asta, am răspuns. Distribuţia e în continuă schimbare.

— Deci cineva încă te are în vedere?

I-am studiat chipul.

— Eşti o fată drăguţă, Nayda, am spus, dar trebuie să te întreb: ce te interesează? Toată lumea are probleme. În clipa asta eu am pur şi simplu mai multe ca de obicei. O să le rezolv.

— Sau o să mori încercând?

— Poate. Sper că nu. Dar care e interesul tău?

Privi spre Cade, care părea ocupat cu mâncatul.

— E posibil să te pot ajuta.

— În ce fel?

Zâmbi.

— Un proces de eliminare, rosti.

— Oh? Asta se referă la o persoană sau la mai multe?

— Corect.

— Ai unele mijloace speciale de a rezolva acest gen de afaceri?

Continuă să zâmbească.

— Da, sunt bune pentru a rezolva problemele cauzate de oameni, continuă. N-am nevoie decât de numele şi adresele lor.

— Un fel de armă secretă?

Privi din nou spre Cade, deoarece ridicasem un pic vocea.

— Ai putea să-i spui şi aşa, răspunse.

— O propunere interesantă, am zis. Dar încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare.

— Împrospătează-mi memoria.

Am fost întrerupţi de servitorul cu vinuri, care dădu roată umplând pocalele, şi apoi de un alt toast. Primul fusese al Llewellei, adresat Viallei. Acesta era rostit de Orkuz, dedicat

„vechii alianţe dintre Amber şi Begma”. Am băut pentru asta şi l-am auzit pe Bill mormăind: e pe cale să devină un pic mai încordată.

— Alianţa? am spus.

— Da.

Am privit spre Nayda, care se uită la mine, aşteptând evident o reluare a conversaţiei noastre în şoaptă. Bill observă asta, la rândul lui, şi se răsuci. Chiar atunci Cade începu să-i vorbească Naydei, aşa că am terminat ce mai era în farfurie şi am luat o gură de vin în timp ce aşteptam. În scurt timp farfuria fu strânsă, pentru a fi înlocuită rapid cu alta.

Am privit spre Bill care privi spre Nayda şi Cade, apoi rosti:

— Aşteaptă să înceapă muzica.

Am încuviinţat. Într-un brusc moment de tăcere, am auzit-o pe Dretha rostind: E adevărat că uneori e zărită fantoma Regelui Oberon? Gérard mormăi ceva care suna afirmativ în timp ce conversaţia dispăru iar. Mintea mea fiind mult mai plină decât stomacul, am continuat să mănânc. Încercând să fie diplomat sau doar guraliv, Cade îşi îndreptă atenţia asupra mea un pic mai târziu, mi se adresă şi îmi ceru părerea despre situaţia din Eregnor. Apoi tresări brusc după care privi spre Nayda. Am avut senzaţia clară că tocmai îl lovise pe sub masă, ceea ce mie îmi convenea pentru că habar n-aveam care naiba era situaţia din Eregnor. Am mormăit ceva despre chestiuni care trebuiau spuse despre ambele părţi în majoritatea cazurilor, ceea ce părea destul de diplomatic pentru orice. Dacă ar fi fost vreo remarcă răutăcioasă, presupun că aş fi putut para cu o observaţie care-să-sune-nevinovat despre sosirea grupării din Begma, dar Eregnor ar fi putut fi, de fapt, o conversaţie anostă în care Nayda n-ar fi voit să intervină pentru că ar fi întrerupt propria noastră discuţie. În acelaşi timp, aveam senzaţia că Llewella s-ar fi putut materializa brusc şi m-ar fi lovit pe sub masă.

În clipa aceea, mă fulgeră un gând. Uneori sunt un pic lent. Evident, ei ştiuseră că Random nu se află aici, şi din ceea ce ştiam deja şi din ceea ce tocmai spusese Bill, nu erau prea fericiţi de prezenţa lui Random în regatul vecin. Sosirea lor mai devreme părea să aibă drept scop să ne stânjenească într-un anume fel. Oare asta să însemne că orice mi-ar fi oferit Nayda făcea parte dintr-un plan care se potrivea cu strategia lor diplomatică? Şi, dacă ar fi fost aşa, de ce eu? Eram o alegere

neînsemnată, prin faptul că n-aveam nimic de spus în privinţa politicii externe a Amberului. Oare ei ştiau asta? Probabil că da, dacă serviciul lor de informaţii era atât de bun pe cât semnalase Nayda. Eram nedumerit şi eram tentat-pe-jumătate să-i cer lui Bill părerea despre situaţia din Eregnor. Dar, în cazul ăsta, el ar fi trebuit să mă lovească pe sub masă.

Muzicanţii, terminându-şi gustarea, reluară programul cu „Greensleeves”[10], şi Nayda şi Bill se aplecară simultan spre mine, apoi ridicară capul, astfel că privirile li se întâlniră. Amândoi zâmbiră.

— Doamnele mai întâi, rosti tare Bill.

Nayda dădu din cap spre el. Apoi:

— Te-ai gândit la oferta mea? mă întrebă.

— Puţin, am spus, dar aveam o întrebare. Ţi-aminteşti?

— Care?

— E drăguţ din partea ta că vrei să-mi faci o favoare, am spus, dar în vremuri ca astea, trebuie să fii scuzat atunci când verifici preţul.

— Şi dacă ţi-aş spune că bunăvoinţa ta ar fi suficientă?

— Şi dacă ţi-aş spune că bunăvoinţa mea nu valorează prea mult la nivelul politicii de aici?

Ridică din umeri.

— Preţ mic pentru un serviciu mic. Deja ştiam asta. Numai că tu eşti rudă cu toţi cei de-aici. S-ar putea să nu se întâmple nimic, dar e de presupus să ţi se ceară părerea despre noi. Mi-ar plăcea să ştii că ai prieteni în Begma şi să ne fii favorabil, dacă se întâmplă aşa ceva.

I-am studiat expresia foarte serioasă. Era mult mai mult decât atâta, şi amândoi ştiam asta. Numai că eu nu ştiam ce se poate ivi la orizont, ceea ce ea ştia evident.

Am întins mâna şi i-am atins obrazul cu dosul palmei.

— Mi se cere să spun ceva drăguţ despre voi dacă m-ar întreba cineva, asta-i tot, şi în schimb tu vei merge şi vei ucide pe cineva pentru mine doar dacă eu furnizez amănuntele. Corect?

— Într-un cuvânt, da, răspunse.

— Asta mă face să mă-ntreb de ce crezi tu că poţi rezolva un asasinat mai bine decât am putea-o face noi. Noi suntem experţi în materie.

[10] Cântec popular tradiţional englez (*n.t.*)

— Noi avem, după cum ştii, o armă secretă, spuse. Dar credeam că e o chestiune personală pentru tine, nu o problemă de stat – şi că nu vrei să fie implicat nimeni altcineva. De asemeni, eu pot să-ţi pun la dispoziţie un serviciu care nu va putea fi detectat.

Din nou scormoneli. Oare insinua că e convinsă că n-am încredere în toţi ceilalţi de-aici – sau că n-ar trebui să am? Ce ştia ea şi eu nu? Sau doar presupunea, bazându-se pe povestea intrigilor de familie din Amber? Sau intenţionat încerca să declanşeze un conflict între generaţii? Oare asta se potrivea cu scopul celor din Begma într-o anume măsură? Sau… Bănuia că o asemenea situaţie există deja şi se oferea să îndepărteze un membru al familiei? Şi, în cazul ăsta, credea că sunt atât de prost încât să iau pe altcineva să facă treaba? Sau chiar să discute o asemenea problemă şi apoi să ofere Begmei o dovadă suficientă în aşa fel încât să exercite un fel de control asupra mea? Sau…

Am alungat imaginea. Eram mulţumit că procesele gândirii mele funcţionau corect, în sfârşit, pentru familia mea. (Ambele familii, de fapt). Îmi luase mult timp să prind şpilul. Mă simţeam bine.

Un simplu refuz ar fi rezolvat toate problemele de mai sus. Dar, pe de altă parte, dacă i-aş fi cântat un pic în strună, s-ar fi putut dovedi o ispititoare sursă de informaţii.

Deci:

— Ai urmări pe oricine ţi-aş spune? Pe oricine?

Îmi examina chipul cu foarte mare atenţie. Apoi:

— Da, răspunse.

— Îmi cer încă o dată scuze, am răspuns, dar dacă tu faci asta pentru ceva atât de impalpabil ca bunăvoinţa mea, mă face să mă-ndoiesc de buna ta credinţă.

Chipul i se îmbujoră. Dacă era o simplă roşeaţă sau furie nu puteam spune sigur, deoarece imediat privi în altă parte. Totuşi, asta nu mă deranja, pentru că eram convins că face parte din joc.

Mi-am îndreptat atenţia spre mâncare şi am reuşit să înfulec mai multe îmbucături înainte ca ea să revină.

— Asta înseamnă că nu vei trece pe la mine înainte de culcare în seara asta? întrebă.

— Nu pot, am spus. O să fiu total ocupat.

— Te cred că eşti foarte ocupat, spuse. Dar asta înseamnă că n-o să reuşim să vorbim absolut deloc?

— Depinde în totalitate de felul cum vor merge lucrurile, am spus. Am o mulţime de treburi de rezolvat chiar acum, şi s-ar putea să părăsesc curând oraşul.

Tresări uşor. Eram sigur că intenţionase să mă întrebe unde merg, dar se gândise mai bine înainte de a vorbi. Apoi:

— Asta e nasol, rosti. Îmi refuzi oferta?

— Târgul e valabil numai în seara asta? am întrebat.

— Nu, dar înţelesesem că eşti într-un oarecare pericol. Cu cât acţionezi mai repede împotriva inamicului, cu atât vei dormi mai liniştit.

— Simţi că sunt în pericol aici, în Amber?

Ezită un moment, apoi spuse:

— Nimeni nu e în siguranţă, nicăieri, în faţa unui inamic cu suficientă hotărâre şi talent.

— Simţi că ameninţarea e ceva local? am întrebat.

— Ţi-am cerut să numeşti gruparea, declară ea. Eşti în cea mai bună postură ca să ştii.

Am dat înapoi imediat. Era o capcană prea simplă şi, evident, o mirosise deja.

— Mi-ai dat multe teme de gândire, am răspuns şi am revenit la mâncare.

După un timp, am văzut că Bill mă priveşte ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. I-am făcut un semn imperceptibil din cap, pe care păru să-l priceapă.

— Atunci, micul dejun? am auzit-o rostind. Această călătorie de care pomeneai ar putea reprezenta o perioadă de vulnerabilitate. Ar fi bine să clarificăm totul înainte de plecarea ta.

— Nayda, am rostit de îndată ce am înghiţit, mi-ar plăcea să ştiu limpede cine sunt binefăcătorii mei. Ce-ar fi să discut asta cu tatăl tău…

— Nu! mă întrerupse ea. Nu ştie nimic despre asta!

— Mulţumesc. Trebuie să recunoşti că sunt curios să aflu nivelul la care îşi are originea acest plan.

— Nu e nevoie să priveşti mai departe, rosti. A fost în totalitate ideea mea.

— Unele dintre declaraţiile tale de mai devreme mă determină să trag concluzia că ai legături speciale în comunitatea serviciilor secrete din Begma.

— Nu, spuse, doar cele obişnuite. Oferta îmi aparţine.

— Dar cineva ar fi trebuit să… efectueze acest plan.

— Aceasta e provincia armei secrete.

— Ar trebui să ştiu mai multe despre asta.

— Ţi-am oferit un serviciu şi ţi-am promis discreţie totală. N-o să intru în amănuntele mijloacelor folosite.

— Dacă această idee îţi aparţine în întregime, s-ar părea că ai vrea să tragi foloase personale de pe urma ei. Cum? Cu ce te alegi?

Privi într-o parte. Rămase tăcută multă vreme.

— Dosarul tău, rosti în cele din urmă. A fost… fascinant să-l citesc. Eşti unul dintre puţinii oameni de-aici apropiaţi de vârsta mea, şi ai avut o viaţă atât de interesantă. Nu-ţi poţi imagina cât de plictisitoare sunt majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le citesc – buletine agricole, personalităţi ale comerţului, studii de alocare a fondurilor. N-am niciun fel de viaţă socială. Sunt tot timpul în priză. Fiecare petrecere la care particip este de fapt o sarcină de stat, într-un fel sau altul. Ţi-am citit şi răscitit dosarul şi m-am minunat. Simt… simt ceva ca un fel de dragoste aprinsă faţă de tine. Ştiu că sună prosteşte, dar e adevărat. Când am văzut unele dintre rapoartele recente şi mi-am dat seama că s-ar putea să fii în mare pericol, m-am hotărât să te ajut dacă pot. Am acces la tot felul de secrete de stat. Unul dintre ele mi-ar furniza mijloacele de a te ajuta. Folosindu-l, te-ar ajuta fără a provoca vreo pierdere Begmei, dar ar fi neloial din partea mea să merg cu discuţia mai departe. Mi-am dorit dintotdeauna să te întâlnesc şi am fost foarte geloasă pe sora mea când ai dus-o azi la plimbare. Şi încă îmi doresc să treci pe la mine mai târziu.

Am privit-o lung. Apoi am închinat paharul cu vin spre ea şi am băut.

— Eşti… uimitoare, am spus. N-am găsit altceva mai potrivit de rostit. Era fie ceva fabricat-pe-loc, fie ceva adevărat. Dacă era adevărat, era cumva patetic; dacă nu, o gândisem drept o chestiune mai degrabă isteaţă de gândire rapidă, calculată să mă lovească în acel loc minunat de vulnerabil, ego-ul. Nayda merita atât înţelegerea cât şi admiraţia mea cea mai prudentă. Aşa că am adăugat:

— Mi-ar plăcea să întâlnesc persoana care a scris rapoartele. Trebuie că e un mare talent creator pe cale să se irosească într-un birou guvernamental.

Zâmbi, îşi ridică paharul şi-l atinse de al meu.

— Gândeşte-te la asta, spuse.

— Pot să spun cu sinceritate că nu te voi uita, i-am zis.

Am revenit amândoi la mâncare şi am petrecut următoarele cinci minute ca să-i ajung din urmă. Bill îmi îngădui cu decenţă să fac asta. De asemeni, cred, aştepta să fie sigur că discuţia mea cu Nayda se isprăvise.

Într-un târziu, îmi făcu cu ochiul.

— Ai un minut? întrebă.

— Mă tem că da, am zis.

— Nici măcar n-o să te-ntreb dacă a fost vorba de afaceri sau de plăcere.

— A fost o plăcere, am zis, dar o afacere ciudată. Nu mă-ntreba sau o să pierd desertul.

— O să recapitulez, spuse. Încoronarea în Kashfa va avea loc mâine.

— Nu irosim timpul deloc, nu-i aşa?

— Nu. Cel care va lua tronul este Arkans, Duce de Shadburne. A făcut parte din diverse guverne ale Kashfei în poziţii destul de responsabile, de mai multe ori de-a lungul anilor. De fapt, ştie exact cum merg treburile, şi e o rudă îndepărtată a unuia dintre foştii monarhi. Nu s-a înţeles bine cu gaşca Jasrei şi a stat destul de mult în locuinţa lui de la ţară toată perioada cât a fost ea la putere. Nu a deranjat-o şi nici ea nu l-a deranjat.

— Sună rezonabil.

— De fapt, acum el împărtăşeşte sentimentele ei faţă de situaţia din Eregnor, de care cei din Begma sunt foarte conştienţi…

— Care e, la urma urmelor, situaţia din Eregnor? am întrebat.

— E Alsacia-Lorena lor, spuse, o zonă întinsă, bogată, între Kashfa şi Begma. Şi-a schimbat atâţia stăpâni de atâtea ori de-a lungul secolelor încât ambele ţări au pretenţii destul de rezonabile asupra zonei. Până şi locuitorii zonei nu sunt chiar atât de fermi asupra chestiunii. Au rude în ambele direcţii. Eu nu ştiu exact dacă le pasă cine emite pretenţii, atâta vreme cât nu

cresc taxele. Cred că pretenţia Begmei s-ar putea să fie un pic mai puternică, dar aş putea susţine cazul fiecărei părţi implicate.

— Şi Kashfa o deţine acum şi Arkans spune să şi-o ţină naibii.

— Corect. Ceea ce e exact acelaşi lucru pe care-l spunea Jasra. Conducătorul interimar, totuşi – pe nume Jaston, militar de carieră – voia de fapt să discute statutul zonei cu cei din Begma, înainte de nefericita lui cădere de la balcon. Cred că voia să refacă tezaurul şi s-a crezut că vrea să cedeze zona în schimbul soluţionării câtorva pretenţii în urma unor vechi pierderi de război. De fapt, lucrurile erau pe calea cea bună şi se îndreptau în direcţia aceea.

— Şi…? am spus.

— În actele pe care le-am primit de la Random, Amber recunoaşte cu limpezime Kashfa ca incluzând zona Eregnor. Arkans stăruise să se specifice asta în tratat. De obicei – din ce-am reuşit să găsesc în arhive – Amberul evită să se implice în situaţii delicate ca aceasta, între aliaţi. Din când în când Oberon o căuta cu lumânarea. Dar Random pare că se grăbeşte, şi îl lasă pe individul ăsta să se înhame la o treabă grea.

— Exagerează, am spus, nu că l-aş învinui. Îmi aminteşte prea bine de Brand.

Bill încuviinţă.

— Eu sunt doar slujitorul, spuse. Nu vreau să am păreri.

— Ei bine, ce altceva ar trebui să ştiu despre Arkans?

— Oh, sunt o mulţime de alte lucruri pentru care cei din Begma nu-l plac, dar asta e cea mai tare – exact când credeam că vor obţine un avans asupra unei chestiuni care fusese un amuzament naţional de generaţii întregi. Ei chiar au mers la război din cauza chestiunii din trecut. Fără îndoială că din cauza asta s-au grăbit să sosească în oraş. În consecinţă, guvernează tu.

Ridică pocalul şi luă o sorbitură.

Un pic mai târziu Vialle îi spuse ceva Llewellei, se ridică în picioare şi anunţă că trebuie să vadă ceva şi va reveni. Llewella încercă şi ea să se ridice, dar Vialle îi puse o mână pe umăr, şopti ceva şi plecă.

— Mă-ntreb despre ce-o fi vorba? spuse Bill.

— Habar n-am, am răspuns.

Zâmbi.

— Să speculăm?

— Mintea mea e plecată într-o croazieră de control, i-am spus.

Nayda mă privi lung. I-am întâlnit căutătura şi am dat din umeri.

Un pic mai târziu, şi farfuriile erau luate şi soseau alte feluri de mâncare. Orice-ar fi fost, arătau bine. Înainte de a mă convinge, totuşi, un membru al administraţiei casei intră şi se apropie.

— Lord Merlin, rosti ea, regina ar dori să vă vadă.

M-am ridicat brusc în picioare.

— Unde e?

— Vă conduc eu.

M-am scuzat faţă de comeseni, împrumutând propoziţia că mă voi întoarce, întrebându-mă dacă o fi adevărată. Am urmat-o afară şi după colţ spre un mic salonaş, unde mă lăsă cu Vialle, care stătea într-un scaun cu spătar-înalt-care-arăta-inconfortabil, din lemn negru şi piele, fixat cu ţinte din fier. Dacă ar fi dorit gardă de corp, ar fi trimis după Gérard. Dacă ar fi dorit o minte plină de convenienţe istorice şi politice, s-ar fi aflat acolo Llewella. Aşa că am bănuit că e vorba de magie, întrucât eu eram autoritatea în materie. Numai că mă înşelam.

— Aş dori să-ţi vorbesc, rosti ea, în legătură cu o mică stare de război în care se pare că suntem pe cale să intrăm.

8

După un timp plăcut cu o doamnă drăguţă, o serie de conversaţii stimulatoare pe coridor şi o cină relaxantă cu familia şi prietenii, părea aproape potrivit să vină clipa pentru ceva diferit şi confuz. Măcar ideea unui mic război părea mai bună decât a unuia mare, deşi nu i-am spus asta Viallei. Un gând grijuliu de o clipă, şi am formulat întrebarea:

— Ce se întâmplă?

— Oamenii lui Dalt sunt masaţi în apropiere de capătul vestic al Ardenului, spuse. Ai lui Julian sunt pregătiţi să-i înfrunte. Benedict i-a dat lui Julian oameni în plus şi arme. Spune că poate executa o mişcare pe flancuri care va distruge poziţionarea lui Dalt. Dar i-am spus să n-o facă.

— Nu înţeleg. De ce nu?

— Vor muri oameni, rosti.

— Aşa e la război. Uneori n-ai de ales.

— Dar noi avem de ales, în toate felurile, una pe care n-o înţeleg. Şi vreau neapărat s-o înţeleg înainte să dau un ordin care va avea drept rezultat numeroşi morţi.

— Care e opţiunea? am întrebat.

— Am venit aici ca să răspund unui mesaj prin Atu de la Julian, spuse. Tocmai vorbise cu Dalt sub steagul armistiţiului. Dalt i-a spus că, în momentul ăsta, obiectivul lui nu e distrugerea Amberului. A subliniat că ar putea conduce un atac costisitor, totuşi, raportat la efectivele noastre militare şi la dotare. A spus că mai degrabă s-ar cruţa pe el şi pe noi de cheltuieli, totuşi. Nu vrea decât să-i predăm doi dintre prizonierii noştri – Rinaldo şi Jasra.

— Cum? am spus. Chiar dacă am vrea s-o facem, nu i-l putem da pe Luke. Nu e aici.

— Asta i-a spus şi Julian. Părea foarte surprins. Din cine ştie ce motiv, credea că noi îl avem pe Rinaldo în custodie.

— Ei bine, nu suntem obligaţi să-i facem noi educaţia. Am impresia că ne-a cam stat în gât ani de zile. Cred că Benedict are răspunsul potrivit pentru el.

— Nu te-am chemat să-mi dai sfaturi, spuse.

— Iartă-mă. Atâta doar că nu-mi place să văd pe cineva să încerce un truc ca ăsta şi să creadă că are şanse de izbândă.

— N-are nicio şansă de izbândă, hotărî Vialle. Dar dacă-l ucidem acum, nu aflăm nimic. Mi-ar plăcea să aflu ce e în spatele chestiunii.

— Pune-l pe Benedict să-l aducă aici. Am vrăji care-l vor face să vorbească.

Clătină din cap.

— Prea riscant, explică ea. Odată ce încep să şuiere gloanţele, există şansa să-l găsească cineva. Atunci pierdem chiar dacă am câştigat.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine.

— I-a cerut lui Julian să ne contacteze şi să retransmită cererea. A promis să menţină armistiţiul până când îi vom da un fel de răspuns oficial. Julian spune că are senzaţia că Dalt ar fi de acord cu oricare dintre ei.

— Nu vreau să i-o dau pe Jasra.

— Nici eu. Ceea ce-mi doresc foarte tare e să aflu ce se petrece. Ar fi o chestie s-o eliberăm pe Jasra şi s-o întrebăm, întrucât e un eveniment recent. Vreau să ştiu dacă ai posibilitatea de a-l contacta pe Rinaldo. Vreau să-i vorbesc.

— Ei bine, uh… da, am spus. Am un Atu pentru el.

— Foloseşte-l.

L-am scos. L-am privit. Mi-am transportat mintea în acea zonă specială de alarmă şi chemare. Imaginea se schimbă, prinse viaţă…

Era amurg şi Luke stătea lângă un foc de tabără. Purta costumul lui verde, o mantie cafenie uşoară peste umeri, prinsă cu acul acela Phoenix.

— Merle, rosti. Pot să-mi deplasez trupele destul de iute. Când vrei să atacăm locul şi…

— Aşteaptă niţel, l-am întrerupt. A intervenit ceva.

— Ce?

— Dalt e la porţi şi Vialle vrea să-ţi vorbească înainte de a-l înlătura.

— Dalt? Acolo? În Amber?

— Da, da şi da. Spune că va pleca şi va acţiona în altă parte dacă îi dăm cele două lucruri pe care şi le doreşte cel mai mult pe lume: pe tine şi pe maică-ta.

— E o nebunie.

— Mda. Şi noi credem la fel. Vrei să vorbeşti cu regina despre asta?

— Fireşte. Teleportează-mă aco… Ezită şi mă privi în ochi.

Am zâmbit.

Întinse mâna. Am întins-o pe a mea şi i-am luat-o. Deodată, se afla acolo. Privi în jur, o văzu pe Vialle. Brusc, îşi desfăcu centura cu spadă şi mi-o dădu mie. Se apropie de ea, se lăsă pe genunchiul drept şi îşi înclină capul.

— Majestate, spuse. Am venit.

Întinse mâna şi îl atinse.

— Ridică-ţi capul, rosti ea.

O ascultă şi degetele ei sensibile alunecară peste suprafeţele şi arcele chipului lui.

— Putere, spuse, şi durere… Deci tu eşti Rinaldo. Ne-ai adus ceva necazuri…

— E valabil pentru ambele părţi, Majestatea Voastră.

— Da, fireşte, răspunse ea. Relele făcute şi relele răzbunate au darul de a-i cuprinde pe cei nevinovaţi. Cât de departe va merge de data asta?

— Chestiunea cu Dalt? întrebă.

— Nu. Chestiunea cu tine.

— Oh, spuse. S-a terminat. Am terminat cu asta. Fără bombe sau ambuscade. Deja i-am spus asta lui Merlin.

— Îl cunoşti de mai mulţi ani?

— Da.

— Aţi devenit prieteni?

— El e unul dintre motivele pentru care am renunţat.

— Trebuie că ai încredere în el, venind aici. Respect, asta, spuse ea. Ia ăsta.

Scoase un inel pe care-l purta pe arătătorul drept. Era din aur, cu piatra de un verde lăptos; dinţişorii monturii o ţineau astfel încât sugerau un păianjen profetic păzind comori de vis împotriva începutului de lume.

— Majestatea Voastră…

— Să-l porţi, rosti ea.

— Aşa voi face, răspunse punându-l pe degetul mic de la mâna stângă. Mulţumesc.

— Ridică-te. Vreau să ştii exact ce s-a întâmplat.

Se ridică în picioare şi ea începu să-i spună ce-mi spusese si mie, despre sosirea lui Dalt, despre dispunerea armatelor lui, despre cererile lui, în timp ce eu stăteam buimăcit la gândul implicaţiilor declanşate de gestul ei. Tocmai îl luase pe Luke sub protecţia ei. Toţi Amberiţii cunoşteau inelul acela. M-am întrebat ce-ar fi zis Random. În clipa aceea mi-am dat seama că nu va fi nicio audiere. Sărmanul Bill. Cred că voia cu adevărat să susţină cazul lui Luke.

— Da, îl cunosc pe Dalt, l-am auzit rostind. Cândva am avut aceleaşi… ţeluri. Dar s-a schimbat. A încercat să mă ucidă ultima oară când ne-am întâlnit. Nu ştiu de ce. La început am crezut că vrăjitorul Ţinutului preluase controlul asupra lui.

— Şi acum?

— Acum, chiar nu înţeleg. Am senzaţia că e ţinut în lesă, dar nu ştiu de către cine.

— De ce nu vrăjitorul?

— N-are niciun sens să se ajungă până aici ca să pună mâna pe mine, când m-a avut şi m-a lăsat să plec acum câteva zile. Putea pur şi simplu să mă lase în celula mea.

— Adevărat, răspunse ea. Cum îl cheamă pe acest vrăjitor?

— Masca, răspunse. Merlin ştie mai multe despre el decât mine.

— Merlin. Cine e Mască ăsta?

— E vrăjitorul care i-a luat Jasrei Ţinutul celor Patru Lumi, am explicat, care, la rândul ei, i-l luase lui Sharu Garrul, care e şi el acum un cuier. Masca poartă o mască albastră şi pare să-şi extragă puterea dintr-o fântână stranie din citadelă. Nu pare să mă placă nici pe mine prea mult. Asta-i cam tot ce pot să-ţi spun.

Omisesem să amintesc de planul meu de a mă îndrepta într-acolo pentru a-l da în vileag, datorită implicării lui Jurt, din acelaşi motiv pentru care nu voisem să afle nici Random despre asta. Eram convins că Luke îmi aruncase întrebarea pentru că nu ştia cât de departe voiam să ajung.

— Asta nu ne spune prea multe, hotărî ea, despre implicarea lui Dalt.

— S-ar putea să nu existe o legătură, am spus. Bănuiesc că Dalt e un mercenar şi că relaţia lor ar putea fi doar o chestiune singulară. Fie lucrează pentru altcineva acum, fie trage propriile sfori.

— Nu pricep de ce cineva ne-ar vrea răul într-atâta încât să se ajungă la asemenea chestiuni dramatice, spuse Luke. Dar am nişte conturi de reglat cu băiatul ăsta, aşa că o să combin afacerile cu plăcerea.

— Ce vrei să spui? întrebă Vialle.

— Presupun că există o cale de a ajunge acolo rapid, spuse.

— Oricine se poate teleporta la Julian, am spus, dar ce ai de gând, Luke?

— Vreau să vorbesc cu Dalt.

— E prea periculos, spuse ea, întrucât tu eşti cel pe care-l vrea.

Luke rânji.

— Ar putea fi niţel periculos şi pentru Dalt, răspunse.

— Stai o clipă, am spus. Dacă intenţionezi altceva decât doar să-i vorbeşti, ai putea rupe armistiţiul. Vialle încearcă să evite un conflict aici.

— Nu va fi niciun conflict, spuse Luke. Uite ce e. Îl cunosc pe Dalt de când eram copii, şi cred că blufează. Uneori face asta. Nu are forţa necesară să rişte încă un atac asupra Amberului. Oamenii voştri l-ar măcelări. Dacă o vrea pe Mami sau pe mine, cred că o să vrea să-mi spună de ce, şi exact asta vrem noi să aflăm, nu-i aşa?

— Ei bine, da, am spus. Dar…

— Lăsaţi-mă să mă duc, i se adresă Viallei, şi o să găsesc o cale să vă scap de el. Promit.

— Mă provoci, îi spuse. Dar nu-mi place că pomeneşti de reglarea conturilor cu el în momentul ăsta. Aşa cum a spus Merlin, vreau să evit acest conflict – din mai multe motive.

— Promit să nu ajung atât de departe, spuse. O să mă descurc. Sunt priceput să cânt după ureche. Vreau să amân satisfacţia.

— Merlin…? rosti ea.

— Aici are dreptate, am răspuns. E cel mai priceput comis-voiajor din sud-vest.

— Mă tem că nu înţeleg noţiunea.

— E o artă foarte specializată, acolo, pe Umbra Pământ, unde am locuit amândoi. De fapt, o aplică pe tine chiar în clipa asta.

— Crezi că poate să facă ce spune?

— Cred că e foarte priceput să obţină ce vrea.

— Exact, remarcă Luke. Şi din moment ce amândoi vrem acelaşi lucru aici, cred că viitorul pare luminos pentru noi toţi.

— Înţeleg ce vrei să spui, rosti ea. Cât de periculos e pentru tine, Rinaldo?

— Voi fi la fel de în siguranţă cum sunt aici, în Amber.

Vialle zâmbi.

— În regulă, o să vorbesc cu Julian, căzu ea de acord, şi tu du-te la el şi vezi ce poţi afla de la Dalt.

— O clipă, am cerut. A tot nins pe acolo şi e un vânt destul de afurisit. Luke tocmai a sosit dintr-o climă mai temperată şi mantia pe care o poartă pare destul de subţirică. Lasă-mă să-i dau ceva mai călduros. Am una destul de groasă pe care s-o ia, dacă îi place.

— Dă-i drumul, rosti ea.

— Ne întoarcem imediat.

Strânse din buze, apoi încuviinţă.

I-am dat lui Luke centura cu armele lui şi a încins-o pe talie. Ştiam că ea ştie că voiam doar să-i vorbesc lui Luke între patru ochi câteva minute. Şi era cu siguranţă conştientă că şi eu ştiam. Şi amândoi ştiam că ea are încredere în mine, ceea ce îmi luminează viaţa, dar o şi complică în egală măsură.

Traversând coridorul spre apartamentele mele, aş fi intenţionat să-i povestesc lui Luke despre încoronarea apropiată din Kashfa, cât şi despre alte lucruri. Am aşteptat, totuşi, până când ne-am îndepărtat binişor de micul salonaş, deoarece Vialle avea un auz neobişnuit de acut. Asta, totuşi, îl făcu pe Luke să atace, şi începu să vorbească primul.

— Ce întâmplare ciudată, spuse. Apoi: îmi place de ea, dar am senzaţia că ştie mai multe decât spune.

— Probabil că e adevărat, am răspuns. Bănuiesc că toţi suntem la fel.

— Şi tu?

— În ultima vreme, da. Lucrurile au luat-o pe panta asta.

— Ştii ceva mai mult despre situaţia asta decât ar trebui să ştiu eu?

Am clătinat din cap.

— Asta e ceva foarte nou şi ea ţi-a destăinuit întreaga poveste pe care o ştiu şi eu. Ştii cumva, din întâmplare, ceva despre care noi nu ştim?

— Nimic, spuse. Şi pentru mine a fost o surpriză. Dar trebuie să urmăresc pista.

— Presupun că da.

Ne apropiam acum de zona unde se întindea coridorul meu şi m-am simţit obligat să-l pregătesc.

— O să ajungem în apartamentele mele într-un minut, am zis, şi voiam să ştii că mama ta e acolo. E în siguranţă, dar n-o s-o găseşti prea vorbăreaţă.

— Sunt obişnuit cu rezultatele acelei vrăji, spuse. Îmi amintesc de asemeni că spuneai că ştii cum s-o îndepărtezi. Deci… Asta aduce un nou subiect de discuţie. M-am gândit bine. Acest interludiu ne încetineşte un pic planul de a merge după Mască şi după fratele tău.

— Nu chiar atât de mult, am răspuns.

— Noi nu ştim cu adevărat cât timp îmi va lua mie, totuşi, continuă el. Presupunând că se lungeşte un pic? Sau presu-

punând că se va întâmpla ceva care mă poate întârzia cu adevărat?

I-am aruncat o privire rapidă.

— Luke, ce ai tu în minte? am întrebat.

— Nu ştiu. Doar presupuneam. Okay? Îmi place să fac planuri dinainte. Să zicem că întârziem din cauza acestui atac?...

— În regulă. Să zicem, am rostit în timp ce ne apropiam de uşa mea.

— Ce vreau eu să spun, continuă el, dacă ajungem acolo prea târziu? Să presupunem că ajungem şi fratele tău deja a trecut prin ritualul care-l transformă într-un iad pe roţi?

Am descuiat uşa, am deschis-o, şi am ţinut-o pentru el. Nu-mi plăcea să mă gândesc la posibilitatea pe care tocmai o descrisese deoarece mi-am amintit povestea tatălui meu despre vremea când îl întâlnise pa Brand şi înfruntase puterea aceea supranaturală.

Luke păşi înăuntru. Am pocnit din degete şi câteva lămpi cu ulei prinseră viaţă, flăcările lor dansând pentru o clipă înainte de a ajunge la o strălucire constantă.

Jasra se afla acolo la vedere, în faţa lui, ţinând câteva veşminte de-ale mele pe braţele întinse. Pentru o clipă am fost preocupat de reacţia lui.

Se opri, examinând-o, apoi înaintă, tocmai uitând speculaţiile despre Jurt. O privi vreo zece secunde, şi m-am simţit stânjenit. Apoi chicoti.

— Întotdeauna i-a plăcut să fie decorativă, spuse, dar a combina asta cu faptul de a fi utilă era, în general, dincolo de puterile ei. Trebuia să i-o dai Măştii, deşi probabil nu va pricepe morala.

Se răsuci şi mă privi.

— Nu, probabil că se va trezi rea ca pişatul de pisică şi căutând ceartă cu lumânarea, reflectă el. Se pare că nu poartă mantia aceea de care pomeneai.

— O aduc eu.

M-am dus la un dulap, l-am deschis şi am dat la iveală o mantie din blană neagră. Când i-am înmânat-o, îşi trecu mâna peste ea.

— Manticoră? întrebă.

— Lup fioros, am spus.

I-am atârnat mantia lui înăuntru şi am închis uşa în timp ce el o îmbrăca pe a mea.

— Aşa cum spuneam când am venit aici, rosti, presupunând că nu mă întorc?

— N-ai spus aşa ceva, l-am corectat.

— Nu cu atât de multe cuvinte, recunoscu el. Dar dacă e o mică întârziere sau una mare, ce mai contează? Chestiunea e, dacă Jurt reuşeşte să treacă prin ritual şi dacă izbuteşte că obţină puterile pe care le caută, înainte ca noi să putem acţiona? Şi presupunând că atunci nu sunt prin preajmă ca să te ajut?

— Sunt o mulţime de presupuneri, am zis.

— Asta ne diferenţiază de rataţi, omule. Frumoasă mantie.

Se îndreptă spre uşă, îmi aruncă o privire, apoi se uită spre Jasra.

— Okay, am spus. Te duci acolo, Dart îţi retează capul şi-l foloseşte la fotbal, apoi apare Jurt, înalt de trei metri şi scuipând flăcări pe nări. Presupunem, doar. Cum ne diferenţiază asta de rataţi?

Păşi afară pe coridor. L-am urmat, pocnind din nou din degete, lăsând-o pe Jasra în beznă.

— E o chestiune de a-ţi cunoaşte opţiunile, îmi spuse în timp ce încuiam uşa.

L-am prins din urmă în timp ce se îndrepta în josul holului.

— O persoană care dobândeşte acel fel de putere se alege şi cu vulnerabilitate, datorită sursei, rosti.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Cu precizie, nu ştiu, îmi spuse. Dar puterea din Ţinut poate fi folosită împotriva unei persoane care este împuternicită de către Ţinut. Am aflat asta din jurnalul lui Sharu. Dar Mami mi l-a luat înainte de a-l parcurge în întregime, şi nu l-am mai văzut niciodată. Să nu ai încredere niciodată – ăsta e motto-ul ei, cred.

— Spuneai că…?

— Spuneam că dacă mi se întâmplă ceva şi există un câştigător în jocul ăsta, cred că ea ştie o cale specială de a-l distruge.

— Oh.

— De asemeni sunt destul de sigur că va trebui să i se ceară acest lucru cu multă drăgălăşenie.

— Într-un fel, cred că deja ştiam asta.

Chicoti fără umor.

— Aşa că spune-i că am pus capăt răzbunării, că sunt mulţumit, după care oferă-i citadela în schimbul ajutorului ei.

— Şi dacă spune că nu e de-ajuns?

— La naiba! Atunci, transform-o la loc într-un cuier! Nu e vorba că individul nu poate fi ucis. Tatăl meu a murit totuşi cu o săgeată în gât, în ciuda puterilor lui nemaipomenite. O lovitură mortală rămâne o lovitură mortală. Numai că e mult mai greu s-o aplici unui individ ca ăsta.

— Tu chiar crezi că va fi suficient? am spus.

Se opri şi mă privi, încruntându-se.

— Se va certa, dar fireşte că va fi de acord, spuse. Va fi un pas înainte în lumea bună. Şi ea va dori să se răzbune pe Mască la fel de mult ca pe foştii duşmani. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, să n-ai încredere în ea. Indiferent ce va promite, nu va fi niciodată fericită cu mai puţin decât a avut înainte. Va pune la cale comploturi. Va fi un aliat bun până se va vedea cu sacii în car. Apoi va trebui să te gândeşti cum să te aperi de ea. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu găsesc eu ceva care să îndulcească situaţia.

— Ca de pildă?

— Încă nu ştiu. Dar nu ridica vraja aceea până când nu se lămuresc total lucrurile între mine şi Dalt. Okay?

Îşi reluă mersul.

— Stai o clipă, am spus. Ce ai de gând?

— Nimic special, răspunse. Aşa cum i-am spus reginei, o să cânt pur şi simplu după ureche.

— Uneori am senzaţia că eşti la fel de prefăcut ca ea, am spus.

— Aşa sper, răspunse. Dar e o diferenţă. Eu sunt cinstit.

— Nu cred că aş cumpăra o maşină uzată de la tine, Luke.

— Fiecare afacere pe care o fac e specială, spuse, şi pentru tine e întotdeauna cea din vârf.

I-am aruncat o privire, am văzut că-şi păstrase expresia sub control.

— Ce altceva pot să mai spun? adăugă el, arătând spre salonaş cu un gest rapid.

— Nimic, deocamdată, am răspuns şi am intrat.

Vialle îşi întoarse capul în direcţia noastră, cu expresia la fel de indescifrabilă ca a lui Luke.

— Să înţeleg că acum eşti îmbrăcat cum trebuie? întrebă ea.

— Într-adevăr, răspunse el.

— Atunci, să ne pregătim pentru asta, spuse ridicând mâna stângă, în care am văzut un Atu. Vino aici, te rog.

Luke se apropie de ea şi eu l-am urmat. Atunci am văzut că ţinea Atuul lui Julian.

— Pune mâna pe umărul meu, îi spuse.

— În regulă.

Făcu asta, şi ea întinse mâna, îl găsi pe Julian şi începu să-i vorbească. În scurt timp, Luke lua parte la conversaţie, explicând ce intenţiona să facă. Am auzit-o pe Vialle spunând că planul avea aprobarea ei.

Câteva clipe mai târziu l-am văzut pe Luke ridicând cealaltă mână şi întinzând-o. Am văzut, de asemeni, silueta ceţoasă a lui Julian întinzând mâna, deşi eu nu eram parte a legăturii prin Atu. Asta deoarece chemasem Viziunea Logrusului meu şi devenisem sensibil la asemenea lucruri. Aveam nevoie de asta pentru „timing”, nedorind ca Luke sâ dispară înainte de a mă putea mişca.

Mi-am lăsat mâna să cadă pe umărul lui şi am păşit înainte.

— Merlin! Ce faci? am auzit-o strigând pe Vialle.

— Mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă, am zis. O să vin direct acasă când lucrurile se vor limpezi, şi poarta curcubeului se închise înapoia mea.

Ne aflam în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu ulei în interiorul unui cort spaţios. De afară, puteam auzi vântul şi zgomotul crengilor care se agitau. Julian se afla în faţa noastră. Lăsă jos mâna lui Luke şi-l privi fără expresie.

— Deci tu eşti ucigaşul lui Caine, spuse.

— Eu, răspunse Luke.

Şi mi-am amintit că Julian şi Caine fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi. Dacă Julian l-ar fi ucis pe Luke şi ar fi strigat în gura mare „răzbunare”, eram convins că Random ar fi încuviinţat şi ar fi fost de acord. Poate chiar ar fi şi zâmbit. Greu de spus. Dacă aş fi fost în locul lui Random, aş fi întâmpinat uciderea lui Luke cu un oftat de uşurare. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care îl însoţisem. Presupunând că întreaga chestiune e o înscenare? Nu mi-o puteam imagina pe

Vialle făcând parte din ea, dar poate că fusese cu uşurinţă decepţionată de Julian şi Benedict. Şi dacă Dalt nici măcar nu se afla aici?

Sau presupunând că era – şi tot ceea ce ceruse, de fapt, era capul lui Luke? La urma urmelor, încercase să-l ucidă pe Luke destul de recent. Trebuia să recunosc acum posibilitatea, şi mai trebuia să recunosc că Julian era cel mai potrivit candidat să-şi dorească un asemenea plan. Spre binele Amberului. Privirea lui Julian o întâlni pe a mea şi purtam o mască la fel de indiferentă ca a lui.

— Bună seara, Merlin, rosti. Ai un rol aparte în acest plan?

— Sunt un observator, am răspuns. Orice altceva voi face va fi dictat de împrejurări.

De undeva de afară am auzit mârâitul unui câine-diavol.

— Atâta timp cât nu te vei amesteca, spuse Julian.

Am zâmbit.

— Vrăjitorii au mijloace speciale de a evita sfaturile, am răspuns.

Mă studie din nou, întrebându-se, sunt sigur, dacă vorbele mele implicau un fel de ameninţare – să-l apăr pe Luke sau să-l răzbun.

Apoi ridică din umeri şi se îndreptă spre o mescioară pe care se afla o hartă despăturită, fixată cu o piatră şi un stilet. Îi făcu un semn lui Luke să i se alăture, şi l-am urmat şi eu.

Era o hartă a hotarului vestic al Ardenului şi arăta poziţia noastră pe ea. Garnath se întindea spre sud-sud-vestul nostru. Amber spre sud-est.

— Trupele noastre sunt plasate aici, spuse, cu o mişcare a degetului. Şi ale lui Dalt, aici. Descrise o altă linie, perfect paralelă cu a noastră.

— Şi armata lui Benedict? am întrebat.

Mă privi, încruntându-se abia vizibil.

— E bine ca Luke să ştie că există o asemenea armată, glăsui, dar să nu ştie mărimea, locul sau obiectivul. În felul ăsta, dacă Dalt l-ar captura şi l-ar interoga, va avea o mulţime de griji şi nimic asupra căruia să acţioneze.

Luke încuviinţă.

— Bună idee, rosti.

Julian arătă din nou un punct situat între linii.

— Acesta e locul unde l-am întâlnit când am vorbit mai devreme, explică. E o zonă liberă, înaltă, vizibilă din ambele părţi în timpul zilei. Aş sugera s-o folosim din nou pentru întâlnirea ta.

— În regulă, spuse Luke şi am observat că, în timp ce rostea asta, Julian mângâia cu vârful degetelor mânerul stiletului care se afla în faţa lui. Apoi am văzut că mâna dreaptă a lui Luke, într-o mişcare întâmplătoare, ajunsese să se odihnească pe centură, uşor spre stânga şi aproape de propriul stilet.

Apoi, simultan, Luke şi Julian îşi zâmbiră unul altuia, şi menţinură zâmbetul câteva secunde prea mult. Luke era mai solid ca Julian, iar eu ştiam că e iute şi puternic. Dar Julian avea în spate secole de experienţă în materie de arme. M-am întrebat cum aş putea interveni dacă vreunul ar fi schiţat o mişcare spre celălalt, deoarece ştiam că aş fi încercat să-i opresc. Numai că ei îşi lăsară mâinile să cadă în lateral, ca printr-o înţelegere subită şi Julian spuse:

— Lasă-mă să-ţi ofer un pahar cu vin.

— Nu m-ar deranja s-o faci, răspunse Luke şi m-am întrebat dacă nu cumva prezenţa mea îi făcuse să evite lupta. Probabil că nu. Avusesem senzaţia că Julian nu voise decât să-şi dea pe faţă sentimentele, şi Luke să-i arate că nu-i pasă nici cât o ceapă degerată. Chiar nu ştiu pe care dintre ei aş fi pariat.

Julian puse trei cupe cu vin pe masă, le umplu cu „Cel Mai Bun al lui Bayle”, ne invită să luăm câte una în timp ce scotea dopul sticlei, apoi luă cupa rămasă şi sorbi o înghiţitură chiar înainte ca noi să apucăm măcar să mirosim vinul. O rapidă asigurare că nu vom fi otrăviţi şi că voia să discute afaceri.

— Când m-am întâlnit cu el, fiecare am adus câte doi servitori care să ne însoţească, spuse.

— Înarmaţi? am întrebat.

Încuviinţă.

— Mai mult pentru spectacol, de fapt.

— Eraţi călare sau pe jos? întrebă Luke.

— Pe jos, răspunse. Ne-am părăsit liniile fiecare în acelaşi timp şi am mers în acelaşi ritm până când ne-am întâlnit acolo în mijloc, la mai multe sute de paşi distanţă de fiecare parte.

— Înţeleg, spuse Luke. Fără trucuri?

— Niciunul. Am vorbit şi ne-am întors.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— În amurg.

— Părea a fi un bărbat într-o stare normală a minţii?

— Aşa aş zice. Am remarcat o anume postură arogantă şi câteva insulte la adresa Amberului, lucruri normale pentru Dalt.

— E de înţeles, spuse Luke. Şi mă voia pe mine, pe mama sau pe amândoi? Şi neizbutind să pună mâna pe noi, a ameninţat cu atacul?

— Da.

— A precizat de ce ne vrea pe noi?

— Niciuna, răspunse Julian.

Luke sorbi din vinul său.

— A precizat dacă ne vrea morţi sau vii? întrebă el.

— Da. Vă vrea vii, răspunse Julian.

— Tu ce zici?

— Dacă vă predau lui, am scăpat de tine, spuse Julian. Dacă-l scuip în faţă şi-l provoc la luptă, scap de el. În ambele cazuri, eu ies cu faţa curată...

Apoi privirea i se îndreptă spre cupa de vin pe care Luke o ridicase cu mâna stângă, şi pentru o clipă făcu ochii mari. Mi-am dat seama că în clipa aceea remarcase că Luke poartă inelul Viallei.

— Se pare că va trebui să-l ucid pe Dalt, oricum, trase concluzia.

— Simplă părere, continuă Luke imperturbabil, vreau să zic, crezi că va ataca într-adevăr? Aveţi idee de unde a venit? Vreo indicaţie despre locul spre care se îndreaptă când va pleca de aici – dacă va pleca?

Julian agită vinul din pocalul său.

— Trebuie să plec de la presupunerea că se ţine de cuvânt şi plănuieşte să atace. Când ne-am dat noi seama prima oară de mişcările lui de trupe, el avansa din direcţia Begmei şi Kashfei – probabil Eregnor, întrucât pe-acolo îşi cam face veacul. Presupunerea voastră e la fel de bună ca a oricui legată de locul în care se va îndrepta dacă pleacă de aici.

Luke luă o înghiţitură scurtă de vin o fracţiune de secundă prea târziu ca să ascundă ceea ce păru a fi un zâmbet brusc. Nu, mi-am dat seama chiar în clipa aceea, presupunerea lui Luke nu era la fel de bună ca a celorlalţi. Era probabil al naibii de mult mai bună. Am luat şi eu o sorbitură rapidă, cu toate că nu sunt sigur ce expresie ar fi trebuit să ascund.

— Puteţi dormi aici, spuse Julian. Dacă vă e foame, o să poruncesc să vi se aducă ceva de mâncare. O să aranjăm întâlnirea voastră în zori.

Luke clătină din cap.

— Acum, rosti Luke, arătând din nou inelul, subtil dar evident. Vrem s-o aranjăm chiar acum.

Julian îl studie timp de mai multe secunde. Apoi:

— Nu veţi fi în poziţia cea mai clară de ambele părţi în întuneric, mai ales că ninge, spuse. O mică neînţelegere poate degenera într-un atac, din ambele părţi.

— Dacă ambii tovarăşi ai mei poartă făclii mari – şi dacă ai lui fac la fel – sugeră el, ar trebui să fim vizibili ambelor părţi la câteva sute de iarzi.

— Posibil, rosti Julian. În regulă. O să trimit mesajul în tabăra lui şi o să aleg doi servitori care să vă însoţească.

— Eu ştiu deja pe cine vreau să iau cu mine, spuse Luke. Pe tine şi pe Merlin.

— Eşti un individ ciudat, remarcă Julian. Dar da, sunt de acord. Aş vrea să fiu acolo unde ce trebuie să se întâmple, se întâmplă.

Julian se îndreptă spre intrarea cortului, deschise faldul şi chemă un ofiţer cu care discută câteva minute. În acest răstimp, am întrebat:

— Ştii ce faci, Luke?

— Cu siguranţă, răspunse.

— Am senzaţia că asta e mai mult decât a cânta după ureche, am spus. Există vreun motiv pentru care nu-mi poţi destăinui planul tău?

Mă examina o clipă, apoi rosti:

— Doar de curând mi-am dat seama că şi eu sunt un fiu al Amberului. Ne-am întâlnit şi am constatat că semănăm prea mult unul cu altul. Okay. Asta-i bine. Asta înseamnă că putem colabora, corect?

Mi-am îngăduit să mă încrunt. Nu-mi dădeam seama ce vrea să spună.

Mă lovi uşor pe umăr.

— Nu-ţi fă griji, rosti. Poţi să ai încredere în mine. Nu că ai avea de ales în clipa asta. Dar mai târziu s-ar putea. Şi atunci vreau să-ţi aminteşti că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să te amesteci.

— Ce crezi că se va întâmpla?

— N-avem nici timpul, nici intimitatea ca să speculăm. Aşa că lasă lucrurile să meargă de la sine şi să ţii minte tot ce-am spus în seara asta.

— Aşa cum ziceai, nu prea am de ales în clipa asta.

— Vreau să-ţi aminteşti asta mai târziu, rosti în timp ce Julian lăsă jos faldul şi se răsuci spre noi.

— Accept propunerea ta cu prânzul, îi spuse Luke. Dar tu, Merle? Ţi-e foame?

— Dumnezeule, nu! am răspuns. Tocmai m-am ridicat de la un dineu oficial.

— Oh? întrebă el aproape prea neglijent. Cu ce ocazie?

Am început să râd. Era prea mult pentru o singură zi. Eram pe punctul de a-i spune că n-avem nici timp, nici intimitate. Dar Julian tocmai redeschisese faldul cortului şi chema o ordonanţă, iar eu voiam să mai arunc câteva mingi cu efect în terenul lui Luke doar ca să văd cum acţionează asupra calmului său sufletesc.

— Oh, a fost în onoarea prim-ministrului Begmei, Orkuz, şi a câtorva membri din staff-ul său, am explicat.

Aşteptă, în timp ce mă prefăceam că iau o lungă sorbitură de vin. Apoi am lăsat pocalul jos şi am spus:

— Asta-i tot.

— Haide, Merlin. Despre ce-i vorba? Am fost relativ cinstit cu tine în ultima vreme.

— Oh? am spus.

Timp de un minut n-am crezut că o să sesizeze nuanţa de umor, dar apoi izbucni şi el în râs.

— Uneori morile de vânt ale zeilor macină al naibii de iute şi noi suntem îngropaţi în grăunţe, remarcă el. Ce zici să-mi dai asta pe gratis. În clipa asta, eu n-am nici cea mai mică informaţie la schimb. Ce vrea?

— O să ţii minte că, până mâine, e secret?

— Okay. Ce se întâmplă mâine?

— Arkans, Duce de Shadburne, va fi încoronat în Kashfa.

— Mama naibii! spuse Luke. Privi spre Julian, apoi reveni la mine. Asta a fost o alegere a naibii de inteligentă din partea lui Random, rosti după un timp. Nu credeam că se va mişca atât de repede.

Privi undeva în gol multă vreme. Apoi spuse:

— Mulţumesc.

— Ei bine, asta ajută sau strică? am întrebat.

— Pe mine, sau Kashfa? spuse.

— Nu ştiu chiar toate amănuntele.

— Asta e-n regulă, pentru că nu ştiu exact cum să iau asta. Trebuie să mă gândesc. Să am imaginea de ansamblu.

L-am privit şi zâmbi iar.

— *E* interesant, adăugă. Mai ai ceva pentru mine?

— Asta e destul, am spus.

— Mda, probabil că ai dreptate, recunoscu el. Cred că pierdem contactul cu lucrurile simple, bătrâne prieten?

— Nu atâta vreme cât ne cunoaştem unul pe altul, am spus.

Julian lăsă faldul la loc, reveni la noi şi îşi căută pocalul cu vin.

— Mâncarea ta soseşte în câteva minute, îi spuse lui Luke.

— Mulţumesc.

— Conform spuselor lui Benedict, rosti, i-ai zis lui Random că Dalt e un fiu al lui Oberon.

— Am zis, recunoscu Luke. Unul care a traversat Modelul, de fapt. Contează?

Julian ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată când vreau să ucid o rudă, rosti. Apropo, tu eşti nepotul meu, nu-i aşa?

— Exact… unchiule.

Julian agită din nou conţinutul pocalului.

— Atunci, bun venit în Amber, spuse. Am auzit o zână a morţii seara trecută. Mă-ntreb dacă există vreo legătură?

— O schimbare, spuse Luke. Vor să spună că lucrurile se schimbă şi se vaită pentru ce s-a pierdut.

— Moarte. E vorba de moarte, nu-i aşa?

— Nu întotdeauna. Uneori doar se arată în momente cruciale pentru un efect dramatic.

— Păcat, spuse Julian. Dar poţi întotdeauna să speri.

Credeam că Luke va rosti altceva, dar Julian i-o luă iar înainte.

— Cât de bine ţi-ai cunoscut tatăl? întrebă el.

Luke se încorda uşor, dar răspunse.

— Poate nu atât de bine ca majoritatea celorlalţi. Nu ştiu. A fost ca un comis-voiajor. Mereu venea şi pleca. De obicei, nu stătea mult cu noi.

Julian încuviinţă.

— Cum era, aproape de sfârşit? întrebă.

Luke îşi examină mâinile.

— Ei bine, nu era chiar normal, dacă asta ai vrut să spui, rosti într-un târziu. Aşa cum i-am spus lui Merlin mai devreme, cred că procesul suferit ca să dobândească puterile l-a dezechilibrat un pic.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

Luke ridică din umeri.

— Amănuntele nu sunt chiar atât de importante – doar rezultatele.

— Vrei să spui că n-a fost un tată rău înainte de asta?

— La naiba, nu ştiu. N-am avut niciodată un alt tată cu care să-l compar. De ce întrebi?

— Din curiozitate. E o parte din viaţa lui despre care nu ştiu nimic.

— Ei bine, ce fel de frate era?

— Sălbatic, spuse Julian. Nu prea ne-am înţeles aşa de bine. Aşa că nu prea ne-am intersectat drumurile. Era isteţ, totuşi. Şi talentat. Avea înclinaţie spre arte. Tocmai încercam să-mi imaginez cât ai moştenit de la el.

Luke îşi întoarse palmele în sus.

— Mă depăşeşte, rosti.

— Ei bine, nu contează, răspunse Julian punând jos pocalul şi răsucindu-se iar către intrarea în cort. Cred că mâncarea ta e pe punctul să sosească.

Se îndreptă într-acolo. Puteam auzi cristalele fine de gheaţă răsunând pe ţesătura de deasupra, şi câteva mârâituri afară: concert pentru vânt şi câini. Fără zânele morţii, totuşi. Nu încă.

9

Eram cam cu un pas în urma lui Luke, câţiva iarzi în stânga lui, încercând să ţin pasul cu Julian, care se afla în dreapta. Torţa pe care o purtam era mare, cam de vreo doi metri, în formă conică, din lemn ca smoala, ascuţită la capăt ca să fie mai uşor de înfipt în pământ. O ţineam la un braţ distanţă, deoarece flăcările uleioase se îndreptau în toate direcţiile în funcţie de capriciile vântului. Fulgi ascuţiţi, îngheţaţi îmi cădeau pe obraz,

pe frunte, pe mâini, câţiva prinzându-mi-se pe gene şi pe sprâncene. Am clipit puternic atunci când căldura torţei i-a topit şi mi-au intrat în ochi. Ierburile de sub picioarele mele erau suficient de reci ca să-mi dea o senzaţie de fragilitate, de scârţâit de fiecare dată când făceam un pas. Exact în faţa noastră puteam vedea înaintarea lentă a altor două torţe către noi şi silueta umbroasă a unui bărbat care mergea între ele. Am clipit şi am aşteptat lumina uneia sau alteia dintre torţe să-mi ofere o privelişte mai bună. Îl văzusem odată, foarte scurt, prin intermediul Atuului, la Arbor House. Părul îi părea auriu, sau chiar arămiu, în funcţie de cum cădea lumina; dar mi-am amintit că în lumină naturală era un blond murdar. Ochii, mi-am amintit, erau verzi, deşi acum nu aveam posibilitatea să-i văd. Am constatat pentru prima oară, totuşi, că era destul de înalt – sau poate doar îşi alesese purtători de torţe foarte scunzi. Acea unică oară când îl văzusem fusese singur şi nu avusese un standard pentru comparaţie. În clipa în care lumina torţelor noastre ajunse la el am văzut că purta un pieptar greoi, verde, fără mâneci, fără guler, peste ceva negru şi de asemeni greoi, cu mâneci care coborau pe braţe ca să dispară în nişte mănuşi verzi.

Pantalonii erau negri, aşa cum erau şi cizmele înalte în care intrau; mantia era neagră şi căptuşită cu verde smarald, care prinse lumina noastră născând peisaje schimbătoare, uleioase, în roşu şi galben. Pe un lanţ în jurul gâtului purta un medalion greu, circular, care părea a fi din aur; şi, cu toate că nu puteam distinge detaliile, eram sigur că înfăţişează un Leu sfâşiind un Unicorn. Se opri la vreo zece sau doisprezece paşi de Luke, care se opri o clipă mai târziu. Dalt făcu un gest, şi servitorii lui înfipseră capetele torţelor în pământ. Julian şi cu mine am făcut imediat la fel şi am rămas lângă ele, aşa cum făcură şi oamenii lui Dalt. Apoi Dalt făcu un semn din cap spre Luke, şi amândoi înaintară iar, întâlnindu-se în centrul careului alcătuit de lumini, strângându-şi antebraţul drept, privindu-se unul pe altul în ochi. Luke stătea cu spatele spre mine, dar nu-i vedeam chipul lui Dalt. Nu trăda niciun fel de emoţie, dar buzele i se mişcau deja. N-auzeam niciun cuvânt, atât din cauza vântului cât şi datorită faptului că vorbeau intenţionat cu voce joasă. Măcar aveam, în sfârşit, un punct de referinţă pentru înălţimea lui Dalt. Luke are cam un metru optzeci şi trei, şi am văzut că Dalt e mai înalt cu

câţiva inci. Am privit spre Julian, dar nu privea în direcţia mea. M-am întrebat câte perechi de ochi ne priveau din ambele părţi ale câmpului.

Julian e întotdeauna greu de descifrat în reacţii. Pur şi simplu îi privea pe cei doi, impasibil, apatic. Am adoptat aceeaşi atitudine, şi minutele trecură, zăpada continuă să cadă.

După multă vreme, Luke se răsuci şi se îndreptă spre noi. Dalt se îndreptă către unul dintre purtătorii lui de torţă. Luke se opri la jumătatea drumului între noi, şi Julian şi cu mine ne-am dus spre el.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

— Oh, spuse, cred că am găsit o cale de a rezolva lucrurile fără război.

— Minunat, am spus. Ce i-ai vândut?

— I-am vândut ideea de a se lupta în duel cu mine ca să hotărâm cum se rezolvă lucrurile, explică el.

— La naiba, Luke! am spus. Tipu' e profesionist! Şi sunt sigur că a moştenit pachetul nostru genetic al puterii. Şi a trăit tot timpul numai pe câmpul de luptă. E probabil în cea mai bună formă. Şi te depăşeşte şi în greutate şi în alonjă.

Luke rânji.

— Deci trebuie să am noroc, zise. Privi spre Julian. Oricum, dacă poţi, trimite un mesaj şi spune-le oamenilor tăi să nu atace când pornim treaba asta. Şi oamenii lui Dalt vor sta, la rândul lor, liniştiţi.

Julian privi spre locul în care unul dintre purtătorii de torţă ai lui Dalt pornise înapoi către liniile lui. Se răsuci către ai lui şi făcu câteva semnale cu mâna. În scurt timp, un bărbat ieşi din ascunzătoare şi începu să alerge spre noi.

— Luke, am spus. Asta-i o nebunie. Singura cale prin care poţi câştiga este să ajungi o clipă la Benedict şi apoi să-ţi rupi un picior.

— Merle, las-o aşa. E între mine şi Dalt. Okay?

— Am câteva vrăji foarte proaspete, am spus. Putem lăsa lupta să înceapă, după care îl pot lovi cu o vrajă exact la momentul potrivit. Va arăta ca şi cum e isprava ta.

— Nu! spuse. E într-adevăr o chestiune de onoare. Aşa că nu te amesteca.

— Okay, dacă aşa vrei tu.

— În afară de asta, n-o să moară nimeni, explică el. Niciunul dintre noi nu vrea asta acum, şi face parte din înţelegere. Suntem prea valoroşi unul altuia fiind în viaţă. Fără arme. Strict *mano a mano*[11].

— Totuşi, care *e* înţelegerea? întrebă Julian.

— Dacă Dalt mă biruie, răspunse Luke, sunt prizonierul lui. O să-şi retragă armata şi eu îl voi însoţi.

— Luke, eşti nebun! am zis.

Julian îmi aruncă o privire.

— Continuă, spuse.

— Dacă voi câştiga eu, va fi el prizonierul meu. Se întoarce cu mine în Amber, sau oriunde altundeva vreau eu să-l teleportez, şi ofiţerii lui îi vor retrage soldaţii.

— Singura cale de a asigura o asemenea retragere, spuse Julian, este de a-i face să afle că, dacă n-o fac, sunt pierduţi.

— Fireşte, rosti Luke. De asta i-am spus că Benedict pândeşte la cotitură ca să se năpustească asupra lui. Sunt sigur că e unicul motiv pentru care a fost de acord să facă asta.

— Cât se poate de abil, remarcă Julian. În ambele cazuri, Amberul câştigă. Tu Rinaldo, cu ce te alegi din toate astea?

Luke zâmbi.

— Gândeşte-te, rosti.

— Cu mai mult decât aş fi crezut, Nepoate, răspunse. Vrei să vii aici, în dreapta mea?

— De ce?

— Ca să nu mă vadă el, desigur. Trebuie să-l înştiinţez pe Benedict ce se petrece.

Luke se mişcă în timp ce Julian îşi luă Atuurile şi-l extrase pe cel potrivit. În acest răstimp alergătorul din liniile noastre ajunsese şi rămăsese în aşteptare. Atunci Julian dădu deoparte toate cărţile cu excepţia uneia şi începu comunicarea. Dură vreun minut, apoi Julian se opri să-i vorbească alergătorului şi îl trimise înapoi. Imediat, continuă conversaţia cu Atuul. Când într-un târziu se opri din vorbit sau părea că ascultă, nu puse Atuul la loc în buzunarul interior unde le ţinea pe celelalte, ci îl ţinu pitit în mână. Atunci mi-am dat seama că nu va fi întrerupt contactul, că va rămâne în legătură cu Benedict până când se va termina totul, astfel încât Benedict să afle într-o clipă ce hotărâre să ia.

---

[11] Cu braţele goale, în lb.latină, în original (*n.t.*)

Luke îşi desfăcu mantia pe care i-o împrumutasem, veni lângă mine şi mi-o dădu.

— Ţine asta până termin, te rog! spuse.

— Da, am rostit luând-o. Noroc.

Zâmbi scurt şi se răsuci. Dalt deja se îndrepta spre centrul pătratului.

Luke înaintă şi el. Şi el şi Dalt se opriră, înfruntându-se, când mai erau doar câţiva paşi care-i separau. Dalt rosti ceva ce n-am putut auzi şi, de asemeni, am pierdut şi răspunsul lui Luke.

Apoi ridicară braţele. Luke luă o poziţie de boxeur şi mâinile lui Dalt se ridicară într-o poziţie de apărare a unui luptător. Luke trimise prima lovitură – sau poate era doar o fentă; oricum, nu izbuti – către faţa lui Dalt. Dalt o evită şi păşi înapoi, şi Luke se deplasă iute şi trimise două lovituri spre torace. O altă lovitură spre faţă fu blocată, totuşi, şi Luke începu să dea roată, împungând. Dalt încercă să se repeadă de două ori şi fu surprins de ambele daţi, un mic firişor de sânge curgându-i din buză după a doua lovitură. La al treilea atac, totuşi, îl întinse la pământ pe Luke dar nu izbuti să îl ţintuiască, deoarece Luke reuşi să se răsucească parţial şi să se rostogolească atunci când Dalt lovi. Încercă să-l izbească pe Dalt în rinichiul drept, totuşi, de îndată ce se ridică în picioare, şi Dalt îl prinse de gleznă şi îl ridică, zvârlindu-l înapoi. În timp ce cădea, Luke reuşi o lovitură în laterala genunchiului cu celălalt picior dar Dalt îl ţinu strâns de picior, doborându-l şi începând să-l răsucească. Luke se aplecă în faţă, schimonosindu-se de durere, şi reuşi să apuce încheietura dreaptă a lui Dalt cu ambele mâini şi să-şi smulgă piciorul din strânsoarea bărbatului mai înalt. Apoi se dădu înapoi şi se repezi înainte, încă ţinându-i încheietura, recâştigând poziţia verticală şi îndreptându-se în timp ce înainta, trecând pe sub braţul lui Dalt pe partea lui dreaptă, răsucindu-se şi târându-l cu faţa în jos pe pământ. Apoi se mişcă iute, ridicându-i braţul şi imobilizându-i-l, ţinându-l cu mâna dreaptă şi înşfăcându-l de păr pe Dalt cu stânga. Numai că în timp ce-i trăgea capul pe spate – pregătindu-se, eram sigur, să-l izbească de mai multe ori de pământ – am văzut că n-o să meargă. Dalt se încordă şi braţul începu să se mişte în jos. Se încorda încercând să scape din strânsoarea lui Luke. Luke încercă să împingă de mai multe ori în faţă capul lui Dalt, dar fără rezultat. Deveni evident că, dacă ar fi dat drumul celeilalte mâini ar fi dat

de belea, şi nu reuşea să menţină strânsoarea. Dalt era al naibii de puternic. Văzând asta, Luke se aruncă cu toată greutatea în spatele lui Dalt, împinse şi se arcui. Totuşi, nu era destul de rapid, deoarece braţul liber al lui Dalt ţâşni şi îl izbi în pulpa stângă în timp ce se mişcă. Luke se clătină. Dalt era deja în picioare şi se roti imediat. Îl surprinse pe Luke cu o lovitură nimicitoare sălbatică, care-l doborî în spate. De data asta, când se năpusti peste el, Luke nu izbuti să se rostogolească; reuşi doar să-şi răsucească parţial corpul. Dalt ateriză cu o forţă considerabilă, evitând o lovitură moale de genunchi îndreptată spre vintre. Luke nu-şi eliberă mâinile la timp pentru a se apăra de o lovitură care-l prinse în stânga maxilarului. Se răsuci odată cu lovitura şi căzu complet lat. Apoi mâna dreaptă ţâşni în sus, izbind cu baza palmei pometul obrazului lui Dalt, cu degetele încovoiate spre ochi. Dalt îşi repezi capul spre înapoi şi îndepărtă mâna. Luke încercă o lovitură de ciocan către tâmplă cu cealaltă mână şi, deşi reuşi, Dalt deja îşi deplasase capul într-o parte şi n-am putut vedea vreun efect. Luke îşi puse ambele coate pe sol şi se împinse în sus şi înainte, clătinându-se. Izbi faţa lui Dalt cu fruntea – în ce loc – n-aş putea preciza – înainte de a se prăbuşi. Câteva clipe mai târziu, nasul lui Dalt începu sâ sângereze, în timp ce întindea mâna stângă ca să-l înşface pe Luke de gât. Mâna dreaptă, deschisă, îl plezni dur pe Luke în laterala capului. Am văzut cum dinţii lui Luke încearcă să muşte mâna care se apropia, dar faptul că era ţinut de gât îl împiedica s-o facă. Dalt se mişcă încercând să repete lovitura, dar de data asta braţul stâng al lui Luke se ridică şi-l blocă, în timp ce cu dreapta apucă încheietura stângă a lui Dalt într-un efort de a o îndepărta de pe gât. Mâna dreaptă a lui Dalt se strecură peste stânga lui Luke, astfel încât reuşi o priză cu două mâini pe gâtul lui Luke, cu degetele mari încercând să-i blocheze traheea.

Mi-am zis că totul s-a sfârşit. Dar dreapta lui Luke se deplasă spre cotul stâng al lui Dalt, mâna lui stângă trecu peste ambele braţe ale lui Dalt pentru a-i apuca antebraţul stâng, şi Luke îşi răsuci corpul şi întoarse cotul spre cer. Dalt se duse spre stânga şi Luke se rostogoli spre dreapta şi îşi recapătă sprijinul, scuturând din cap în răstimp. De data asta nu încercă să-l lovească pe Dalt, care deja începea să-şi revină. Din nou Dalt îşi întinse braţele, Luke ridică pumnii şi începură iar să se învârtă în cerc.

Zăpada continua să cadă, vântul să slăbească şi să se intensifice, uneori purtând cu putere fulgii îngheţaţi pe chipuri, alteori îngăduind zăpezii să cadă asemeni unei cortine agitate. M-am gândit la toţi soldaţii din jurul meu şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu mă voi trezi în mijlocul unui câmp de bătălie când lupta se va sfârşi. Faptul că Benedict era pregătit să atace de undeva şi să provoace ravagii nu era în măsură să mă liniştească, chiar dacă asta însemna că vor câştiga ai mei. Mi-am amintit atunci că prezenţa mea aici mi se datora în întregime.

— Haide, Luke! am strigat. Zdrobeşte-l!

Asta produse un efect ciudat. Imediat, purtătorii de torţe ai lui Dalt începură să-i strige încurajări. Vocile noastre trebuie că au fost purtate de vânt, pentru că, la scurt timp, se auziră valuri de sunete, pe care la început le-am luat a fi drept zgomotul îndepărtat al furtunii şi de-abia mai târziu mi-am dat seama că sunt strigăte venind din ambele tabere. Numai Julian rămase tăcut, impenetrabil.

Luke continuă să se rotească în jurul lui Dalt, dându-i lovituri bruşte şi încercând combinaţii ocazionale şi Dalt continuând să le evite şi încercând să apuce un braţ. Amândoi aveau sânge pe faţă şi amândoi păreau a fi un pic mai lenţi decât fuseseră mai devreme. Aveam senzaţia că amândoi fuseseră răniţi, deşi era imposibil de apreciat în ce măsură. Luke provocase o mică tăietură pe obrazul stâng al lui Dalt. Feţele amândurora începuseră să arate tumefiate.

Luke izbuti o altă combinaţie, dar era greu de spus câtă forţă se afla în spatele loviturilor. Dalt le încasă cu stoicism şi găsi energie în plus pentru a se năpusti şi a încerca să-l înşface. Luke era lent în retragere şi Dalt reuşi să-l atragă într-un clinci. Fiecare încerca să-l îngenuncheze pe celălalt; amândoi îşi răsuciră şoldurile şi se evitară reciproc. Continuau să-şi încâlcească braţele şi răsucirile în timp ce Dalt continua să-şi întindă mâinile în căutarea unei prize mai bune şi Luke continua să-i înfrunte eforturile în timp ce încerca să-şi elibereze un braţ şi să dea o lovitură. Amândoi încercară mai multe lovituri în frunte şi la glezne, dar toate fură evitate de ambele părţi. În cele din urmă, Luke reuşi să agaţe piciorul lui Dalt, trântindu-l la pământ.

Pe jumătate îngenuncheat deasupra lui, Luke îi aplică un croşeu de stânga, urmat imediat de o dreaptă. Apoi încercă din nou cu stânga şi Dalt îi prinse pumnul, ţâşni în sus şi îl azvârli la pământ. În timp ce Dalt se afla din nou deasupra lui, cu faţa acoperită pe jumătate de o mască din sânge şi praf, Luke izbuti cumva să-l lovească sub inimă, dar asta nu opri pumnul drept al lui Dalt care veni ca o stâncă ce se prăbuşeşte în laterala maxilarului lui Luke. Dalt continuă cu o stângă slabă în cealaltă laterală, o dreaptă slabă, se opri ca să inspire adânc, apoi lansă o stângă puternică. Capul lui Luke se rostogoli într-o parte şi nu mai mişcă.

Dalt se ghemui deasupra lui, gâfâind ca un câine, studiindu-i chipul ca şi cum s-ar fi aşteptat la vreun truc, cu mâna dreaptă contractată ca şi cum ar fi aşteptat să lovească din nou.

Dar nu se întâmplă nimic. Rămaseră în această poziţie zece sau cincisprezece secunde înainte ca Dalt să se ridice încet, să se îndepărteze de Luke în stânga acestuia, apoi să se înalţe precaut în picioare, după care se clătină o clipă şi se îndreptă.

Aproape că simţeam gustul vrăjii mortale pe care o pregătisem mai devreme. Mi-ar fi luat doar câteva clipe ca să-l dobor şi nimeni pe lume n-ar fi ştiut cum murise. Dar m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă şi el s-ar fi prăbuşit acum. Oare ambele părţi ar fi atacat? Totuşi, nici asta şi nici aceste consideraţii umanitare nu mă reţinură. Ci vorbele lui Luke: Asta e într-adevăr o chestiune de onoare. Aşa că trebuie să nu te amesteci, şi, n-o să moară nimeni… Suntem prea valoroşi unii altora în viaţă.

Okay. Încă nu se auzea sunetul trompetelor. Nimeni nu se grăbea să intre în luptă. Se pare că, de fapt, lucrurile se desfăşurau aşa cum se stabilise. Aşa dorise Luke. Nu mă voi amesteca.

Am privit cum Dalt îngenunchează şi începe să-l ridice pe Luke de la pământ. Imediat, îl lăsă jos, apoi strigă către cei doi purtători de torţă să vină să-l ia. Dalt se ridică iar şi veni în faţa lui Julian în timp ce oamenii înaintau.

— Apelez la tine să respecţi restul înţelegerii noastre, rosti cu putere.

Julian înclină uşor capul.

— O vom face, cu condiţia s-o faci şi tu, răspunse. Să-ţi scoţi oamenii de aici în zori.

— Plecăm acum, răspunse Dalt şi se întoarse.
— Dalt! am strigat.
Se răsuci şi mă privi.
— Numele meu e Merlin, am spus. Ne-am întâlnit, deşi nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti.
Clătină din cap.
Am ridicat braţul drept şi am rostit vraja mea cea mai inutilă şi, în acelaşi timp, cea mai rapidă. Pământul erupse dinaintea lui, împroşcându-l cu praf şi pietriş. Făcu un pas înapoi şi se şterse pe faţă, apoi privi în jos în scobitura care apăruse.
— Ăsta e mormântul tău, am zis, dacă moartea lui Luke se va trage de-aici.
Mă examină iar.
— Data viitoare o să te ţin minte, rosti şi se răsuci şi îi urmă pe cei care-l cărau pe Luke înapoi în tabăra lor.
M-am uitat spre Julian, care mă privea şi el. Se răsuci şi scoase torţa din pământ. Am făcut la fel. L-am urmat pe drumul pe care veniserăm.
Mai târziu, în cortul său, Julian remarcă:
— Asta rezolvă o problemă. Posibil două.
— Poate, am spus.
— Cu Dalt e rezolvată pentru moment.
— Presupun.
— Benedict spune că oamenii deja îşi ridică tabăra.
— Nu cred că şi-a spus încă ultimul cuvânt.
— Dacă doar atât poate face pentru o armată în zilele noastre, nu contează.
— N-ai senzaţia că asta a fost o misiune improvizată? am întrebat. Aş zice că şi-a adunat armata foarte repede. Asta mă face să cred că a avut un program foarte strict.
— Aici s-ar putea să ai dreptate. Dar a jucat la noroc.
— Şi a câştigat.
— Da, a câştigat. Şi n-ar fi trebuit să-i arăţi puterea ta, la sfârşit.
— De ce nu?
— Vei avea de-a face cu un inamic prudent dacă-l vei urmări vreodată.
— Trebuia să-l avertizez.
— Un om ca ăsta trăieşte numai riscând. Calculează şi acţionează. Orice impresie i-ai face, n-o să-şi schimbe planurile

tocmai acum. În afară de asta, nici Rinaldo nu şi-a spus ultimul cuvânt. E exact la fel. Se înţeleg de minune unul cu altul.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Am.

— Dacă lupta s-ar fi terminat altfel, crezi că armata lui l-ar fi sprijinit? am întrebat.

Julian dădu din umeri.

— Ştia că armata mea ar fi făcut-o dacă ar fi câştigat el, deoarece ştia că sunt pregătit. Asta era de-ajuns.

Am încuviinţat.

— Scuză-mă, rosti. Acum trebuie să-i raportez Viallei chestiunea asta. Presupun că o să te teleportezi când termin?

— Da.

Dădu la iveală un Atu şi se ocupă de chestiune. Şi m-am trezit întrebându-mă, nu pentru prima dată, cum reuşea Vialle să simtă un contact prin Atu. Întotdeauna eu văd cealaltă persoană şi toţi ceilalţi spun că li se întâmplă la fel şi lor. Dar Vialle, din câte am înţeles eu, era oarbă din naştere. Întotdeauna mi-am zis că ar fi nepoliticos s-o întreb şi, din această cauză, mi-am zis că răspunsul ei probabil n-ar spune mare lucru unei persoane văzătoare. Oricum, probabil că întotdeauna îmi voi pune această întrebare.

În timp ce Julian se adresa prezenţei ei fantomatice, mi-am îndreptat gândul spre viitor. Va trebui să acţionez curând împotriva Măştii şi a lui Jurt şi acum se pare că va trebui s-o fac fără Luke. Oare chiar doream să-i urmez sfatul şi să încerc s-o atrag pe Jasra într-o alianţă împotriva lor? Oare beneficiile merită riscul? Şi, dacă n-aş face-o, cum o s-o scot la capăt? Poate ar trebui să-mi croiesc drum înapoi în barul acela ciudat şi să împrumut Jabberwock-ul. Sau Spada Vorpal. Sau amândouă. Poate…

Mi-am auzit rostit numele şi am revenit în momentul prezent, la problemele prezente. Julian îi explica Viallei ceva, dar ştiam că nu sunt prea multe de explicat. Aşa că m-am ridicat în picioare, mi-am întins oasele şi am chemat Viziunea Logrusului.

I-am zărit cu limpezime forma fantomatică, atunci când mi-am direcţionat viziunea în zona din faţa lui Julian. Vialle se afla în acelaşi fotoliu ţeapăn unde o văzusem ultima dată. M-am întrebat dacă rămăsese acolo tot timpul sau tocmai revenise.

Speram să fi reuşit să ajungă să mănânce desertul acela din care n-apucasem nicio bucăţică.

Julian îmi aruncă o privire, apoi:

— Dacă eşti gata, e şi ea gata să te primească, spuse.

Am traversat şi m-am aşezat lângă el, renunţând între timp la viziunea Logrusului. Hotărâsem că nu e o idee bună să aduc forţele Logrusului şi ale Modelului prea aproape unele de altele. Am întins mâna şi am atins cartea, şi imaginea Viallei se limpezi total. O clipă, şi nu mai era doar o imagine.

— Oricând, rosti ea şi întinse mâna.

Am întins-o pe a mea şi i-am strâns-o uşor.

— La revedere, Julian, am spus şi am păşit înainte.

Nu răspunse. Sau, dacă o făcu, nu l-am auzit.

— Nu voiam ca lucrurile să meargă astfel, îmi spuse imediat, fără să-mi lase mâna.

— Nu exista nicio cale de a prevedea ce se întâmplă, am spus.

— Luke ştia, răspunse. Acum capătă sens, nu-i aşa? Acele mici remarci pe care le-a făcut? A plănuit în întregime confruntarea.

— Presupun că da, am zis.

— A riscat ceva. Aş vrea să ştiu ce anume.

— Nu te pot ajuta, am răspuns. Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Dar tu vei fi cel cu care va intra în contact, în cele din urmă, spuse ea. Vreau să aflu imediat când afli ceva de el.

— În regulă, am spus. Îmi lăsă mâna.

— Se pare că nu mai e nimic de spus, deocamdată.

— Ei bine, am început, mai e ceva ce-ar trebui să stii.

— Oh?

— E vorba despre absenţa lui Coral de la cina din seara asta.

— Continuă, spuse.

— Ştiai că azi ne-am plimbat mult prin oraş?

— Ştiam.

— Am dat o raită în camera Modelului. Şi-a exprimat dorinţa să-l vadă.

— Mulţi vizitatori fac aşa. Depinde unde vrei să-i duci. Adesea îşi pierd interesul, totuşi, când află despre scară.

— I-am spus dar asta n-a descurajat-o. Când a ajuns acolo, a pus piciorul pe Model…

— Nu! strigă ea. Trebuia s-o fi supravegheat mai îndeaproape! Toate celelalte necazuri cu Begma… şi acum asta? Unde e corpul ei?

— Bună întrebare, am răspuns. Nu ştiu. Dar ultima oară când am văzut-o era în viaţă. Vezi tu, pretindea că Oberon e tatăl ei, şi apoi a început să traverseze Modelul. Când a terminat, s-a folosit de el ca s-o teleporteze undeva. Acum, soră-sa – care ştie că ne-am plimbat împreună – e şi ea îngrijorată. M-a pisat la cap pe tot parcursul cinei întrebându-mă unde ar putea fi Coral.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că am lăsat-o pe soră-sa să se bucure de frumuseţile palatului şi că s-ar putea să întârzie un pic la cină. Pe măsură ce trecea timpul, totuşi, parcă devenea tot mai îngrijorată şi m-a făcut să-i promit s-o caut la noapte dacă nu-şi face apariţia. N-am vrut să vorbesc despre ce s-a petrecut în realitate pentru că nu voiam să mă amestec în chestiunea familiei lui Coral.

— E de înţeles, răspunse. Oh, Doamne!

Am aşteptat, dar nu mai scoase un cuvânt. Am continuat să aştept.

Într-un târziu:

— Nu ştiam despre povestea ultimului rege din Begma, aşa că e dificil de apreciat impactul acestei dezvăluiri. Ţi-a precizat Coral cam cât ar avea de gând să lipsească? Şi, apropo de asta, i-ai asigurat vreun mijloc de întoarcere?

— I-am dat Atuul meu, am zis, dar nu a intrat în contact. Am senzaţia că nu voia să lipsească prea mult, totuşi.

— Ar putea fi o chestiune serioasă, hotărî Vialle, din motive mai mult decât evidente. Ce impresie ţi-a făcut Nayda?

— Pare destul de inteligentă, am spus. De asemeni, cred că mă place.

Vialle cugetă o clipă, apoi spuse:

— Dacă ajunge vreo vorbuliţă la Orkuz, ar putea avea senzaţia că o ţinem ostatică pentru a o împiedica să participe la negocierile care ar putea apărea în urma situaţiei din Kashfa.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— El se va gândi. Oamenii au tendinţa de a se gândi la asemenea chestiuni atunci când tratează cu noi. Aşa că trebuie să câştigăm ceva timp şi să încercăm s-o găsim înainte de a trezi suspiciuni.

— Înţeleg.

— Cel mai probabil, va trimite curând pe cineva la apartamentele ei – dacă nu cumva a făcut-o deja – să afle de ce n-a fost la cină. Dacă acum poate fi lămurit, o să ai toată noaptea la dispoziţie ca să încerci s-o găseşti.

— Cum?

— Tu eşti magicianul. Găseşte o cale. Apropo, spuneai că Nayda e simpatică?

— Mai mult de-atât.

— Bun. Mi se pare că cel mai bun curs al acţiunii ar fi să încerci să-i ceri ajutorul. Am încredere în tine că o să fii plin de tact şi că o s-o faci în maniera cea mai puţin deranjantă posibil, fireşte…

— Fireşte, am început.

—… datorită bolii ei recente, continuă ea. Nu ne-ar mai lipsi decât să-i provocăm un atac de cord celei de-a doua fiice.

— Boală? am întrebat. N-a pomenit nimic despre asta.

— Îmi imaginez că memoria încă îi joacă feste. Se pare că a fost destul de aproape de moarte până foarte curând, apoi şi-a revenit brusc şi a insistat să-şi însoţească tatăl în această misiune. El mi-a povestit asta.

— Părea în ordine la cină, am spus neconvingător.

— Ei bine, încearcă s-o menţii tot aşa. Vreau să te duci deîndată la ea, să-i spui ce s-a întâmplat cât mai diplomatic cu putinţă şi să încerci s-o faci să acopere lipsa soră-si în timp ce o vei căuta. Bineînţeles există riscul să nu te creadă şi să se ducă direct la Orkuz. Poate ar trebui să foloseşti o vrajă ca să previi asta. Dar nu avem altă cale. Spune-mi dacă mă înşel.

— Nu te înşeli.

— Atunci, îţi sugerez să te ocupi de asta… şi să-mi raportezi imediat dacă e vreo problemă sau vreun progres, indiferent de oră.

— Am plecat.

Am părăsit în grabă încăperea, dar m-am oprit la scurt timp. Mi-am dat seama că, deşi cunoşteam zona palatului în care fuseseră cazaţi cei din Begma, nu ştiam, de fapt, unde se aflau apartamentele Naydei. Nu voiam să mă întorc şi s-o întreb pe Vialle, pentru că m-ar fi făcut să par prost că nu aflasem asta în timpul cinei.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să găsesc pe cineva din personalul palatului care să-mi dea indicaţii – odată cu un zâmbet superior – şi apoi să-l urmez în fugă până când am ajuns în faţa uşii Naydei.

Mi-am trecut o mână prin păr, mi-am periat pantalonii şi vesta, mi-am şters cizmele pe dosul pantalonilor, am inspirat adânc, am zâmbit, am expirat şi am bătut la uşă.

Uşa se deschise câteva clipe mai târziu. Era Nayda. Îmi întoarse zâmbetul şi păşi într-o parte.

— Intră, spuse.

— Aşteptam să vină slujnica, i-am spus în timp ce intram. M-ai luat prin surprindere.

— Întrucât te aşteptam, am trimis-o la culcare mai devreme, răspunse.

Se schimbase într-un costum care arăta ca un trening gri cu o eşarfă neagră. Purta o pereche de papuci negri şi era deja demachiată mai mult de jumătate. Părul îi era acum dat pe spate şi strâns puternic cu o panglică neagră. Făcu un gest spre o canapea, dar nu m-am dus să mă aşez.

Am atins-o uşor pe umăr şi am privit-o în ochi. Se apropie.

— Cum te simţi? am întrebat.

— Află, rosti şoptit.

Nu mi-am putut îngădui nici măcar un oftat. Datoria mă chema. Am cuprins-o cu braţele, am tras-o spre mine şi am sărutat-o. Am rămas aşa câteva secunde, apoi m-am desprins, am zâmbit iar şi am spus.

— Mi se pare că te simţi bine. Ascultă, sunt câteva lucruri pe care nu ţi le-am spus…

— Nu vrei să ne aşezăm? spuse luându-mă de mână şi conducându-mă spre canapea.

Vialle îmi spusese să fiu diplomat, aşa că am urmat-o. Imediat, continuă îmbrăţişarea noastră şi începu să adauge rafinamente. La naiba! Şi eu care trebuia s-o grăbesc să găsească o acoperire pentru Coral. Dacă ar fi făcut-o, aş fi fost fericit s-o acopăr eu după aceea. Sau orice altă poziţie interesantă pe care ar fi dorit-o cei din Begma. Mai bine aş întreba-o rapid, totuşi, mi-am zis. Doar câteva minute şi va fi foarte nediplomatic să încep să-i vorbesc despre soră-sa. Astăzi era o zi proastă în ceea ce priveşte timing-ul.

— Înainte de a ne implica prea mult, am zis, trebuie să-ţi cer un serviciu.

— Cere-mi orice, spuse.

— Cred că va fi o întârziere în revenirea surorii tale, am explicat, şi nu mi-ar plăcea ca tatăl tău să se îngrijoreze. Ştii cumva dacă deja a trimis pe cineva în apartamentele ei, ca să verifice dacă s-a întors?

— Nu prea cred. După cină a făcut o plimbare cu Gérard şi cu domnul Roth. Nu cred că s-a întors în apartamentul lui.

— Ai putea găsi o cale de a-i da impresia că ea nu s-a rătăcit? Dă-mi puţin timp să aflu pe unde e!

Păru amuzată.

— Şi lucrurile acelea pe care nu mi le-ai spus…?

— O să-ţi spun povestea completă dacă faci asta pentru mine.

Îşi trecu arătătorul peste linia maxilarului meu.

— În regulă, spuse. S-a făcut. Nu pleca.

Se ridică, traversă încăperea şi ieşi în hol, lăsând uşa deschisă câţiva centimetri. De ce nu mai avusesem o poveste de dragoste normală de pe vremea Juliei? Ultima femeie cu care făcusem dragoste fusese de fapt sub controlul acelei stranii entităţi schimbătoare-de-corp. Acum… Acum, pe canapea se afla cea mai slabă dintre umbre, când mi-am dat seama că mai degrabă aş fi strâns-o în braţe pe Coral decât pe sora ei. Era ridicol. N-o cunoşteam decât de o jumătate de zi…

Pur şi simplu fusese prea multă activitate de la revenirea mea. Prea multe lovituri. Aşa trebuia să fie.

Când reveni, se aşeză din nou pe canapea, dar de data asta la vreo jumătate de metru distanţă între noi. Părea destul de veselă, deşi nu făcu nicio mişcare ca să reia ocupaţia noastră de mai dinainte.

— M-am ocupat de toate, spuse. Va fi indus în eroare, dacă va întreba.

— Mulţumesc.

— Acum e rândul tău, rosti. Spune-mi.

— În regulă, am început şi m-am lansat în povestea lui Coral şi a Modelului.

— Nu, mă întrerupse. Porneşte cu începutul, te rog?

— Ce vrei să spui?

— Povesteşte-mi toată ziua, din clipa în care aţi părăsit palatul împreună până v-aţi despărţit.

— Asta-i o prostie, am protestat.

— Îndeplineşte-mi dorinţa, spuse. Îmi eşti dator, ţii minte?

— Foarte bine, am spus şi am luat-o iar de la capăt. Am reuşit să sar un pic peste episodul cu explozia mesei în cafenea, dar când am ajuns cu povestea la grotele mării spunând că am intrat în ele şi ne-au plăcut, mă întrerupse.

— Stai, spuse. Ai uitat ceva. Ce s-a-ntâmplat în grote?

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— E un secret pe care nu vreau să-l destăinui în clipa asta, explică ea. Suficient să spun că am un mijloc de a verifica-pe-loc adevărul spuselor tale.

— Nu e relevant, am spus. Va face lucrurile confuze. De-asta am omis-o.

— Spuneai c-o să-mi povesteşti întreaga după-amiază.

— În regulă, doamnă, am căzut de acord şi am povestit-o.

Îşi muşcă buza când i-am spus despre Jurt şi despre zombi, şi îşi linse alene perlele de sânge care apărură după aceea.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă deodată.

— Asta e problema mea. Ţi-am promis doar amiaza, nu memoriile şi planurile mele de supravieţuire.

— Doar că… Aminteşte-ţi, m-am oferit să încerc să te ajut!

— Ce vrei să spui? Crezi că poţi să-l ucizi pe Jurt în numele meu? Am noutăţi pentru tine: în clipa asta e practic un candidat pentru dumnezeire.

— Ce vrei să spui prin „dumnezeire”? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

— Mi-ar trebui mare parte din noapte ca să-ţi spun povestea în amănunt şi n-avem timp, dacă încep s-o caut pe Coral curând. Lasă-mă doar să isprăvesc chestiunea cu Modelul, te rog!

— Dă-i drumul.

Am făcut-o, şi nu păru surprinsă de chestiunea paternităţii surorii ei. Eram pe punctul de a o întreba despre lipsa ei de reacţie. Apoi mi-am zis, la naiba. Ea a făcut ce-am vrut eu şi eu am făcut ce-am promis. Nu făcuse atac de cord. Şi-acum e timpul să plec.

— Asta-i tot, am spus, şi am adăugat: Mulţumesc.

Am început să mă ridic şi ea se mişcă iute şi mă îmbrăţişă iar.

I-am răspuns un timp îmbrăţişării, apoi:

— Ar fi mai bine să plec. Coral ar putea fi în pericol.

— La naiba cu ea, spuse. Rămâi cu mine. Avem lucruri mai importante despre care să vorbim.

Am fost surprins de asprimea ei, dar am încercat să n-o arăt.

— Am o datorie faţă de ea şi trebuie să am grijă de asta acum.

— În regulă, rosti, oftând. Mai bine aş veni cu tine să-ţi dau o mână de ajutor.

— Cum? am întrebat.

— Ai fi surprins, îmi spuse şi deja era în picioare şi zâmbea strâmb.

Am dat din cap, simţind că probabil avea dreptate.

10

Ne-am întors de-a lungul coridorului până la apartamentul meu. Când am deschis uşa şi am declanşat lumina, Nayda făcu o rapidă examinare a primei încăperi. Înţepeni când văzu cuierul.

— Regina Jasra! spuse.

— Mda. A avut o neînţelegere cu un vrăjitor numit Masca, am explicat. Ghici cine a câştigat!

Nayda ridică mâna stângă şi o mişcă după un model lent – în spatele gâtului Jasrei şi în josul spatelui, peste piept, apoi din nou în jos. N-am recunoscut niciuna dintre mişcările pe care le făcea.

— Să nu-mi spui că şi tu eşti vrăjitoare. Se pare că toţi cei pe care-i întâlnesc în ultima vreme au oarecare pregătire în Artă.

— Nu sunt vrăjitoare, răspunse ea, şi n-am avut o asemenea pregătire. Am un singur truc şi nu e o vrăjitorie, dar îl folosesc pentru orice.

— Şi care e trucul ăsta? am întrebat.

Ignoră întrebarea, apoi spuse:

— Doamne, e cu siguranţă blocată puternic. Cheia se află undeva în zona plexului ei solar. Ştiai asta?

— Da, am răspuns. Înţeleg vraja în totalitate.

— De ce se află ea aici?

— În parte pentru că i-am promis fiului ei Rinaldo c-o voi salva din ghearele Măştii şi în parte, ca o asigurare pentru bunul lui comportament.

Am închis uşa şi am încuiat-o. Când m-am întors, mă privea.

— L-ai văzut de curând? întrebă pe un ton de conversaţie.

— Da. De ce?

— Oh, fără un motiv anume.

— Credeam că încercăm să ne ajutăm unul pe celălalt, am spus.

— Credeam că o căutăm pe sora mea.

— Mai poate aştepta încă un minut dacă ştii ceva special despre Rinaldo.

— Eram curioasă unde ar putea fi acum.

M-am răsucit şi m-am dus spre cufărul unde îmi ţineam dispozitivele de artă. Am scos obiectele necesare şi le-am pus pe planşeta mea de desen. În timp ce făceam asta, am spus:

— Nu ştiu unde e.

Am montat planşeta, m-am aşezat şi am închis ochii, chemând o imagine mentală a lui Coral, înainte de a începe să-i schiţez chipul. Din nou, m-am întrebat dacă imaginea din mintea mea, împreună cu sprijinul magic potrivit, vor fi suficiente pentru contact. Dar nu era momentul să mă încurc cu experimente. Am deschis ochii şi am început să desenez. Am folosit tehnicile pe care le învăţasem la Curţi, care sunt diferite şi totuşi asemănătoare cu cele folosite în Amber. Eram calificat să le execut în orice mod, dar sunt mai rapid în stilul pe care l-am învăţat primul.

Nayda veni lângă mine şi stătu aproape, privind, fără să întrebe ce intenţionam. Nici eu n-am zis nimic.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă.

— Pe cine?

— Pe Luke.

— În seara asta, am răspuns.

— Unde?

— A fost aici mai devreme.

— Acum e aici?

— Nu.

— Unde l-ai văzut ultima oară?

— În pădurea din Arden. De ce?

— Pare un loc straniu unde să te desparţi.

Lucram la sprâncenele lui Coral.

— Ne-am despărţit în împrejurări ciudate, am zis.

Încă puţin la ochi, puţin la păr…

— Ciudate? În ce sens? întrebă ea.

Mai multă culoare în obraji…

— Nu contează, i-am spus.

— În regulă. Probabil nu e chiar atât de important.

M-am hotărât să nu muşc momeala, pentru că deodată se întâmpla ceva. Aşa cum se întâmplase de câteva ori în trecut, concentrarea mea asupra Atuului în timp ce-i puneam tuşele finale era suficient de intensă pentru contact şi…

— Coral! am spus în timp ce trăsăturile se mişcau, perspectivele se modificau.

— Merlin…? răspunse ea. Am… am dat de necaz.

Ciudat, nu exista niciun fundal. Numai beznă. Am simţit pe umăr mâna Naydei.

— Eşti bine? am întrebat.

— Da… E întuneric aici, spuse. Foarte întuneric.

Bineînţeles. Cineva nu poate manipula Umbra în absenţa luminii. Şi nici nu vede ca să poată folosi un Atu.

— Acolo te-a trimis Modelul? am întrebat.

— Nu, răspunse.

— Ia-mă de mână, am spus. O să-mi povesteşti după aceea.

Am întins mâna şi ea se întinse spre ea.

— Ei… începu.

Şi cu un flash înţepător contactul se întrerupse. Am simţit cum Nayda împietreşte lângă mine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Nu ştiu. Am fost blocaţi brusc. Nu pot spune ce forţe sunt implicate.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să încerc din nou peste puţin timp, am spus. Dacă ar fi fost o reacţie, rezistenţa e deja probabil foarte mare şi s-ar putea să scadă mai târziu. Măcar ea zice că e-n ordine.

Am extras pachetul de Atuuri pe care-l am întotdeauna asupra mea, l-am scos pe al lui Luke. Acum părea a fi momentul propice să văd cum îi merge. Nayda aruncă o privire spre carte şi zâmbi.

— Credeam că tocmai l-ai văzut recent, spuse.

— Multe se pot întâmpla în puţin timp.

— Sunt sigură că s-au întâmplat *multe.*

— Crezi că ştii ceva despre ce se petrece cu el? am întrebat.

— Da. Ştiu.

Am ridicat Atuul.

— Ce? am spus.

— Aş vrea să pariez că n-o să ajungi la el.

— Vom vedea.

M-am concentrat şi am întins mâna. Am întins-o iar. Un minut mai târziu mi-am şters sprâncenele.

— Cum ai ştiut? am întrebat.

— Luke te blochează. Şi eu aş face la fel... având în vedere împrejurările.

— Ce împrejurări?

Îmi adresă un zâmbet strâmb, traversă spre un scaun şi se aşeză.

— Acum am din nou ceva la schimb, rosti.

— Din nou?

Am studiat-o. Ceva se scutură şi căzu la locul potrivit.

— I-ai spus „Luke” în loc de „Rinaldo”, am zis.

— Aşa am făcut.

— Mă-ntrebam când o să-ţi faci din nou apariţia.

Continuă să zâmbească.

— Am fost şi mi-am pregătit vraja-evacuării, am remarcat. Totuşi, nu mă pot plânge. Probabil mi-a salvat viaţa. Îţi datorez asta, într-un fel pe ocolite?

— Nu sunt orgolioasă. Accept.

— O să te-ntreb iar ce vrei, şi dacă spui că vrei să mă ajuţi sau să mă aperi, o să te transform într-un cuier.

Izbucni în râs.

— Aş fi bănuit că accepţi orice fel de ajutor în clipa asta, rosti.

— Multe depind de ceea ce înţelegi tu prin „ajutor”.

— Dacă-mi spui ce ai în minte, o să-ţi spun dacă-ţi pot fi de vreun folos.

— În regulă. Oricum, o să-mi schimb hainele în timp ce vorbesc. Nu cred că pot ataca o citadelă îmbrăcat astfel. Pot să-ţi împrumut ceva mai dur decât un trening?

— Mă simt bine aşa. Începem la Arbor House, okay?

— Okay, am zis şi am început să-i vorbesc în timp ce mă îmbrăcam în ceva mai dur. Pentru mine nu mai reprezenta o

frumoasă doamnă ci, mai degrabă, o entitate nebuloasă în formă umană. Se aşeză în timp ce vorbeam şi privi spre perete sau prin el, peste degetele încrucişate. Când am terminat, continua să privească, iar eu m-am dus spre planşeta de desen, am luat Atuul lui Coral, am încercat din nou contactul, dar n-am reuşit. Am încercat şi Atuul lui Luke, cu acelaşi rezultat.

În timp ce puneam la loc Atuul lui Luke, strângeam pachetul şi-l băgăm în casetă, am aruncat o privire spre cartea cea mai de jos şi un lanţ fulgerător de amintiri şi speculaţii ţâşni în mintea mea. Am luat cartea şi m-am concentrat asupra ei. Am întins mâna…

— Da, Merlin? rosti câteva clipe mai târziu, aşezat la o măsuţă pe o terasă – cu conturul de seară al unui oraş în spatele lui – punând ceea ce părea a fi o ceaşcă de espresso pe o farfurioară mică şi albă.

— În clipa asta. Grăbeşte-te, am zis. Vino la mine.

Nayda începuse să scoată un mârâit grav în clipa în care se stabili contactul şi era deja în picioare şi se îndrepta spre mine, cu ochii aţintiţi asupra Atuului, chiar în clipa în care Mandor mă apucă de mână şi îşi făcu apariţia. Nayda se opri când silueta înaltă, îmbrăcată-în-negru apăru dinaintea ei. Se priviră unul pe altul fără expresie o clipă, după care ea alunecă printr-un pas lung către el, ridicându-şi mâinile. De îndată, din adâncul unui buzunar interior al mantiei unde-şi repezise mâna dreaptă se auzi un declic ascuţit, metalic. Nayda îngheţă.

— Interesant, rosti Mandor ridicând mâna stângă şi trecând-o prin faţa ei. Ochii ei nu o urmăriră. Asta e cea despre care mi-ai povestit mai devreme – Vinta, mi se pare, pe numele ei?

— Da, numai că acum e Nayda.

Mandor dădu la iveală de undeva o mică bilă din metal negru şi o ţinu în palma mâinii stângi, pe care o întinse în faţa ei. Lent, bila începu să se mişte, descriind un cerc contrar mişcării acelor de ceasornic. Nayda scoase un singur sunet, ceva între un strigăt şi un oftat, şi se prăbuşi în mâini şi în genunchi, cu capul plecat. Din locul în care mă aflam vedeam cum îi curge saliva din gură.

El rosti ceva foarte repede, într-o formă arhaică Thari pe care n-am priceput-o. Ea răspunse afirmativ.

— Cred că ţi-am rezolvat misterul, rosti mai apoi. Iţi aminteşti lecţiile despre Splendori şi Mari Fascinaţii?

— Într-un fel, am spus. Academic. Niciodată nu m-a atras subiectul.

— Păcat, răspunse. Cândva, va trebui să te întorci la Suhuy pentru un curs postuniversitar.

— Încerci să-mi spui că...?

— Creatura pe care o vezi dinaintea ta, locuind într-o formă umană destul de atrăgătoare, e o *ty'iga,* explică el.

Am făcut ochii mari. *Ty'iga* era o rasă de demoni, de obicei fără trup, care locuiau în bezna de dincolo de Rim. Mi-am amintit că mi se spusese că sunt foarte puternici şi foarte greu de controlat.

— Îîî... ai putea s-o faci pe asta să nu-şi mai lase balele pe covorul meu? am zis.

— Bineînţeles, răspunse şi dădu drumul sferei, care căzu pe podea în faţa ei. Nu sări, ci începu imediat să se rostogolească, descriind un circuit rapid în jurul ei.

— Ridică-te, rosti Mandor, şi opreşte-te să mai dai drumul fluidelor trupeşti pe podea.

Făcu aşa cum i se ordonă, ridicându-se cu greu, cu o expresie absentă.

— Aşează-te pe scaunul acela, comandă el arătându-i-l pe cel pe care-l ocupase mai devreme.

Ea ascultă şi bila rotitoare se alătură înaintării ei şi îşi continuă cercul, de data asta în jurul scaunului.

— Nu poate părăsi trupul dacă nu-l eliberez eu. Şi pot provoca orice cantitate de suferinţă prin sfera mea de putere. Pot să-ţi obţin răspunsurile chiar acum. Spune-mi care sunt întrebările.

— Ea ne poate auzi acum?

— Da, dar nu poate vorbi dacă nu-i îngădui eu.

— Ei bine, nu e nevoie să-i provoci durere inutil. Ameninţarea în sine ar trebui să fie îndeajuns. Vreau să ştiu de ce mă urmăreşte.

— Foarte bine. Asta e întrebarea, *ty'iga.* Răspunde!

— Îl urmăresc ca să-l apăr, rosti cu voce egală.

— Am auzit deja asta, am zis. Vreau să ştiu de ce.

— De ce? repetă Mandor.

— Trebuie, răspunse ea.

— De ce tu? întrebă el.

— Eu... Dinţii îi greblară buza de jos şi sângele începu să curgă iar.

— De ce?

Chipul i se îmbujoră şi perle de transpiraţie îi apărură pe sprâncene. Ochii îi erau încă înceţoşaţi, dar se umplură de lacrimi. O linie subţire de sânge i se scurse în bărbie. Mandor întinse pumnul strâns şi-l desfăcu, dând la iveală o altă bilă metalică. O ţinu la vreo zece inci depărtare de fruntea ei, apoi îi dădu drumul. Bila pluti în aer.

— Fie ca uşile durerii să se deschidă, rosti şi lovi uşor sfera cu vârful degetului.

Imediat, micuţa sferă începu să se mişte. Trecu în jurul capului ei într-o elipsă lentă, venind tot mai aproape de tâmplele ei cu fiecare orbită. Începu să se vaiete.

— Tăcere! spuse Mandor. Suferă în tăcere!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, sângele i se scurgea în bărbie.

— Opreşte-te! am spus.

— Foarte bine. Întinse mâna şi strânse o clipă bila între degetul gros şi mijlociul mâinii stângi. Când îi dădu drumul, rămase pe loc, la mică distanţă de urechea ei dreaptă. Acum poţi răspunde la întrebare, rosti. Aceasta a fost doar cea mai mică mostră din ceea ce ţi-aş putea face. Pot să ajung până la distrugerea ta totală.

Deschise gura dar nu ieşi niciun cuvânt. Doar un zgomot sufocat.

— Cred că procedăm greşit, am zis. Poţi s-o faci doar să vorbească normal, mai degrabă decât chestiunea asta întrebare-şi-răspuns?

— L-ai auzit, spuse Mandor. E şi dorinţa mea.

Oftă, apoi rosti:

— Mâinile mele... Te rog, eliberează-le.

— Dă-i drumul, am spus.

— Sunt eliberate, rosti Mandor.

Îşi îndoi degetele.

— O batistă, un prosop... rosti moale.

Am deschis un sertar al unui dulap din apropiere, am scos o batistă. În timp ce mă duceam spre ea să i-o dau, Mandor mă apucă de încheietură şi îmi luă batista. I-o dădu şi ea o luă.

— Nu întinde mâna în raza sferei mele, îmi spuse.

— Nu i-aş face niciun rău, rosti ea în timp ce-şi ştergea ochii, obrajii, bărbia. Ţi-am spus, vreau doar să-l apăr.

— Vrem mai multe informaţii decât asta, rosti Mandor în timp ce întindea din nou mâna spre sferă.

— Aşteaptă, am zis. Apoi, spre ea: Măcar poţi să-mi spui de ce nu poţi să-mi spui?

— Nu, răspunse ea, s-ar ajunge la acelaşi lucru.

Deodată, am văzut chestiunea ca o stranie problemă de programare şi am hotărât să încerc o altă cale.

— Trebuie să mă aperi cu orice preţ? Asta e funcţiunea ta primară?

— Da.

— Şi se presupune că nu trebuie să-mi spui cine sau de ce ţi-a trasat sarcina asta?

— Da.

— Să presupunem că singura cale prin care m-ai putea apăra ar fi să-mi povesteşti despre lucrurile astea?

Se încruntă.

— Eu… rosti. Nu cred… *singura* cale?

Închise ochii şi îşi ridică mâinile spre faţă.

— Eu… Atunci ar trebui să-ţi spun.

— Acum ajungem undeva, am zis. Va trebui să violezi cea de-a doua comandă pentru a o duce la bun sfârşit pe prima?

— Da, numai că ceea ce ai descris tu nu e o situaţie reală, spuse ea.

— Eu văd una care e reală, rosti deodată Mandor. Nu poţi urma ordinul dacă încetezi să mai exişti. Deci, l-ai viola dacă ţi-ai îngădui să fii distrusă. O să te distrug eu dacă nu răspunzi la întrebări.

Zâmbi.

— Nu cred, spuse.

— De ce nu?

— Întreabă-l pe Merlin care ar fi situaţia diplomatică dacă o fiică a prim-ministrului din Begma ar fi găsită moartă în camera lui în împrejurări misterioase – mai ales când el e deja răspunzător de dispariţia surorii ei.

Mandor se încruntă şi mă privi.

— Nu pricep despre ce e vorba, zise.

— Nu contează, i-am spus. Minte. Dacă i se întâmplă ei ceva, adevărata Nayda pur şi simplu reapare. Am văzut că aşa s-a întâmplat cu George Hansen, Meg Devlin şi Vinta Bayle.

— Asta se întâmplă în mod normal, spuse ea, cu excepţia unui singur lucru. Ei erau cu toţii în viaţă când am intrat în posesia trupurilor lor. Numai că Nayda tocmai a murit în urma unei boli grave. Era exact ce-mi trebuia, totuşi, aşa că am intrat în posesie şi i-am vindecat trupul. Ea nu mai e aici. Dacă eu plec, o să rămâneţi fie cu un cadavru, fie cu o legumă umană.

— Blufezi, am spus, dar mi-am amintit de spusele Viallei cum că Nayda fusese bolnavă.

— Nu, spuse. Nu blufez.

— Nu contează, i-am spus.

— Mandor, am zis întorcându-mă spre el, spuneai că poţi s-o împiedici să iasă din corp şi să mă urmărească?

— Da, răspunse.

— Okay, Nayda, am zis. Plec undeva şi acolo o să fiu în mare pericol. N-o să-ţi îngădui să mă urmăreşti şi să-ţi aduci ordinele la îndeplinire.

— Să nu faci asta, răspunse ea.

— Nu-mi dai de ales, decât să te ţin închisă în timp ce-mi văd de treabă.

Oftă.

—Aşadar, ai găsit o cale să mă faci să violez un ordin astfel încât să-l aduc la îndeplinire pe celălalt. Foarte inteligent.

— Deci, îmi spui ce vreau să ştiu?

Clătină din cap.

— Fizic sunt incapabilă să-ţi spun. Nu e o chestiune de voinţă. Dar... Cred că am găsit ceva apropiat.

— Adică?

— Cred că aş putea avea încredere într-un al treilea care vrea să fii în siguranţă.

— Vrei să spui...

— Dacă pleci din încăpere un timp, voi încerca să-i spun fratelui tău lucrurile acelea pe care ţie nu ţi le pot explica.

Privirea mea o întâlni pe a lui Mandor. Apoi:

— O să ies un pic pe coridor, am zis.

Şi am ieşit. O mulţime de lucruri mă sâcâiau în timp ce studiam tapiseria de pe perete, printre ele mai ales faptul că nu-i spusesem niciodată că Mandor e fratele meu.

Când uşa se deschise după multă vreme, Mandor privi în ambele direcţii. Ridică mâna când am început să păşesc spre el. M-am oprit, şi el ieşi afară şi veni spre mine. Continuă să privească în jur în timp ce înainta.

— Asta e palatul Amber? întrebă.

— Da. Nu e cea mai elegantă aripă, poate, dar eu îi spun „acasă”.

— Mi-ar plăcea să-l văd în împrejurări mai relaxate, spuse.

Am încuviinţat.

— S-a făcut. Deci, spune-mi ce s-a-ntâmplat înăuntru?

Privi în jur, descoperi tapiseria, o studie.

— E foarte neobişnuit, zise. Nu pot.

— Ce vrei să spui?

— Încă mai ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Atunci ai încredere şi de data asta. Am un motiv puternic să nu-ţi spun ce-am aflat.

— Haide, Mandor! Ce naiba se petrece?

— *Ty'iga* nu reprezintă un pericol pentru tine. Chiar îi pasă de binele tău.

— Atunci, ce altceva? Vreau să ştiu de ce.

— Deocamdată, las-o aşa. E mai bine.

Am clătinat din cap. Mi-am strâns pumnul şi am căutat în jur ceva în care să lovesc.

— Ştiu cum te simţi dar îţi cer să renunţi, spuse.

— Vrei să spui că informaţiile m-ar putea răni în vreun fel?

— N-am spus asta.

— Sau vrei să spui că ţi-e teamă să-mi povesteşti?

— Opreşte-te! spuse.

M-am răsucit şi mi-am recăpătat controlul.

— Trebuie să ai un motiv puternic, am hotărât în cele din urmă.

— Am.

— N-am de gând să renunţ la asta, i-am spus. Dar n-am timp să continuu împotriva acestei rezistenţe. Okay, tu ai motivele tale şi eu am afaceri presante în altă parte.

— A pomenit de Jurt şi de Mască şi de Ţinutul unde Brand şi-a dobândit puterile, spuse.

— Da, într-acolo mă îndrept.

— Speră să te însoţească.

— Se înşeală.

— Şi eu te-aş sfătui să n-o iei.

— O s-o ţii până când rezolv treburile?

— Nu, pentru că o să vin cu tine. Totuşi, înainte să plecăm am s-o cufund într-o transă adâncă.

— Dar tu nu ştii ce s-a-ntâmplat după cina noastră. S-au petrecut o mulţime de lucruri, şi chiar n-am timp să te pun la curent.

— Nu contează, spuse. Ştiu că e vorba de un vrăjitor neprietenos, Jurt, şi de un loc periculos. Asta-i suficient. O să vin cu tine şi o să-ţi dau o mână de ajutor.

— Dar s-ar putea să nu fie destul, m-am opus. *Noi* s-ar putea să nu fim îndeajuns.

— Chiar şi aşa, cred că *ty'iga* s-ar putea transforma într-un obstacol.

— Nu mă refeream la ea. Mă gândeam la doamna cea ţeapănă de lângă uşă.

— Voiam să te întreb despre ea. Vreun duşman pe care-l pedepseşti?

— A fost un duşman, da. Şi e cumplită, neserioasă şi are o muşcătură otrăvitoare. De asemeni, e o regină detronată. Totuşi, nu eu am îngheţat-o. Vrăjitorul care e pe urmele mele a făcut-o. E mama unui prieten şi am salvat-o şi am adus-o aici ca să fie în siguranţă. N-aveam niciun motiv s-o eliberez, până acum.

— Ah, ca un aliat împotriva vechiului ei duşman.

— Exact. E familiarizată cu locul în care mă duc. Numai că nu mă place şi nu e uşor de tratat cu ea – şi chiar nu ştiu dacă fiul ei mi-a dat suficiente argumente ca s-o fac demnă de încredere.

— Simţi că ar putea fi cu adevărat un bun de preţ?

— Da. Mi-ar plăcea să am tot acest avânt de partea mea. Şi înţeleg că e o vrăjitoare desăvârşită.

— Dacă e nevoie de convingere în plus, sunt numai ameninţările şi mita. Am câteva iaduri particulare pe care le-am proiectat şi furnizat – din motive pur estetice. Ar putea fi foarte impresionată de un mic tur pe-acolo. Pe de altă parte, aş putea trimite după o vază cu giuvaieruri.

— Nu ştiu, am spus. Motivaţiile ei sunt, într-un fel, complexe. Lasă-mă să mă ocup eu de asta, cât voi putea.

— Bineînţeles. Erau doar sugestii.

— După cum văd eu, următoarea fază a afacerii e trezirea ei, propunerea şi încercarea de a-i judeca răspunsul.

— Nu mai există nimeni altcineva pe care l-ai putea aduce, dintre oamenii tăi de aici?

— Mi-e teamă să-i las să afle că plec. Ar putea uşor avea drept consecinţă ordinul de a nu pleca până când nu se întoarce Random. N-am timp să aştept.

— Ar trebui să chem nişte întăriri de la Curţi.

— Aici? În Amber? Aş intra într-un mare rahat dacă Random ar auzi de asta. Ar putea să ne suspecteze de activitate subversivă.

Zâmbi.

— Locul ăsta îmi aminteşte un pic de casa mea, remarcă răsucindu-se spre uşă.

Când am intrat, am văzut că Nayda era încă aşezată, cu mâinile pe genunchi, holbându-se la o bilă de metal care plutea cam la vreo treizeci de centimetri în faţa ei. Cealaltă îşi continua traseul ei lent pe podea.

Văzând direcţia privirii mele, Mandor ţinu să remarce:

— O stare de transă foarte uşoară. Ne poate auzi. Poţi s-o trezeşti într-o clipă dacă vrei.

Am dat din cap şi m-am întors. Acum era rândul Jasrei.

Am luat toate veşmintele pe care le atârnasem pe ea şi le-am pus pe un scaun din partea cealaltă a încăperii. Apoi am luat o cârpă şi un lighean şi i-am spălat machiajul de clovn de pe faţă.

— Oare am uitat ceva? am spus, pe jumătate pentru mine.

— Un pahar cu apă şi o oglindă, spuse Mandor.

— Pentru ce?

— Ar putea fi însetată, răspunse, şi pot să-ţi spun că-şi va dori să se uite la ea.

— S-ar putea să ai dreptate, am spus trăgând o mescioară. Am pus pe ea un ulcior şi un pocal; de asemeni, o oglindă de mână.

— Aş sugera s-o sprijini, în cazul în care se prăbuşeşte când vraja dispare.

— Adevărat.

Mi-am pus braţul stâng în jurul umerilor ei, m-am gândit la muşcătura ei mortală, am păşit înapoi şi am ţinut-o cu o singură mână la distanţă de un braţ.

— Dacă mă muşcă, mă va doborî aproape instantaneu, am zis. Dacă se întâmplă asta, fii pregătit să te aperi rapid.

Mandor făcu să apară o altă bilă metalică în aer. Rămase suspendată acolo în vârful arcului pentru o clipă supranatural de lungă, apoi îi căzu înapoi în mână.

— În regulă, am zis şi apoi am rostit cuvintele care înlătură vraja.

Nu se petrecu nimic atât de dramatic pe cât m-aş fi aşteptat. Se prăbuşi şi am sprijinit-o.

— Eşti în siguranţă, am spus şi am adăugat: Rinaldo ştie că eşti aici, ca să invoc lucrul cel mai cunoscut. Uite un fotoliu. Vrei nişte apă?

— Da, răspunse şi am turnat apă şi i-am dat-o.

Ochii ei aruncau săgeţi, observând totul în timp ce sorbea. M-am întrebat dacă nu-şi revenise pe loc şi acum câştiga timp în vreme ce bea, cu mintea în flăcări, vrăjile dansându-i în vârful degetelor. Ochii i se întoarseră de mai multe ori spre Mandor, evaluând, deşi o învrednici pe Nayda cu o privire lungă, dură.

În cele din urmă, puse jos pocalul şi zâmbi.

— Să-nţeleg, Merlin, că sunt prizoniera ta, spuse, chicotind uşor. Mai luă o înghiţitură.

— Oaspete, am răspuns.

— Oh? Cum aşa? Nu-mi amintesc să fi acceptat invitaţia.

— Te-am adus aici din citadela Ţinutului celor Patru Lumi într-o stare cumva cataleptică, am zis.

— Şi unde ar fi acest „aici”?

— Apartamentul meu din Palatul Amber.

— Prizonieră, aşadar, zise.

— Oaspete, am repetat.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă prezinţi, nu-i aşa?

— Scuză-mă. Mandor, ţi-o prezint pe Înălţimea Sa Jasra, Regină în Kashfa. (Am omis intenţionat partea cu „Cea Mai Regală”). Majestatea Voastră, cer îngăduinţa de a vi-l prezenta pe fratele meu, Lord Mandor.

Înclină capul şi Mandor se apropie, se lăsă pe un genunchi şi îi duse mâna la buze. El e mai bun decât mine la asemenea gesturi de curtoazie, nici măcar adulmecându-i dosul mâinii

pentru mirosul migdalelor amare. Aş putea spune că i-a plăcut comportamentul lui – şi continuă să-l studieze după aceea.

— Nu ştiam, remarcă ea, că aici Casa Regală cuprinde o personalitate numită Mandor.

— Mandor este moştenitorul Ducatului de Sawall din Curţile Haosului, am răspuns.

Făcu ochii mari.

— Şi zici că e fratele tău?

— Într-adevăr.

— Ai reuşit să mă surprinzi, spuse. Uitasem de dubla ta descendenţă.

Am zâmbit, am încuviinţat, am păşit într-o parte şi am făcut un gest.

— Şi aceasta… am început.

— Mă cunosc cu Nayda, spuse. De ce e fata… preocupată?

— Aceasta reprezintă o chestiune de mare complexitate, am spus, şi mai sunt alte lucruri pe care sunt sigur că le vei găsi de mult mai mare interes.

Ridică o sprânceană spre mine.

— Ah! Acest lucru fragil, perisabil – adevărul, spuse. Când iese la iveală atât de iute e de obicei o claustrofobie de circumstanţă. Ce vrei de la mine?

Mi-am menţinut zâmbetul.

— E bine să apreciezi circumstanţa, am zis.

— Apreciez faptul că mă aflu în Amber şi sunt în viaţă şi nu într-o celulă, cu doi gentlemani comportându-se într-o manieră conciliantă. Apreciez, de asemeni, faptul că nu mă aflu în postura pe care amintirile mele recente îmi arată că aş fi ocupat-o. Şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru eliberarea mea?

— Da.

— Într-un fel mă îndoiesc că a fost o chestiune de altruism din partea ta.

— Am făcut-o pentru Rinaldo. A încercat să te elibereze o dată şi a fost zvântat în bătaie. Atunci mi-am imaginat o cale care ar putea da rezultate şi am încercat-o. A mers.

Muşchii feţei i se încordară la auzul numelui fiului ei. Mi-am zis că ar fi preferat să-l audă pe cel pe care i-l dăduse ea mai degrabă decât „Luke”.

— E bine? întrebă.

— Da, am spus sperând să fie aşa.

— Atunci, de ce nu e aici?

— E undeva cu Dalt. Nu ştiu exact locul. Dar…

În clipa aceea Nayda făcu un mic zgomot şi ne îndreptarăm privirea spre ea. Dar nu se agită. Mandor îmi adresă o privire întrebătoare, dar am clătinat uşor din cap. Nu voiam să fie trezită chiar atunci.

— Proastă influenţă, barbarul ăla, remarcă Jasra, sughiţând iar şi luând o nouă gură de apă. Mi-aş fi dorit atât de mult ca Rinaldo să dobândească mai mult din manierele de la curte, în loc să facă lucrurile alea dure în şaua calului cea mai mare parte din timp, continuă privind spre Mandor şi învrednicindu-l cu un mic zâmbet. Din punctul ăsta de vedere, am fost dezamăgită. N-aveţi ceva mai tare decât apa?

— Ba da, am răspuns şi am scos dopul unei sticle de vin şi i-am turnat puţin într-un pocal. M-am uitat la Mandor şi apoi la sticlă, dar el clătină din cap. Însă trebuie să recunoşti că s-a comportat bine în competiţia aceea de alergări împotriva UCLA, când era student în anul doi, am spus ca să n-o las să-l reducă total la tăcere. O parte din asta vine din partea cea mai viguroasă a vieţii.

Zâmbi când acceptă vinul.

— Da. În ziua aceea a doborât un record mondial. Încă îl văd trecând peste gardul final.

— Erai acolo?

— Oh, da. Am fost la toate întâlnirile voastre. Te-am văzut chiar şi pe tine alergând. Nu rău.

Sorbi din vin.

— Ai vrea să trimit după ceva de mâncare pentru tine? am întrebat.

— Nu, chiar nu mi-e foame. Mai devreme vorbeam despre adevăr…

— Aşa e. Bănuiesc că au fost unele schimburi vrăjitoreşti acolo în Ţinut între tine şi Mască…

— Mască?

— Vrăjitorul cu-mască-albastră care conduce acum acolo.

— Oh, da. Într-un fel.

— Deţin povestea corectă, nu-i aşa?

— Da, dar întâlnirea a fost mai mult decât un pic traumatizantă. Iartă-mi ezitarea. Am fost luată prin surprindere

şi nu mi-am pregătit apărarea la timp. Asta a fost acolo. N-o să se mai întâmple.

— Sunt sigur. Dar…

— M-ai răpit? mă întrerupse. Sau chiar te-ai luptat cu Masca pentru a mă elibera?

— Ne-am luptat, am spus.

— În ce condiţie ai lăsat Masca?

— Îngropat sub un morman de bălegar.

Chicoti.

— Minunat! Îmi plac bărbaţii cu simţul umorului.

— Trebuie să mă întorc, am adăugat.

— Oh? De ce?

— Pentru că Masca s-a aliat acum cu un inamic de-al meu – un individ pe nume Jurt, care-mi vrea pieirea.

Ridică uşor din umeri.

— Dacă Masca nu mai e un secret pentru tine, nu văd cum Masca şi bărbatul ăla ar fi o mare problemă.

Mandor îşi drese glasul.

— Vor ca tu să pleci. Numai că Jurt e un schimbător de forme şi un vrăjitor modest de la Curţi. Are şi putere asupra Umbrei.

— Presupun că asta contează.

— Nu atât de mult faţă de ceea ce plănuiesc cei doi să ducă la bun sfârşit, i-am spus. Eu cred că Masca intenţionează să-l treacă pe Jurt prin acelaşi ritual pe care l-a avut şi ultimul tău soţ – ceva ce implică Fântâna Puterii.

— Nu! strigă ea şi se ridică în picioare, restul de vin amestecându-se cu scuipatul Naydei şi câteva vechi pete de sânge pe Tabriz-ul[12] pe care-l cumpărasem pentru scena pastorală delicată şi plină de detalii. Nu trebuie să se întâmple iar!

Prin ochii ei veni şi trecu o furtună. Atunci, pentru prima dată, păru vulnerabilă.

— Din cauza asta l-am pierdut… rosti.

Apoi clipa trecu. Asprimea îi reveni.

— Nu mi-am terminat vinul, spuse apoi, aşezându-se la loc.

— Îţi aduc alt pahar, i-am spus.

— Şi e vreo oglindă pe masă?

---

[12] Covor de Tabriz. Covor Persian din Tabriz, capitala provinciei Azerdbaijanului oriental (*n.t.*)

11

Am aşteptat până când se termină de dichisit, aruncând câte o privire pe fereastră spre zăpadă şi încercând pe furiş să-i contactez pe Luke sau Coral în timp ce eram cu spatele la ea. Oricum, fără noroc. Când puse jos pieptenul şi peria pe care le împrumutase de la mine şi lăsă oglinda alături, mi-am închipuit că terminase de organizat gândurile la fel ca părul şi era pregătită să vorbească iar. M-am răsucit uşor şi m-am plimbat.

Ne-am studiat unul pe altul în timp ce exersam lipsa de expresie, apoi întrebă:

— Mai ştie cineva din Amber că m-ai trezit?

— Nu, am răspuns.

— Bun. Asta înseamnă că am şansa de a pleca vie de aici. Presupun că vrei ajutorul mea împotriva Măştii şi acestui Jurt?

— Da.

— Mai exact, ce fel de ajutor doreşti şi cu ce ai de gând să-l plăteşti?

— Intenţionez să pătrund în Ţinut şi să neutralizez Masca şi pe Jurt.

— Să neutralizezi? Asta e unul dintre acele mici eufemisme pentru „ucis”, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, am răspuns.

— Amberul n-a fost niciodată renumit pentru sensibilitatea lui. Ai fost expus prea mult gazetăriei americane. Aşadar, eşti la curent cu buna mea cunoaştere a Ţinutului şi vrei ajutorul meu ca să-i ucizi pe doi dintre ei. Corect?

Am încuviinţat.

— Rinaldo mi-a spus că dacă se întâmplă să sosim prea târziu şi Jurt a trecut deja prin ritualul de transformare, s-ar putea ca tu să ştii o cale de a folosi aceeaşi putere împotriva lui, am explicat.

— Şi-a băgat nasul în notiţele alea mai mult decât aş fi crezut, spuse. Atunci va trebui să fiu francă cu tine, întrucât vieţile noastre ar putea depinde de asta: Da, există o asemenea tehnică. Dar nu, nu ne va fi de niciun ajutor. Sunt necesare anumite pregătiri pentru a îndrepta puterea spre un asemenea rezultat. Nu e ceva pe care să-l pot apuca şi folosi în orice clipă.

Mandor îşi drese glasul.

— Mai degrabă nu l-aş vrea mort pe Jurt dacă există o posibilitate de a-l aduce înapoi la Curţi ca prizonier. Ar putea fi disciplinat. Trebuie să existe o cale de a-l neutraliza fără a-l… neutraliza de-adevăratelea, dacă vrei.

— Şi dacă nu există? am întrebat.

— Atunci o să te ajut să-l ucizi, spuse. Nu-mi fac iluzii despre el, dar mă simt obligat să încerc ceva. Mi-e teamă că vestea morţii lui l-ar scoate din minţi pe tatăl nostru.

Am privit în zare. Poate că avea dreptate, şi chiar dacă moartea bătrânului Sawall ar fi însemnat propria lui succesiune la titlu şi controlul unor proprietăţi considerabile, eram convins că nu-şi dorea să le obţină cu preţul ăsta.

— Înţeleg, am spus. Nu m-am gândit la asta.

— Aşa că dă-mi şansa să-l îmblânzesc. Dacă eşuez, mă alătur ţie în orice trebuie făcut.

— De acord, am spus încercând să observ cum reacţionează Jasra.

Ne studia, cu o expresie curioasă pe chip.

— Tatăl nostru? spuse.

— Da, am răspuns. Nu voiam să pomenesc asta, dar întrucât a venit vorba, Jurt e fratele nostru mai tânăr.

Ochii ei erau acum aprinşi, cu o nuanţă de complicitate.

— E o luptă pentru putere în familie, nu-i aşa? întrebă.

— Presupun că se poate spune şi aşa, am zis.

— Nu chiar, spuse Mandor.

— Şi familia ta e importantă la Curţi?

Mandor ridică din umeri. Am făcut la fel. Aveam senzaţia că ea încearcă să-şi imagineze o cale de a profita şi în acest mod şi am hotărât să o obstrucţionez.

— Discutam sarcina următoare, am zis. Vreau să ajungem acolo şi să accept provocarea Măştii. Dacă Jurt ne stă în cale, o să-l oprim şi i-l vom da lui Mandor. Dacă e imposibil să-l îmblânzim pur şi simplu, mergem până la capăt. Eşti de partea noastră?

— N-am discutat încă preţul, rosti ea.

— În regulă. Am vorbit cu Rinaldo despre asta şi mi-a spus să-ţi transmit că a renunţat la răzbunare. El crede că lucrurile s-au pus la punct cu Amberul atunci când a murit Caine. Mi-a cerut să te eliberez dacă vei fi de acord cu asta şi a sugerat ca, în schimbul ajutorului tău împotriva noului stăpân al citadelei, să

punem Ţinutul celor Patru Lumi sub suveranitatea ta. Condiţia de bază, cum a zis el. Ce părere ai?

Ridică pocalul şi luă o sorbitură lungă, lentă. Trăgea de timp, ştiam, încercând să găsească o modalitate de a stoarce mai mult din înţelegerea asta.

— Ai vorbit cu Rinaldo foarte recent? spuse.

— Da.

— Nu pricep de ce zboară de colo-colo cu Dalt, în loc să fie aici cu noi, dacă e atât de convins de planul ăsta.

Am oftat.

— Okay, o să-ţi spun povestea. Dar dacă eşti de partea noastră, vreau să ne mişcăm repede.

— Dă-i drumul.

Aşa că am repovestit aventura de noapte din Arden, omiţând doar faptul că Vialle îl luase pe Luke sub protecţia ei. Nayda părea din ce în ce mai abătută în timp ce povesteam, scoţând mici scâncete la intervale neregulate.

Când am terminat, Jasra puse mâna pe braţul lui Mandor şi se ridică, atingându-l uşor cu şoldul când trecu şi se îndreptă spre Nayda.

— Acum spune-mi de ce fiica unui înalt oficial din Begma e reţinută aici, rosti.

— E posedată de un demon căruia îi place să se amestece în treburile mele, am explicat.

— Adevărat? M-am întrebat adesea ce hobby-uri ar putea avea demonii, remarcă ea. Dar se pare că acest demon special a încercat să spună ceva care m-ar putea interesa. Dacă ai fi atât de bun să-l eliberezi pentru o conversaţie de o clipă, promit apoi să iau în considerare oferta ta.

— Timpul trece, am zis.

— În cazul ăsta, răspunsul meu e nu. Închideţi-mă undeva şi mergeţi în Ţinut fără mine.

Am privit spre Mandor.

— Întrucât încă n-am acceptat oferta voastră, continuă Jasra, Rinaldo ar numi asta o cheltuială pentru distracţie.

— Nu văd nimic rău în asta, spuse Mandor.

— Atunci, las-o să vorbească, i-am zis.

— Poţi să vorbeşti, *ty'iga,* zise.

Primele ei cuvinte nu fură adresate Jasrei, totuşi, ci mie:

— Merlin, trebuie să mă laşi să te însoţesc.

M-am deplasat într-un loc din care să-i văd chipul.

— Nicio şansă, i-am spus.

— De ce nu?

— Pentru că predilecţia ta pentru apărarea mea mă va pune, de fapt, într-o situaţie în care probabil va trebui să-mi asum nişte riscuri.

— Ăsta-i felul meu de-a fi, răspunse.

— Şi problema mea, am zis. Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Aş fi bucuros să vorbesc cu tine când se vor termina toate, dar va trebui să stai deoparte.

Jasra îşi drese glasul.

—Asta e tot mesajul? Sau e ceva ce-ai vrea să-mi spui şi mie?

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Îi vei însoţi sau nu? întrebă Nayda.

Jasra întârzie răspunsul, evident cântărindu-şi vorbele:

— Aceasta e o operaţiune clandestină, personală. Nu sunt deloc sigură că va fi sprijinită de bătrânii lui Merlin din Amber. Deşi e adevărat că pot câştiga dacă o să cooperez. În acelaşi timp îmi asum un risc considerabil. Fireşte, îmi doresc libertatea şi restituirea Ţinutului. Aproape că e un târg corect. Numai că el cere şi abandonarea răzbunării. Ce garanţie am eu că asta înseamnă ceva aici şi că ierarhia Amberului nu mă va vâna după aceea ca pe o intrigantă? Nu poate vorbi în numele celorlalţi când acţionează hoţeşte.

Într-un fel, devenise o întrebare adresată mie şi întrucât era o întrebare foarte bună la care, de fapt, nu aveam răspuns, am fost bucuros că a intervenit *ty'iga:*

— Eu cred că te pot convinge că ar fi în interesul tău să-i însoţeşti şi să le oferi tot ajutorul pe care-l poţi da, spuse.

— Te rog, începe, îi spuse Jasra.

— Despre chestiunea asta va trebui să-ţi vorbesc între patru ochi.

Jasra zâmbi, din dragostea ei pentru intrigi, sunt convins.

— Sunt de acord, spuse.

— Mandor, sileşte-o să vorbească acum, am zis.

— Stai! rosti Jasra. Ori voi purta această conversaţie privată, ori nu vă mai gândiţi să vă ajut.

Am început să mă-ntreb cât de mult ajutor reprezenta Jasra dacă nu putea invoca Fântâna să-l lichideze pe Jurt, dacă asta ar

fi devenit cea mai mare problemă a noastră. Adevărat, ea cunoştea Ţinutul. Dar nu ştiam sigur cât de pricepută e ca vrăjitoare.

Pe de altă parte, voiam ca lucrurile să fie puse la punct acum şi un adept în plus ar fi contat.

— Nayda, am spus, plănuieşti ceva care ar putea provoca pagube Amberului?

— Nu, răspunse ea.

— Mandor, pe ce jură *ty'iga?* am întrebat.

— Ei nu jură.

— La naiba, am zis. De cât timp ai nevoie?

— Acordă-ne zece minute, îmi spuse ea.

— Hai să facem o plimbare, i-am zis lui Mandor.

— Sigur, aprobă el aruncând o altă bilă de metal către Nayda. Aceasta se alătură celorlalte pe orbită în jurul ei, puţin deasupra nivelului taliei.

Am scos o cheie din sertarul biroului meu înainte de a pleca. Şi, îndată ce am fost în hol, l-am întrebat:

— E vreo posibilitate ca Jasra s-o elibereze?

— Nu, dacă există şi circuitul adiţional de închidere pe care l-am instalat când ieşeam, răspunse. Puţini sunt cei care ar putea imagina o cale de scăpare şi, cu siguranţă, nu în zece minute.

— E plină de secrete, blestemata asta de *ty'iga,* am spus. Ceea ce mă face să mă-ntreb cine e de fapt prizonierul aici.

— Dă la schimb nişte informaţii pentru cooperarea Jasrei. Vrea ca doamna să ne însoţească dacă ea nu poate să meargă, ceea ce ar însemna o protecţie în plus pentru tine.

— Atunci de ce nu putem fi şi noi de faţă?

— Nimic din ce-am aflat de la ea nu lămureşte situaţia.

— Ei bine, întrucât am câteva minute, am un mic comision de îndeplinit. Vrei să supraveghezi ce se petrece aici şi să te ocupi tu dacă ne strigă înainte să mă întorc?

Zâmbi.

— Dacă trece pe-aici vreuna dintre rudele tale, pot să mă prezint drept lord al Haosului?

— Credeam că eşti şi un lord al minciunii.

— Fireşte, rosti şi bătu din palme şi dispăru.

— O să mă grăbesc, am spus.

— Salut! veni vocea lui de undeva.

M-am grăbit pe hol. Era un mic pelerinaj, presupun – ceva ce nu mai făcusem de multă vreme. Având în vedere o întreprindere ca asta, părea, într-un fel, ceva potrivit.

Când am ajuns la uşă, am stat afară o clipă, cu ochii închişi, vizualizând interiorul aşa cum îl văzusem ultima oară. Era apartamentul tatălui meu. Rătăcisem prin el în multe ocazii, încercând să aflu din mobilier, amplasament, rafturi de cărţi şi colecţiile lui ciudate ceva mai mult decât ştiam deja despre el. Întotdeauna exista un mic amănunt care-mi atrăgea atenţia, care răspundea unei întrebări sau ridica una nouă – o inscripţie pe forzaţul unei cărţi sau o notiţă pe margine, o perie de păr argintie purtând iniţiale greşite, o dagherotipie a unei brunete atrăgătoare semnată: „Lui Carl, Dragoste, Carolyn”, un instantaneu cu tatăl meu strângându-şi mâinile cu generalul MacArthur…

Am descuiat uşa şi am împins-o.

Nu m-am mişcat câteva secunde, totuşi, întrucât în interior strălucea o lumină. Încă mai multe secunde am ascultat, dar nu se auzi niciun sunet. Lent, am intrat. Câteva lumânări ardeau pe dulapul de pe peretele de vizavi. Nu se vedea nimeni.

— Hello? am strigat. Sunt eu, Merlin.

Niciun răspuns.

Am închis uşa în spatele meu şi am înaintat. O vază se afla pe dulap printre lumânări. Conţinea un singur trandafir care părea a fi argintiu. M-am apropiat. Da, era adevărat, nu artificial. Şi era din argint. În ce umbră cresc asemenea flori?

Am scos o lumânare din sfeşnicul ei şi am plecat, protejându-i flacăra cu mâna. Am traversat în dreapta şi am intrat în încăperea următoare. Imediat, deschizând uşa, am văzut că nu era nevoie să fi adus lumânarea. Aici ardeau mult mai multe.

— Hello? am repetat.

Din nou, niciun răspuns. Niciun fel de zgomot.

Am pus lumânarea pe o masă din apropiere şi m-am îndreptat spre pat. Am ridicat o mânecă şi am lăsat-o să cadă. O cămaşă argintie era pusă pe cuvertură lângă o pereche de pantaloni negri – culorile tatălui meu. Nu erau aici când fusesem ultima oară.

M-am aşezat lângă ele şi am privit într-un colţ îndepărtat. Ce se întâmpla? Un bizar ritual gospodăresc? Stafii? Sau…

— Corwin? am zis.

Pentru că nu aşteptam un răspuns, n-am fost dezamăgit. Când m-am ridicat, totuşi, m-am lovit de un obiect greu atârnat peste cel mai apropiat stâlp al patului. Am întins mâna şi l-am ridicat să-l văd mai bine. O centură cu o armă în teacă. Nici acestea nu se aflau aici ultima oară. Am apucat mânerul şi am scos spada.

Un fragment din Model, gravat în metalul cenuşiu, dansă în lumina lumânării. Era Grayswandir, spada tatălui meu. Cum de se afla din nou aici, habar n-aveam.

Şi mi-am dat seama cu durere că nu mai puteam întârzia aici ca să văd ce se întâmplă. Trebuia să revin la problemele mele. Da, hotărât lucru, timing-ul era împotriva mea azi.

Am pus Grayswandir la loc în teacă.

— Tată? am spus. Dacă mă auzi, vreau să fim din nou împreună. Dar acum trebuie să plec. Noroc în tot ceea ce faci.

Apoi am părăsit încăperea, am atins trandafirul de argint când am trecut pe lângă el şi am încuiat uşa. Când m-am răsucit, am constatat că tremuram.

Nu m-am întâlnit cu nimeni la întoarcere şi, când m-am apropiat de uşa mea m-am întrebat dacă ar trebui să intru, să bat la uşă sau să aştept. Apoi ceva îmi atinse umărul şi m-am răsucit, dar nu era nimeni. Când m-am răsucit încă o dată Mandor stătea dinaintea mea, cu sprâncenele uşor încruntate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă. Pari mult mai tulburat decât atunci când ai plecat.

— Ceva cu totul diferit, cred. Vreo vorbă dinăuntru?

— Am auzit un ţipăt al Jasrei în timp ce tu lipseai şi m-am repezit la uşă şi am deschis-o. Dar râdea şi mi-a cerut s-o-nchid.

— Ori *ty'iga* ştie nişte bancuri bune ori noutăţile sunt favorabile.

— Aşa s-ar părea.

Un pic mai târziu uşa se deschise şi Jasra ne făcu un semn din cap.

— Conversaţia noastră s-a terminat, spuse.

Am studiat-o în timp ce intram în încăpere. Părea mult mai veselă decât atunci când ieşiserăm din cameră. Erau ceva mai multe încreţituri la colţul ochilor şi părea că vrea să-şi aducă la loc colţurile gurii.

— Sper că a fost un interviu fructuos, am spus.

— Da. Una peste alta, aş spune că da, răspunse.

O privire spre Nayda îmi arătă că nimic nu se schimbase în poziţia şi expresia ei.

— Va trebui să-ţi cer o decizie acum, am zis. Nu-mi pot permite să mai pierd timpul.

— Ce se-ntâmplă dacă spun nu? întrebă ea.

— O să te duc în apartamentele tale şi o să le spun celorlalţi că eşti pregătită, am spus.

— Ca oaspete?

— Ca un oaspete foarte bine protejat.

— Pricep. Ei bine, chiar nu-mi doresc să vizitez apartamentele alea. M-am hotărât să te însoţesc şi să te ajut conform înţelegerilor noastre.

Am făcut o plecăciune.

— Merlin! spuse Nayda.

— Nu! am răspuns şi m-am uitat la Mandor.

Se apropie şi rămase în faţa Naydei.

— Cel mai bine ar fi să dormi acum, îi spuse şi ochii ei se închiseră, umerii îi căzură. Unde e un loc bun în care să se odihnească profund? mă întrebă.

— Pe aici, am spus arătând intrarea în camera cealaltă.

O luă de mână şi o conduse afară. După un timp, l-am auzit vorbind în şoaptă, după care doar tăcere. Apăru un pic mai târziu şi eu m-am dus spre uşă şi am aruncat o privire înăuntru. Era întinsă pe patul meu. N-am văzut nicio sferă de metal prin apropiere.

— A adormit?

— Pentru multă vreme, răspunse.

Am privit spre Jasra, care se uita în oglindă.

— Eşti gata? am întrebat.

Mă privi printre genele lăsate.

— Cum propui să ne teleportezi? întrebă.

— Ai vreun truc special care să ne ducă acolo?

— Nu în clipa asta.

— Atunci o să-l chem pe Ghostwheel să ne ducă.

— Eşti sigur că e bine? Am conversat cu… dispozitivul acela. Nu cred că e demn de încredere.

— E-n ordine, am spus. Vreo vrajă pe care ai vrea s-o foloseşti la început?

— Nu e necesar. Resursele mele ar trebui să fie de ajuns.

— Mandor?

Am auzit un clinchet de undeva din mantia lui.

— Gata, spuse.

Am extras Atuul Ghostwheel-ului şi l-am studiat. Am început meditaţia. Apoi am întins mâna. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, rechemându-l, acordându-mă, extinzându-mă. Am întins iar mâna, chemând, simţind...

— Uşa... spuse Jasra.

Am privit spre uşa holului dar n-am remarcat nimic neobişnuit. Apoi am privit spre ea şi mi-am dat seama de direcţia privirii ei.

Uşa spre camera cealaltă, unde dormea Nayda, începuse să strălucească. Avea o lumină galbenă şi, chiar în timp ce priveam, creştea în intensitate. Un spot şi mai strălucitor apăru în centru. Brusc, spotul începu o mişcare lentă sus-jos.

Apoi începu muzica, nu ştiu de unde, şi vocea lui Ghostwheel anunţă:

— Urmaţi mingea care ţopăie.

— Opreşte-o! am zis. Ne scoate din minţi!

Muzica se auzi în continuare. Cercul de lumină se linişti.

— Îmi pare rău, spuse Ghost. Credeam că o să vă placă un pic de relaxare comică.

— Ai greşit, am răspuns. Nu vreau decât să ne duci în cita-dela din Ţinutul celor Patru Lumi.

— Vreţi şi soldaţii? Se pare că nu-l găsesc pe Luke.

— Numai noi trei, am răspuns.

— Şi cea care doarme alături? Am întâlnit-o înainte. Nu dă bine la scanare.

— Ştiu. Nu e umană. Las-o să doarmă.

— Foarte bine, atunci. Treceţi prin uşă.

— Haideţi, le-am spus celorlalţi luându-mi centura cu arme şi încingând-o, adăugând stiletul de rezervă, înşfăcând mantia de pe un scaun şi punând-o pe umeri.

M-am îndreptat spre portal şi Mandor şi Jasra mă urmară. Am păşit prin poartă, numai că încăperea nu se mai afla acolo. În loc de asta, fu un moment de neclaritate şi, când simţurile mi se limpeziră, priveam în jos şi împrejur la mare distanţă sub un cer mohorât, cu un vânt rece biciuindu-mi veşmintele.

L-am auzit pe Mandor exclamând şi, o clipă mai târziu, am auzit-o şi pe Jasra – în spatele meu şi în stânga. Câmpia de

gheaţă întinsă se afla – albă-ca-oasele – în dreapta mea, şi în direcţia opusă o mare gri-ardezie dădea la iveală o spumă ca nişte şerpi într-o găleată cu lapte. Undeva în depărtare, dinaintea mea, solul întunecat clocotea şi scotea aburi.

— Ghost! am strigat. Unde eşti?

— Aici, veni un răspuns moale şi am văzut un mic inel de lumină lângă vârful cizmei mele stângi.

Exact în faţă şi jos, Ţinutul se înălţa ţeapăn în depărtare. Nu existau semne de viaţă în afara zidurilor. Mi-am dat seama că mă aflam probabil în munţi, stând undeva lângă locul unde ţinusem lungul meu colocviu cu bătrânul sihastru pe nume Dave.

— Voiam să ne duci în interiorul citadelei din Ţinut, am explicat. De ce ne-ai adus aici, sus?

— Ţi-am spus că nu-mi place locul, răspunse Ghost. Voiam să-ţi ofer şansa de a-l privi de sus şi să hotărăşti exact unde anume vreţi să fiţi trimişi. În felul ăsta mă pot mişca foarte iute la plecare şi nu mă expun prea mult unor forţe pe care le consider chinuitoare.

Am continuat să studiez Ţinutul. O pereche de călugări mergea în cerc în faţa zidurilor exterioare. Dacă n-ar fi existat un şanţ, probabil că ar fi făcut o treabă bună creând unul. Stăteau aproape exact la 180 de grade depărtare şi făceau cu rândul la iluminat. Cel mai apropiat producea scântei cu săgeţi de fulger, căpătând o incandescenţă sinistră; apoi, când începea să scadă, celălalt strălucea. Trecură prin acest ciclu de mai multe ori în timp ce priveam.

Jasra făcu un mic zgomot şi m-am întors şi am întrebat-o:

— Ce se-ntâmplă?

— Ritualul, răspunse ea. Cineva se joacă cu forţele acelea chiar acum.

— Poţi să-mi spui cam la ce distanţă s-ar afla? am întrebat.

— Nu chiar. Ar putea doar să fi început sau deja să fi terminat. Stâlpii de foc îmi spun că totul e pregătit.

— Atunci, cheamă-l, Jasra. Unde ar trebui să ne facem noi apariţia?

— Există două lungi coridoare care duc în camera fântânii. Unul se află la acelaşi nivel şi celălalt un etaj mai sus. Camera însăşi are mai multe etaje.

— Mi-amintesc asta, am zis.

— Dacă ei lucrează nemijlocit cu forţele şi noi apărem pur şi simplu în încăpere, continuă ea, avantajul surprizei va fi doar momentan. N-aş putea spune sigur cu ce anume ne vor lovi. Ar fi mai bine să ne apropiem prin unul dintre cele două coridoare şi să-mi daţi posibilitatea să evaluez situaţia. Întrucât există posibilitatea să remarce apropierea noastră prin holul de jos, cel de deasupra ar fi cel mai bun pentru scopurile noastre.

— În regulă, am aprobat. Ghost, poţi să ne duci în holul de deasupra?

Cercul se lărgi, ţopăi, se ridică, rămase deasupra noastră o clipă, apoi căzu.

— Sunteţi… deja… acolo, rosti Ghost în timp ce imaginea se balansa şi cercul de lumină trecu peste noi, din cap până-n picioare. La revedere.

Avea dreptate. De data asta, ne aflam exact la ţintă. Ne aflam într-un coridor lung, slab luminat, cu pereţii din piatră neagră, sculptaţi. Un capăt se pierdea în beznă. Celălalt ducea într-o zonă luminată. Tavanul era din cherestea negeluită, traversele greoaie fiind pline de perdele şi de firele pânzelor de păianjen. Câteva globuri magice albastre sclipeau în consolele din perete, răspândind o lumină palidă care arăta că sunt aproape de capătul vrăjilor. Altele erau deja stinse. Lângă capătul mai luminos al coridorului unele fuseseră înlocuite cu felinare. De deasupra se auziră zgomotele unor lucruşoare agitându-se în tavan. Locul mirosea a jilav, a mucegai. Dar aerul avea o însuşire electrică, ca şi cum am fi respirat ozon, cu un fior transmiţându-se pretutindeni.

Am trecut pe Viziunea Logrusului şi imediat luminozitatea crescu considerabil. Linii de forţă ca nişte cabluri galbene strălucitoare se întindeau pretutindeni. Ele asigurau iluminatul suplimentar pe care-l percepeam acum. Şi de fiecare dată când mişcările mele intersectau o linie de forţă, aceasta mărea efectul pişcător pe care-l simţisem peste tot. Acum puteam să văd cum Jasra se afla la intersecţia mai multor linii şi părea să-şi extragă energie din ele în trup. Căpăta o strălucire pe care nu cred că vederea mea normală ar fi putut-o detecta. Când am privit spre Mandor am văzut Semnul Logrusului plutind în faţa lui, ceea ce însemna că şi el vedea ceea ce vedeam eu.

Jasra începu să se deplaseze încet de-a lungul coridorului către capătul luminos. M-am plasat în spatele ei şi uşor în

stânga. Mandor mă urmă, mişcându-se atât de tăcut încât din când în când trebuia să mă uit în urmă ca să mă asigur că încă e cu noi. În timp ce înaintam am devenit conştient de o anume senzaţie de palpitare, asemeni bătăii unui imens puls. Dacă aceasta se transmitea prin podea sau prin aceste linii care vibrau şi pe care le întâlneam în continuu, nu puteam spune.

M-am întrebat dacă faptul că noi deranjam această reţea de forţe nu ne trădează prezenţa, ba chiar poziţia, adeptului care lucra la fântână. Sau concentrarea lui asupra sarcinii era îndeajuns de mare astfel încât să ne permită să ne apropiem fără a fi detectaţi?

— A pornit? i-am şoptit Jasrei.

— Da, răspunse ea.

— Cât de departe s-a ajuns?

— Faza principală ar putea fi deja completă.

Câţiva paşi, după care mă întrebă:

— Care-i planul tău?

— Dacă tu ai dreptate, atacăm imediat. Poate că mai întâi ar trebui să-l luăm pe Jurt – cu toţii, vreau să zic – dacă a devenit atât de puternic, atât de periculos.

Îşi linse buzele.

— Eu sunt probabil cea mai bine pregătită să tratez cu el, datorită legăturii mele cu Fântâna, rosti apoi. Mai bine nu-mi staţi în cale. Mai degrabă te văd tratând cu Masca în acest răstimp. Ar fi mai bine să-l ţii pe Mandor în rezervă, ca să dea ajutor celui care va avea nevoie.

— Sunt de acord cu raţionamentul tău, am spus. Mandor, ai auzit?

— Da, răspunse şoptit. O să fac cum spune ea. Ce se-ntâmplă dacă eu distrug însăşi Fântâna? o întrebă pe Jasra.

— Nu cred că e posibil aşa ceva, răspunse ea.

El pufni şi am putut vedea traseul periculos către care i se îndreptau gândurile.

— Fă-mi plăcerea şi dă-ţi cu presupusul, spuse.

Ea tăcu un timp, apoi:

— Dacă ai reuşi s-o opreşti, chiar şi pentru puţin timp, probabil că s-ar prăbuşi citadela. Eu am folosit emanaţiile ei ca să ţin acest loc în picioare. E vechi şi niciodată n-am reuşit să-l susţin acolo unde era nevoie. Cantitatea de energie necesară

pentru a ataca Fântâna cu succes, totuşi, e mai bine să fie investită în altă parte.

— Mulţumesc, spuse.

Jasra se opri, întinzând o mână într-una dintre liniile de forţă şi închizând ochii ca şi cum ar fi luat pulsul.

— Foarte puternic, rosti un pic mai târziu. Cineva se află acum la niveluri foarte adânci.

Începu să se mişte din nou. Lumina din capătul coridorului deveni mai strălucitoare, apoi scăzu, crescu, scăzu. Umbrele se retrăgeau şi reveneau în mod repetat în acest timp. Am auzit un sunet asemănător bâzâitului cablurilor de înaltă tensiune. Era de asemeni un zgomot intermitent ca o trosnitură venind din direcţia aceea. Am mărit pasul când Jasra începu să se grăbească. Cam în acelaşi timp se auzi un hohot de râs deasupra. Frakir se încordă pe încheietura mâinii. Fulgi de foc străluceau dincolo de gura coridorului.

— La naiba, la naiba, la naiba, am auzit-o pe Jasra.

Ridică mâna când am ajuns pe platforma pe care stătea Masca atunci când ne întâlniserăm. M-am oprit în timp ce se deplasa foarte lent, apropiindu-se de balustradă. Existau scări şi în dreapta şi în stânga, ducând jos în părţile opuse ale încăperii.

Jasra privi în jos doar o clipă; apoi se aruncă înapoi şi în dreapta, rostogolindu-se când atinse podeaua. Luând o bucată din balustradă, o minge din flăcări portocalii ţâşni în sus ca o cometă leneşă, trecând prin zona pe care tocmai o părăsise. M-am repezit lângă ea, i-am trecut un braţ pe sub umeri, am început s-o ridic.

Am simţit-o cum se încordează, în timp ce capul ţâşni uşor în stânga. Într-un fel, deja ştiam ce-o să văd când voi privi într-acolo.

Jurt se afla acolo, gol puşcă în afara peticului care-i acoperea ochiul, strălucind, zâmbind, un pic dincolo de realitate.

— Frumos din partea ta să treci pe-aici, frate, rosti. Îmi pare rău că nu poţi rămâne.

Scântei dansau în vârful degetelor în timp ce-şi îndreptă braţul în direcţia mea. Mă îndoiesc că ar fi avut de gând să ne strângem mâinile.

Singurul răspuns la care m-am putut gândi a fost: Ai şireturile desfăcute, ceea ce fireşte nu-l opri ci, de fapt, îl făcu să pară uluit o secundă sau două.

12

Jurt nu jucase niciodată fotbal. Nu cred că se aştepta să vin atât de iute şi să mă reped asupra lui; şi, când se întâmplă, nu cred că anticipase venirea mea.

În ceea ce priveşte lovitura chiar deasupra genunchilor şi împingerea prin deschizătura din balustradă, sunt sigur că a fost luat prin surprindere. Măcar păru surprins când se prăbuşi, cu scânteile încă dansându-i în vârful degetelor.

Am auzit-o pe Jasra chicotind, chiar când el dispăru la mijlocul căderii şi se evaporă înainte de a atinge podeaua. Apoi, cu coada ochiului, am văzut-o ridicându-se.

— Acum, o să tratez eu cu el, spuse. Nicio problemă. E stângaci, zise chiar când apăru în capul scărilor în dreapta ei. Ocupă-te de Mască!

Masca se afla pe partea opusă a fântânii din piatră neagră, holbându-se la mine printr-un gheizer de flăcări portocalii şi roşii. Dedesubt, în bazin, focurile erau galbene şi albe şi clipoceau. Când adună un pumn de flăcări aşa cum un copil face un bulgăre de zăpadă, flăcările deveniră albastru incandescent. Apoi îl aruncă spre mine.

L-am evitat cu o simplă paradă. Aceasta nu era Artă, era energie fundamentală. Dar aceasta fu ca un memento, chiar dacă am văzut-o pe Jasra făcând gesturile preliminare unei vrăji periculoase pur şi simplu ca un truc, aducând-o destul de aproape de Jurt ca să-l răstoarne, împingându-l în josul scărilor.

Nu era Artă. Oricine s-ar fi bucurat de luxul de a trăi în apropiere şi folosind o sursă de putere ca aceasta, ar fi devenit fără îndoială foarte neglijent odată cu trecerea timpului, folosind doar scheletul de bază al vrăjilor drept ghid, umplându-l cu râuri de putere. Cineva ignorant sau extrem de leneş putea chiar să renunţe la asta după un timp şi să se joace direct cu forţele brute, un fel de şamanism, opus purităţii înaltei Magii – ca aceea a unei ecuaţii echilibrate – producând un efect maxim cu un minimum de efort.

Jasra ştia asta. Puteam spune că primise o pregătire formală undeva pe parcurs. Oricum asta era spre binele nostru, mi-am

zis în timp ce param o altă minge de foc şi mă deplasam în stânga.

Am început să cobor scara – lateral – fără să-mi desprind privirea de la Mască. Eram pregătit să mă apăr sau să lovesc într-o clipă.

Balustrada începu să strălucească în faţa mea, apoi izbucni în flăcări. M-am retras un pas şi am continuat să cobor. Nu merita să irosesc o vrajă ca să arunc apă peste flăcări. Era evident mai mult pentru spectacol decât pentru stricăciuni…

Bine…

Mai exista o posibilitate, mi-am dat seama atunci, când am văzut că Masca pur şi simplu mă privea, nu făcea nicio mişcare ca să arunce ceva în direcţia mea.

Putea fi, de asemeni, un test. Masca putea pur şi simplu să aştepte să descopere dacă mă limitam numai la vrăjile pe care le adusesem cu mine – sau dacă învăţasem să opresc direct sursa de putere de aici şi să rezolv treaba cu el aşa cum Jurt şi Jasra se pregăteau s-o facă. Bun. Să-l las să se întrebe. Un număr finit de vrăji împotriva unei surse de energie aproape-nelimitate?

Jurt apăru brusc pe pervazul unei ferestre, sus şi în stânga mea. Avu timp doar pentru o scurtă încruntătură înainte ca o perdea de foc să-l înconjoare. Atât el cât şi cortina dispărură o clipă mai târziu şi am auzit râsul Jasrei şi blestemul lui, urmate de un zgomot de prăbuşire undeva în partea cealaltă a încăperii.

În timp ce coboram o altă treaptă, scara dispăru din vedere. Crezând că e o iluzie, am continuat mişcarea lentă de coborâre a piciorului. N-am întâlnit nimic, totuşi, şi în cele din urmă am mărit pasul ca să trec peste locul gol pe treapta următoare.

Dispăru şi aceasta, oricum, în timp ce-mi treceam greutatea de pe un picior pe altul. Masca chicoti în timp ce îmi transformam mişcarea într-un salt ca să evit zona. Odată saltul făcut, treptele apărură una câte una pe măsură ce treceam peste ele.

Eram convins că Masca gândea că, dacă pot manipula puterea locală, reflexul m-ar putea face să trădez legătura. Şi, dacă nu, m-ar putea face să irosesc o vrajă de evadare.

Dar am apreciat distanţa până la acum-vizibila podea. Dacă n-or să mai dispară nişte trepte aş putea izbuti să mă prind de următoarea, să mă ţin o clipă, apoi să-mi dau drumul. Asta ar fi fost perfect sigur. Şi, dacă greşeam, sau dacă dispărea o altă

treaptă… Simţeam totuşi că voi ateriza destul de întreg. Mai bine să folosesc o vrajă total diferită în cădere.

M-am prins de capătul din spate al treptei celei mai îndepărtate, m-am legănat şi mi-am dat drumul, răsucindu-mi trupul şi pronunţând cuvintele unei vrăji pe care eu o numesc Zidul Căzător.

Fântâna se cutremură. Focurile se revărsară şi se răspândiră, debordând din bazin pe partea de lângă Mască. Şi apoi Masca însăşi fu aruncată pe podea în timp ce vraja mea îşi continua cursul descendent.

Braţele Măştii se ridicară în faţă în timp ce trupul părea să absoarbă strălucirea rotitoare, mâinile încercând s-o respingă. Era un arc luminos între mâinile lui, apoi o cupolă ca un scut. Îl ţinu deasupra lui, parând forţa loviturii finale a vrăjii mele. Deja mă deplasam brusc în direcţia lui. Chiar când făceam asta, Jurt apăru în faţa mea, stând pe buza cealaltă a fântânii chiar deasupra Măştii, privindu-mă. Înainte de a reuşi să-mi scot spada, să-l arunc pe Frakir sau să rostesc o altă vrajă, totuşi, fântâna se umflă, un val mare îl izbi pe Jurt din lateral, făcându-l să se întindă cât era de lung pe podea, măturându-l pe lângă Mască şi de-a lungul încăperii către piciorul celeilalte scări, pe care acum cobora tacticoasă Jasra.

— Nu înseamnă nimic să reuşeşti să te teleportezi oriunde, am auzit-o rostind, dacă peste tot eşti prostănac.

Jurt pufni şi se ridică în picioare. Apoi privi în sus, pe lângă Jasra…

— Şi tu, frate? rosti.

— Mă aflu aici ca să-ţi salvez viaţa, dacă e posibil, l-am auzit pe Mandor răspunzând. Ţi-aş sugera să te întorci cu mine acum…

Jurt urlă – cuvinte de nerecunoscut, doar un behăit animalic. Apoi:

— N-am nevoie de protecţia ta! ţipă. Şi tu eşti nebun să ai încredere în Merlin! Stai între el şi un regat!

O serie de cercuri luminoase apăru ca nişte inele de fum strălucitor din mâinile Jasrei, ca şi cum i-ar fi înconjurat trupul. Jurt se evaporă imediat, deşi câteva clipe mai târziu l-am auzit urlând spre Mandor dintr-o altă direcţie.

Am continuat să înaintez spre Mască, care se apărase cu succes în faţa Zidului Căzător şi acum începea să se ridice. Am

rostit vorbele Potecii îngheţate şi picioarele îi alunecară. Da, o să arunc un număr finit de vrăji împotriva sursei lui de putere. Eu numesc asta încredere. Masca are puterea. Eu aveam un plan şi căile de a-l aduce la îndeplinire.

O lespede ţâşni din podea, se transformă într-un nor de pietriş cu un zgomot scrâşnit, scârţâit, apoi zbură spre mine ca o încărcătură de alice. Am rostit cuvintele Reţelei şi am făcut un gest.

Toate fragmentele fură adunate înainte de a ajunge la mine. Apoi le-am direcţionat spre Mască, care încă se străduia să se ridice.

— Îţi dai seama că eu încă nu ştiu pentru ce ne luptăm? am zis. A fost ideea ta. Încă mai pot să…

Deocamdată, Masca renunţase să mai încerce să se ridice, îşi plasase mâna stângă într-o mică zonă de lumină şi întinsese dreapta, cu palma spre mine. Lumina dispăru şi un duş de foc ţâşni din mâna dreaptă şi se năpusti spre mine, asemeni picăturilor dintr-un pulverizator. Totuşi, eram pregătit pentru asta. Dacă Fântâna putea conţine focul, atunci trebuia să fie izolată de el.

M-am azvârlit pe cealaltă parte a structurii întunecate, folosind baza ca un scut.

— Se pare că unul dintre noi va muri, am strigat, deoarece nu ne oprim. Oricum ar fi, n-o să am şansa să te întreb mai târziu: Cine-i boarfa ta? Ce sunt eu pentru tine?

Unicul răspuns fu un chicotit din partea cealaltă a Fântânii, în timp ce podeaua începu să se mişte sub mine.

De undeva din dreapta, de la picioarele unei scări nedeteriorate, l-am auzit pe Jurt spunând:

— Un prostănac peste tot? Ce-ai zice de ceva mai aproape? şi am ridicat la timp privirea ca să-l văd apărând în faţa Jasrei şi ţinând-o strâns.

O clipă mai târziu urlă, în timp ce Jasra coborî capul şi buzele ei îi atinseră antebraţul. Apoi îl împinse şi el se prăbuşi pe treptele care mai rămăseseră, aterizând ţeapăn, nemişcat.

M-am târât spre dreapta Fântânii, peste marginile ascuţite ale podelei sparte, care se zgâlţâia şi mă scutura conform modelului puterii Măştii.

— Jurt a ieşit din competiţiei, am comentat, şi acum eşti de unul singur, Mască, împotriva a trei dintre noi. Renunţă şi o să văd dacă te las în viaţă.

— Trei dintre voi, se auzi vocea aceea plată, distorsionată. Recunoşti că nu mă poţi învinge fără ajutor?

— Să te „înving”? am zis. Poate că tu consideri asta un joc. Eu nu. N-o să mă supun niciunei reguli pe care o alegi tu. Renunţă sau te ucid, cu sau fără ajutor, când prind ocazia.

Un obiect întunecat apăru brusc deasupra, şi m-am rostogolit departe de Fântână când ajunse în bazin. Era Jurt. Incapabil să se deplaseze normal din cauza efectului paralizant al muşcăturii Jasrei, se teleportase de la picioarele scării în Fântână.

— Tu ai prietenii tăi, Lord al Haosului, şi eu pe ai mei, răspunse Masca în timp ce Jurt gemu slab şi începu să strălucească.

Deodată, Masca începu să se rotească în aer, în timp ce auzeam cum se sfărâmă pardoseala. Fântâna se stinse, slăbi, în timp ce un turn de flăcări se înălţă spre tavan, ridicându-se dintr-o nouă deschizătură în podea, purtând Masca în vârful auriu.

— Şi duşmanii, rosti Jasra apropiindu-se.

Masca îşi întinse braţele şi picioarele şi se roti lent în aer, controlându-şi dintr-o dată traiectoria. M-am ridicat şi m-am îndepărtat de Fântână. De obicei mă aflu în centrul catastrofelor geologice.

Un zgomot ca un bubuit veni dinspre fântâna dublă şi o notă înaltă, parcă fără sursă, îl însoţi. Un vânticel suflă printre grinzi. Turnul de foc în vârful căruia se înălţa Masca îşi continua spirala lentă, şi lichidul din fântâna scufundată începu o mişcare asemănătoare. Jurt se agită, gemu, ridică braţul drept.

— Şi duşmanii, rosti Masca, începând o serie de gesturi pe care le-am recunoscut imediat pentru că petrecusem mult timp descifrându-le.

— Jasra! am strigat. Caută-l pe Sharu!

Jasra făcu trei paşi repezi în stânga ei şi zâmbi. Ceva foarte asemănător unui fulger ţâşni dintre grinzi, înnegrind zona pe care tocmai o părăsise.

— El începe întotdeauna cu o lovitură de fulger, explică ea. E foarte lipsit de imaginaţie.

Se roti o dată şi se evaporă într-un nor roşiatic, cu un zgomot ca de sticlă spartă.

Am privit imediat spre locul în care se aflase bătrânul, cu „RINALDO” gravat pe piciorul drept. Acum era aplecat spre perete, cu o mână la frunte, cealaltă implementând o vrajă de apărare simplă dar puternică.

Eram pe punctul de a-l striga pe Mandor ca să-l ucidă pe bătrân, când Masca mă lovi cu o vrajă Claxon care mă surzi temporar în timp ce vasele de sânge îmi plesneau în nas.

Ud leoarcă, am plonjat şi m-am rostogolit, interpunându-l pe Jurt care-acum-se-ridica între mine şi vrăjitorul din aer. De fapt, Jurt părea că iese de sub efectul muşcăturii Jasrei. Aşa că i-am înfipt un pumn în stomac în timp ce mă ridicam şi l-am răsucit într-o poziţie şi mai bună ca să-mi servească drept scut. O greşeală. Am primit o lovitură din corpul lui, cam ca un şoc electric cumplit şi chiar reuşi să râdă scurt în timp ce cădeam.

— Al tău e, l-am auzit apoi.

Cu coada ochiului, am văzut unde stăteau Jasra şi Sharu Garrul, fiecare dintre ei părând a ţine capătul unei lungi bucăţi de macrame ţesută din cabluri. Liniile pulsau şi îşi schimbau culorile şi eu ştiam că reprezintă mai degrabă forţele decât obiecte materiale, vizibile numai prin Viziunea Logrusului, cu care continuam să acţionez. Pulsaţia crescu ca ritm şi amândoi se lăsară uşor pe genunchi, cu braţele încă întinse, cu chipurile scânteind. Un cuvânt rapid, un gest şi aş fi putut rupe acest echilibru. Din nefericire, aveam propriile mele probleme în clipa aceea. Masca se năpusti asupra mea ca o insectă gigantică – fără expresie, strălucind, mortală. O succesiune de zgomote de prăbuşire se auzi în zidul din faţă al Ţinutului, unde o serie de crăpături apărură asemeni unui fulger negru. Eram conştient de praful care cădea dincolo de luminile în spirală, de urletul şi de vaietele ce se auzeau – acum slabe în urechile care-mi ţiuiau – de vibraţia continuă a podelei sub picioarele mele pe-jumătate-amorţite. Dar asta era în regulă. Am ridicat mâna stângă în timp ce dreapta alunecă în interiorul mantiei.

O spadă incandescentă apăru în mâna dreaptă a Măştii. Nu m-am agitat, ci am aşteptat o secundă în plus înainte de a rosti cuvintele cheie ale vrăjii mele Fantezie-Pentru-Şase-Torţe-Cu-Acetilenă în timp ce mi-am dus antebraţul să-mi acopăr ochii şi să mă rostogolesc într-o parte.

Lovitura mă evită, trecând prin piatra spartă. Braţul stâng al Măştii mă izbi totuşi în piept, iar cotul se lovi de coastele de jos. Nu m-am oprit să evaluez rănile, totuşi, întrucât am auzit spada de foc sfârâind şi ieşind din piatră. Şi astfel, răsucindu-mă, l-am izbit cu mai omenescul meu stilet din oţel, înfigându-l complet în rinichiul stâng al Măştii.

Urmă un ţipăt în timp ce vrăjitorul înţepeni şi se prăbuşi lângă mine. Aproape imediat după aceea am fost lovit cu o forţă considerabilă în spatele şoldului drept. M-am răsucit şi o altă lovitură ateriza pe umărul drept. Sunt convins că ţintise capul. În timp ce-mi acopeream gâtul şi tâmplele şi mă rostogoleam, am auzit vocea lui Jurt, blestemând.

Scoţând spada mai lungă, m-am ridicat în picioare şi privirea mea o întâlni pe a lui Jurt. Se ridica în acelaşi timp şi ţinea Masca în braţe.

— Mai târziu, îmi spuse şi dispăru, purtând trupul Măştii cu el. Masca albastră rămase pe podea, lângă o pată mare de sânge.

Jasra şi Sharu stăteau încă faţă în faţă, îngenuncheaţi, gâfâind, cu trupurile complet ude, cu forţele vieţii răsucindu-se în jurul lor asemeni şerpilor cuplaţi.

Apoi, ca un peşte care iese la suprafaţă, Jurt apăru în turnul de forţe de dincolo de Fântână. Chiar dacă Mandor azvârli două dintre sferele lui – care păreau să crească în mărime pe măsură ce zburau prin încăpere, pentru a se prăbuşi în Fântână şi a o transforma în moloz – am văzut ceea ce credeam că n-o să mai văd niciodată.

În timp ce ecoul prăbuşirii Fântânii se răspândea şi mugetul şi scrâşnetul din pereţi erau înlocuite de un plescăit şi o balansare, şi praf, pietriş şi cherestea cădeau în jurul meu, m-am deplasat înainte, ocolind dărâmăturile, păşind pe lângă noile gheizere şi râuleţe ale forţelor strălucitoare, cu mantia ridicată ca să-mi protejez faţa, cu spada întinsă.

Jurt mă înjură când mi-am revenit. Apoi:

— Mulţumit, frate? Mulţumit? spuse. Fie ca numai moartea să aducă pacea între noi.

Dar am ignorat sentimentul previzibil, pentru că trebuia să văd mai bine ceea ce credeam că văzusem cu câteva clipe înainte. Am sărit peste o bucată de zidărie spartă şi am privit chipul vrăjitorului prăbuşit în flăcări, cu capul căzut pe umăr.

— Julia! am urlat.

Dar dispărură chiar înainte de a păşi în faţă şi am ştiut că a sosit timpul să fac la fel.

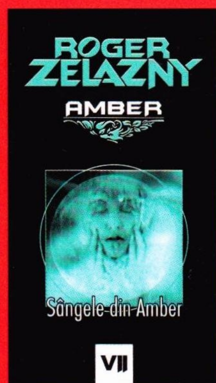
Răsucindu-mă, am dispărut în foc.

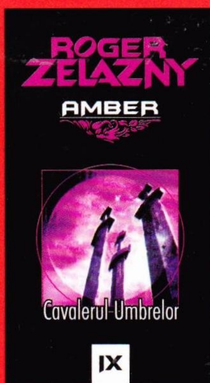
ROGER ZELAZNY

Semnul Haosului

Merlin se cufundă într-o halucinație alături de Luke, fiecare putere folosită ori încercare de a găsi o logică pentru ce se întâmplă în jur dovedindu-se a fi o zbatere în nisipuri mişcătoare. Şi ca tabloul să fie complet, o creatură malefică din Haos îi urmăreşte pe cei doi.

Între timp, se bănuieşte că unul din frații săi încearcă să îl asasineze. Însă cea mai surprinzătoare veste este legată de Julia, fosta sa iubită.

www.tritonic.ro
http://tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-244-8

t... TRITONIC

TRITONIC FANTASY